

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

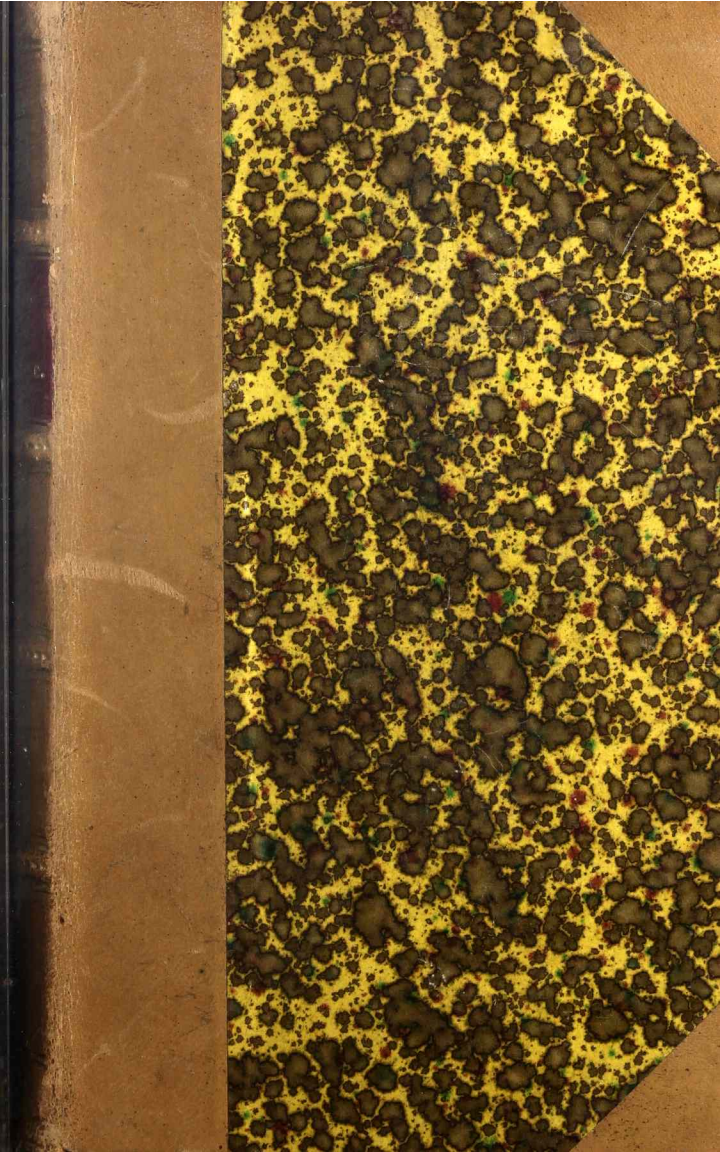
Forfatter(e) Author(s):	Michaëlis, Karin.
Titel Title:	<u>Tommelise : Fortælling.</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn ; Kristiania : Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, 1906
Fysiske størrelse Physical extent:	235 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

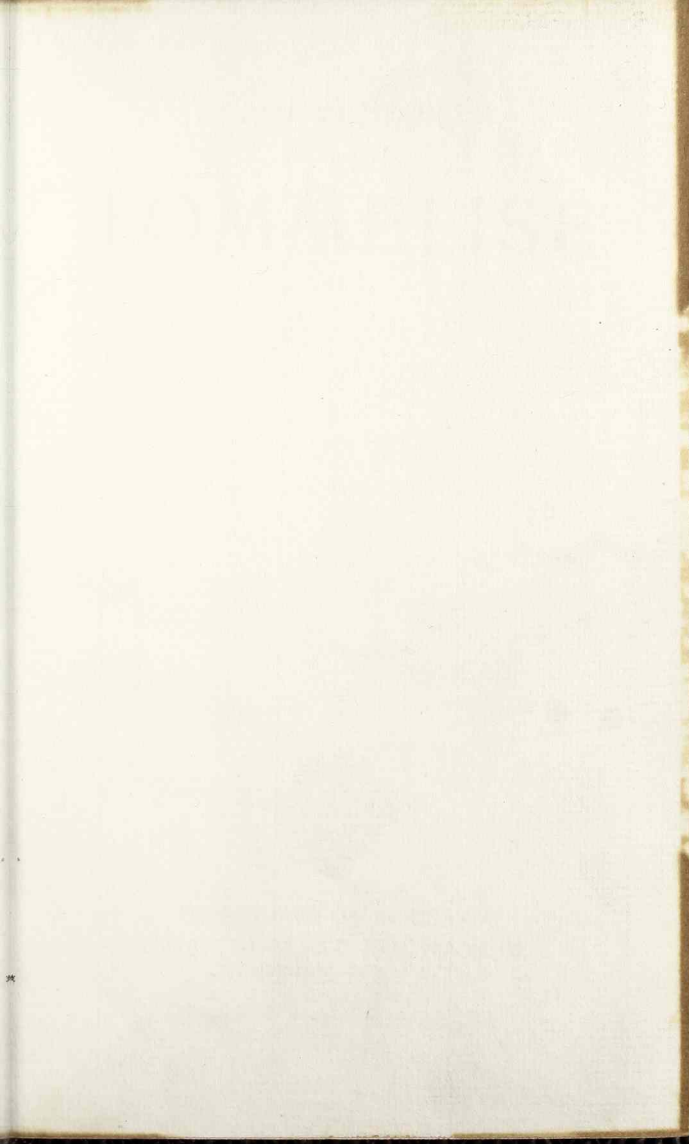
57, - 218

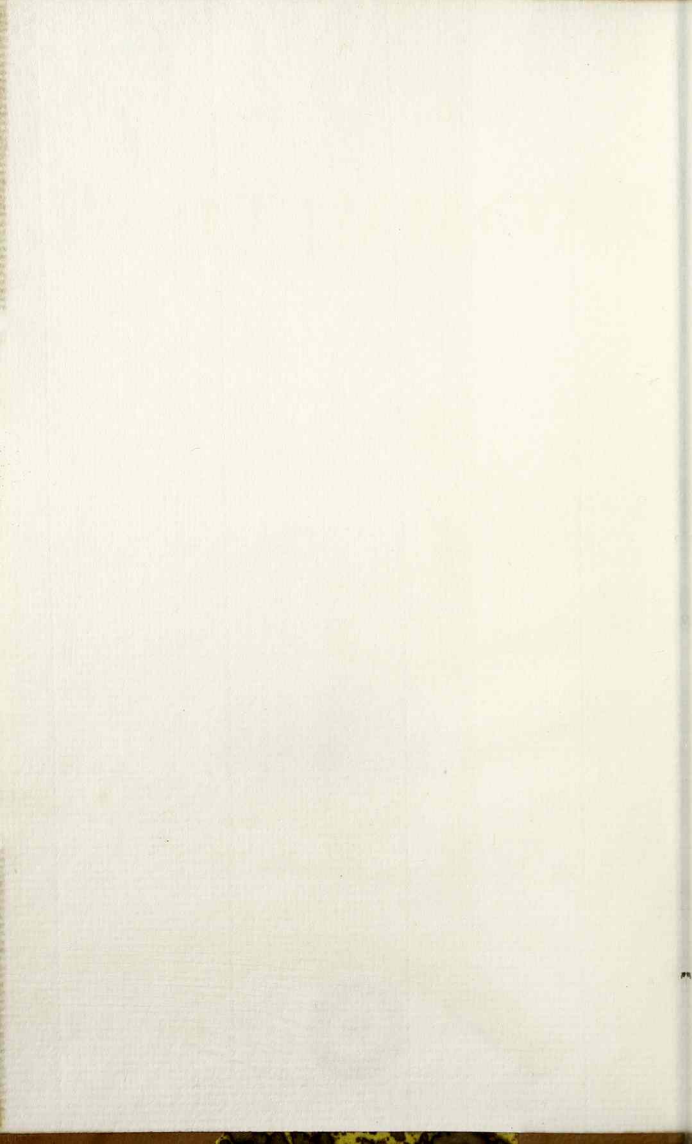
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021927148

KARIN MICHAËLIS

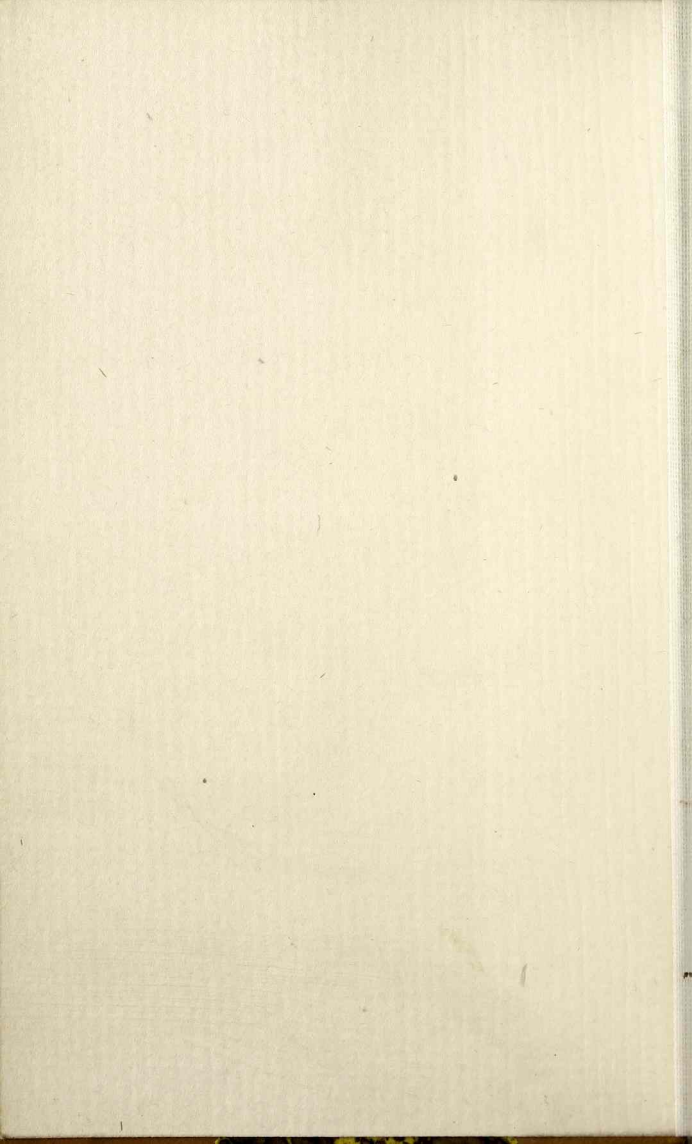
TOMMELISE

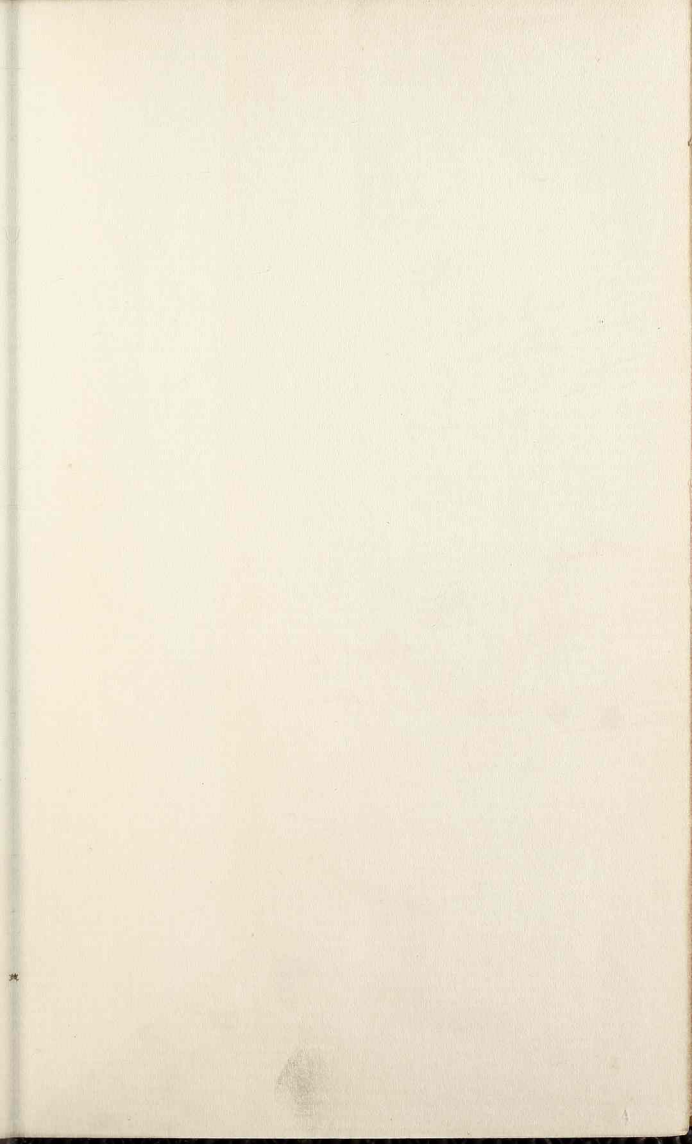

KJØBENHAVN OG KRISTIANIA
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

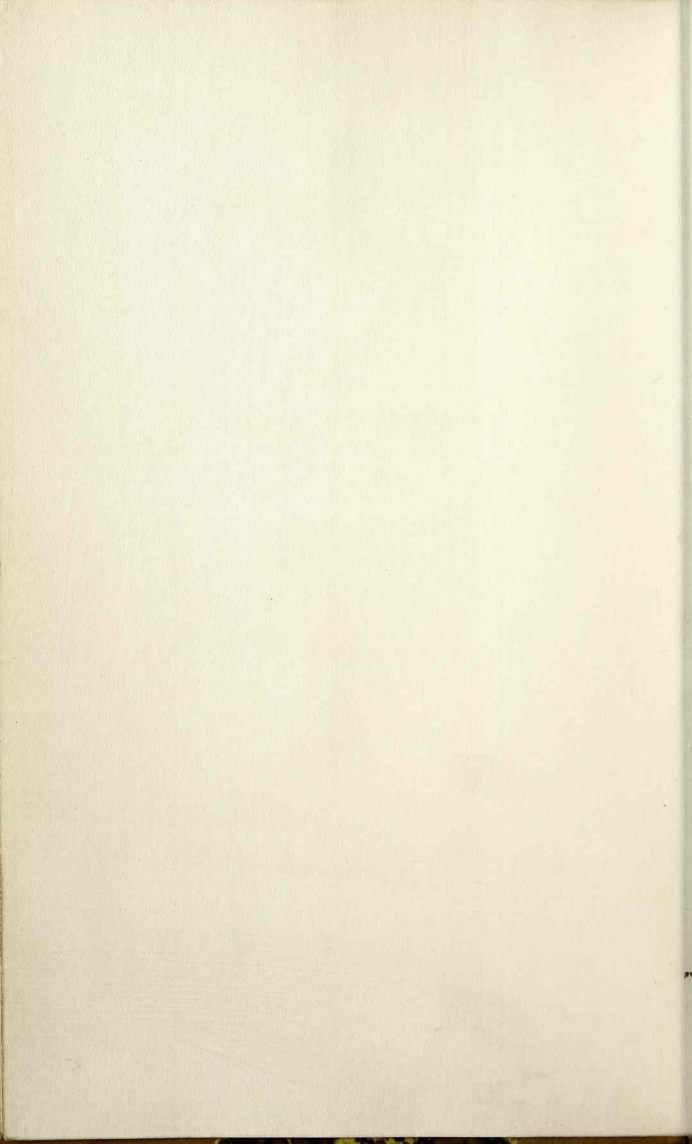

MDCCCCVI

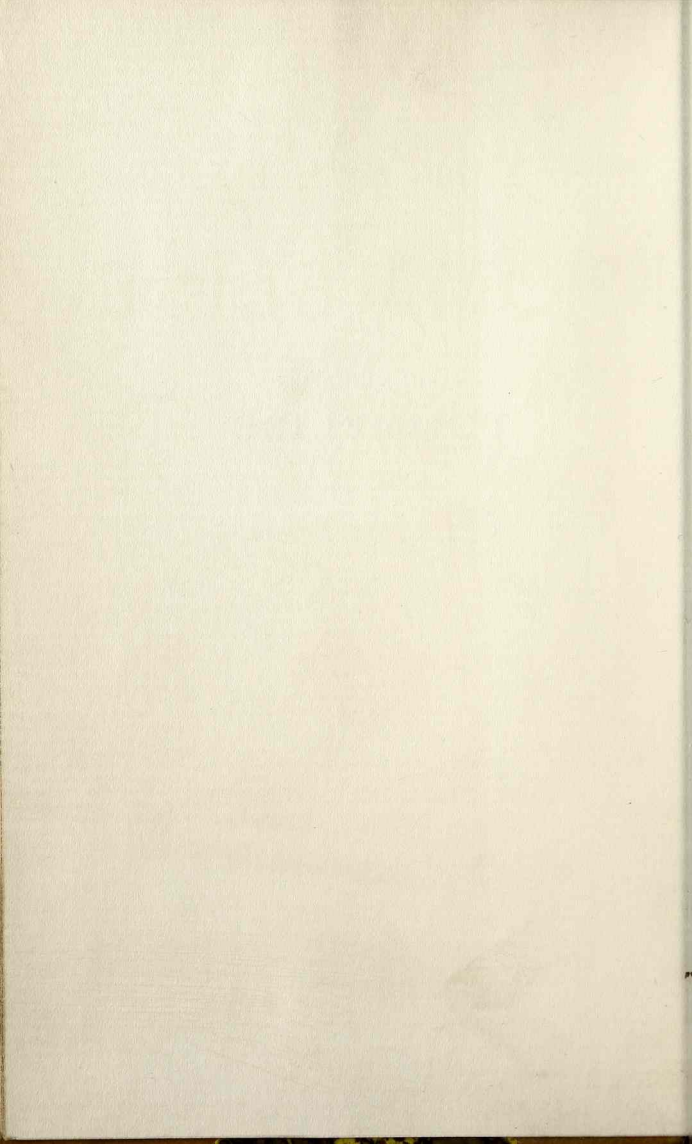

KARIN MICHAËLIS
TOMMELISE

KARIN MICHAËLIS

TOMMELISE

FORTÆLLING

1907. h. 577.

KJØBENHAVN OG KRISTIANIA
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

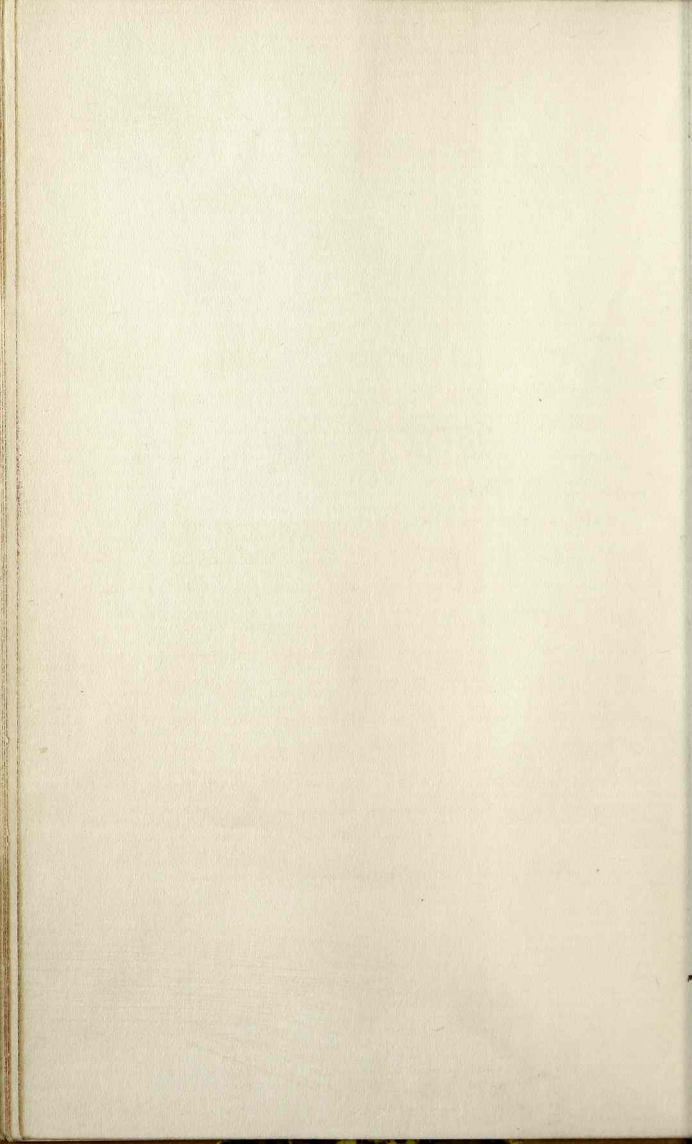
FORLAGETS BOGTRYKKERI

1906

TIL

BETTY NANSEN

DEN Dag, Ole Varde og hans unge Hustru flyttede ind i „Fugleburet“ overfor Kirkegaarden, stod der en Række blomstrende Maanedstroser i Vinduerne og var der Syltetøj i Spisekamret og Høns i det lille Indelukke.

Ole Varde havde selv sørget for det allesammen. Efter syv Aars Forlovelsestid var han bleven udnævnt til Toldforvalter, saa nu kunde han gifte sig uden at tage Forskud paa Marions Arv. Han lejede Villaen og var det meste af et Aar om at sætte den istand efter Ønske, ordne Haven og anbringe Espalierroser op ad det grønne Tremmeværk, der var Skyld i Øgenavnet „Fugleburet“. Villaen hed oprindeligt noget ganske andet.

Ole Varde var en Mand, skønt han rød-

mede, naar nogen saa vedholdende paa ham. Han havde været hos flere Læger angaaende denne Rødme, som var ham en stor Plage, men Lægerne sagde, det kom af Blodet og hans fine Hud, derved var intet at gøre.

Med Fare for sit eget Liv reddede han engang en gammel Kone fra at indebrænde, og de store Ar efter Brandsaarene vidnede om, han ikke var nogen Kujon.

Men Byens lattermilde Folk fortalte, at da Ole Varde kom ind i det brændende Hus og fandt Madam Ovesen i Særk og Nattrøje, var han bleven saa rød i sit Ansigt og paa sin Krop, at man bagefter paa Sygehuset troede, han havde faaet Rosen.

Historien blev ham forebragt, og han rødmede igen.

Der var dem, der mente, at hans Rødmen stod i Forbindelse med den lange Forlovelsestid, at han ligefrem manglede Mod til det afgørende Skridt.

Men nu havde han altsaa lejet Fugle-

buret overfor Kirkegaarden, havde giftet sig med Marion og var Ægtemand.

Byens Folk valfartede paa Visit til Fugleburet men var meget fortørnede over, at de ikke fik Sovekamret at se. Det var en god og hæderlig gammel Skik, at man viste frem, hvad man havde, naar man da havde noget — og enhver vidste, eller kunde sige sig selv, at Toldforvalter Varde havde et Sovekammer.

Med mindre han maaske havde to!

Det kunde tænkes, der var to, for nede var tre store Værelser foruden Køkken, og ovenpaa struttede de to Kviste og viste, sammen med Gavlvinduerne, at der akkurat var fire Værelser. Naar man saa regnede et til Pigen og et til Gæsteværelse, blev der to tilbage. De to burde være Sovekammer og Barnekammer, men maaske Ole Varde og Marion sov hver i sin Stue!

Pigen blev frittet. Hun var standhaftig til at tie men smilede paa en Maade, der tydeligere end Ord røbede, at her laa noget bagved.

Nu vilde man vide Besked. Og en Dag, da man havde set det unge Par gaa ombord i Ole Vardes hvide Baad og sætte Sejl til, begav Kæmnerens Frue sig til Fugleburet paa Besøg og bad om Lov til at vaske Hænder, da hun havde smurt sig paa et Stakit. Hun kom ovenpaa og saa med sine egne Øjne, at der hang et tæt Gardin ned mellem Sengene fra Loft til Gulv.

Det Gardin vakte stor Munterhed, men saa slog man sig til Ro og fandt det saare naturligt, at Ole Vardes Ægteskab tegnede til at blive barnløst.

Imidlertid levede de to Nygifte med hinanden saa glade som to smaa Fisk i et klart Vand. Naar Ole Varde gik paa Toldkontoret, stod Marion ved Laagen og saa efter ham og vinkede, til han var ude af Syne, bagefter sukkede hun ved Tanken om de Timer, det nu varede, til hun havde ham igen.

Kom han saa, maatte han aflægge Regn-

skab om alt, indtil de mindste Enkeltheder, hvad der i Dagens Løb var foregaaet paa Kontoret. Hun paa sin Side fordulgte intet for ham.

Ole Varde havde ikke vænnet sig af med at rødme, og Marion paastod spøgende, hun kunde faa hans højre Kind til at rødme, blot hun tænkte paa den, selvom han sad paa Kontoret og hun i Fugleburet.

Hver Dag søgte hun at udfinde smaa nye Maader at pynte Bordet for ham, og hvis hun om Morgenens vaagnede først, laa hun omme bag Gardinet og bladede lydløst i Kogebogen for at hitte paa en Mid-dag, der ret kunde glæde ham.

Var hun en sjælden Gang syg af For-kølelse, holdt han just ikke Sengen med hende, men veg ikke fra Sovekamret og sendte Bud til Kontoret, det var ham umu- ligt at komme.

Der veksledes Breve mellem Kontoret og Fugleburet, som var det to Byer, og den Dag, Marion ikke havde faaet et lille Brev

eller Bud derindefra, forekom hende mangelfuld.

Der gaves for hende kun et eneste Menneske i Verden, og det var Ole Varde; for hans Skyld svigtede hun alle andre, selv sin nærmeste Slægt. Med Byens Folk holdt de kun den overfladigste Omgang, de havde nok i sig selv.

Undertiden, naar Marion sad ude i Haven, der var stuvet ganske barnagtig fuld af Blomster, og sømmede Lommetørklæder til ham, tænkte hun paa, det kunde være fornøjeligt at have et lille Barn. Naar hun saa stak sig i Næsen — hvad hun havde en egen Evne til — kom hun uvilkaarlig til at mindes Snehvidesagnet. Hvorpaa hun ganske stille gav sig til at le.

Ole Varde var Frimurer. Marion havde intetsomhelst imod Frimurerne i Almindelighed, og hun troede saagerne, de kun gjorde godt. Men det nagede hende, han var det. Der var et Brud i deres Fortrolighed.

Om Vinteren gik han i Logen mindst en Aften hveranden Uge, medens hun sad hjemme og kviede sig af Sorg. Han spurgte altid forud, inden han pyntede sig for at gaa, om hun var ked af at være ene, og hun svarede nej tværtimod — af Frygt for at bekende sin dumme Skinsyge.

Han var ufravigelig glad, naar han kom hjem derfra, og fortalte oprømt, hvor godt han havde haft det mellem Brødrene, men udover dette fik hun intet at vide om Aftenens Forløb. Han havde jo sagt, at den

Hemmelighed var ikke hans Ejendom, han kunde ikke give den til nogen, end ikke til hende.

Det var hendes eneste Sorg, men den gnavede dybt og med Tiden dybere.

Ellers havde hun roligt og uforstyrreligt ryddet afvejen enhver Ting, der truede hendes Eneherredømme over hans Tanker.

Før i Tiden havde han jaget en Del, men Marion magede det saa, at Talen om Jagt ganske faldt bort. Hunden derimod gik omkring og snuste til Bøssen og Jagttasken og spurgte med sine kloge Øjne, om det nu ikke snart skulde være.

En skønne Dag forsvandt Hunden, og Marion tilstod under et voldsomt Anfald af Graad, at hun havde ladet den føre til Dyr lægen og givet Ordre til, at den skulde skydes.

Ole Varde rødmede dybere endnu, end han plejede, og bebrejdede sig — og bad hende tilgive — at han ikke forlængst havde sørget for at befri hende for Hundens

Nærværelse, naar den var hende imod. Hun følte Sejrens Fred, men ængstede sig bestandig for noget, der kunde komme dem imellem.

Som Tak, fordi han tog hendes Overgreb med Hunden uden Vrede, tilbød hun at følge ham paa Fisketur — ogsaa noget, han stiltfærdigt havde opgivet. Og siden, naar Vejret var dertil, laa de ofte paa Vandet, til langt over Midnat, stille drivende for Strømmen . . . .

Det var noget af en Modesag dør i Byen, at de unge barnløse Fruer, som ikke kunde faa Bugt med Tiden, parvis drog til Hovedstaden og hentede Afkom paa Fødselsstiftelsen. Hver havde sit Princip, hvorefter Valget foregik, og bagefter herskede der en tavs men stadig Væddestrid om, hvem der havde været heldigst.

Disse tilrejsende Børn vakte større Opsigt og var Genstand for mere Omtale og Hyldest end de indfødte.

Marion havde ofte om Sommerdage set

to og to af disse „Mødre“ køre forbi Fugleburet med deres hvidlakerede Vogne, og jo oftere hun saa det Syn, jo varmere blev Lysten til at gøre som de.

Da hun engang pirrede ved Muligheden, rødmede Ole, og Beslutningen blev taget samme Dag.

De rejste over og kom hjem med det Barn, der i Vrimlen forekom dem kønnest og sundest. Barnet blev anbragt i Sovekamret Side om Side med Marions Seng, hun havde erklæret selv at ville passe det.

Men Glæden varede kun kort.

Et Par Uger efter blev Barnet under en erfaren Sygeplejerskes Varetægt sendt hen, hvor det kom fra.

Der var sket det, at Marion var bleven meget syg. Den først tilkaldte Læge kunde ikke forklare, hvad hun fejlede. Hun havde høj Feber, taalte ikke Synet af Barnet og kunde hverken spise eller sove. Hun laa og tæredes hen.

Hvergang Ole nævnede Barnet, skreg

hun op. Han vidste tilsidst hverken ud eller ind. Lod saa to andre Læger kalde.

Efter lang Undersøgelse og endnu længere Raadslagning i Enrum, sagde de til Toldforvalteren, at han efter deres Mening hurtigst muligt burde fjerne Barnet, der havde en ødelæggende Indflydelse paa Frøens Nerver. Naar Barnet først var borte, lovede de snarlig Bedring.

Han spurgte, hvorledes der dog kunde tænkes Forbindelse mellem Barnet og Marions Sygdom, men de svarede undvigende.

Han tænkte paa Hunden, rødmede og forstod.

Men han var kommen til at holde af det lille Væsen, og kun med tungt Hjerte gav han Afkald derpaa.

Marion kom sig som ved et Trylleslag, omend hun var noget udmattet efter de mange Dages Sult og Vaagen.

Som efter en fælles Aftale nævnede de hverken Barnet eller Sygdommen, men en Aften, da de laa paa Vandet og Maanen

skinnede Marion lige i Ansigtet, begyndte hun selv at fortælle: Det var begyndt allerede den fjerde Dag. Ole havde sagt, han gik i Logen, men ti Minutter efter kom han igen. Hun havde spurgt, hvorfor han ikke var gaaet i Logen, og han havde svaret: — Jeg fik saadan en Lyst til at sidde ved Vuggen! Hun kæmpede tappert mod sin Skinsyge, men da han to Dage efter kom hjem fra Kontoret og gik lige hen til Vuggen, før han havde sagt Goddag til hende, var det brudt ud med en Voldsomhed, saa hun troede, hun skulde blive vanvittig . . . .

Ole Varde slap Snøren og kyssede hendes Hænder og bad hende om Tilgivelse for — han vidste ikke selv hvad . . . .

De havde dengang været gift tre Aar, og Marion var nær de tredve.

Nogle Aftener senere stod hun og flettede sit Haar til Natten. Kammen fløj fra hende og var ikke til at finde. Hun tog Lyset, bøjede sig ned for at se under Sen-

gen, derved fængede Gardinet imellem de to Senge, og i et Nu løb Flammerne helt op til Loftet.

Hun raabte om Hjælp, men da Pigen straks efter kom til, var Branden forbi. Ved et mærkeligt Held var kun selve Gardinet fortæret af Ilden.

Men ni Maaneder efter fødte Marion sit første og eneste Barn, en lille Pige, der var saa spinkel og vejede saa lidt, at Lægen var nærved at tro, Vægten viste galt.

Anna Louise holdt sit Indtog paa Skolen med Jagttaske over Skuldrene, højrød Silke-papirshat paa Hovedet og Spaankurv med pisket Æg og Makroner i Haanden. Tværs-over Maven hang i lyseblaat Baand den perlebroderede Pose med Lommetørklæde, Saks og Guldfingerbøl.

Hun havde gjort sig mange Tanker om Skolen, noget i Retning af Himmeriges Rige, noget i Retning af en Kostald med Baase og noget i Retning af Pandekagehuset.

Hun blev skuffet over det, hun saa, og vilde gaa igen men blev taget om Haandleddet og sat paa en Bænk mellem andre smaa Piger, som hun straks rakte Tunge ad.

Havde hun vidst, det var saa kedeligt og ligefremt at være i Skole, var hun aldrig

gaaet derhen — hun plejede kun at gøre, hvad hun selv vilde.

Tiden var lang som fra Jorden helt op til Himlen. Solen skinnede, og hun skulde skrive Tretaller paa en Tavle.

Alle de andre sad med Hovedet paa Siden og kradsede med Griflen. Hun saa lidt paa det, lod sig saa glide under Bordet og sad som en Mus.

Der var lyst af Sol, i Ro og Mag kunde hun undersøge de mange Ben. En hel Flok var der, tælle dem kunde hun ikke, men der var vistnok flere Ben end Piger. Nogle hang overkors, og nogle spjættede omkring, som om de sparkede efter Fluer. Nogle hang lige ned og saa tvære ud med Tærne indad, og nogle dikkede frem og tilbage som Lodderne paa Køkkenuret.

Hun krøb forbi to tvære Ben, der lugtede som det, man pudser Gevær med. Kom saa til to Ben med gule Støvler og hvide Knapper og bare en Strimmel Strømpe ovenfor.

Hun løftede to Fingre og littede ved Kjolen, nedenunder var hvide Skørter med tynde Blonder. Hun pirrede ved Knæet, der havde mange Rynker ligesom Mælkeskind. Benet bøjede sig, og hun trak Fingrene tilbage.

Længer henne stak to Ben lige ud i Luftten og vrikkede med Foden, de havde Gedeskindsstøvler paa, de lugtede af Mandler men var saa tynde, som om de ikke fik nok at spise.

Men ved Siden deraf var et bart nøgent Ben. Den store Taa rullede rundt, de andre krummede op og ned. Paa den ene Taa sad en lille Sølvslangering, der var lige ved at dejse af. Det Ben, det hang sammen med, havde lyseblaa Strømpe paa, og Buksebenet var skævt som et Kineserøje.

Hun stak en Smule Tunge ud og rørte ved den bare Fod, det smagte salt. Saa hvinede Pigen, Anna Louise blev trukken frem og skammet ud med saamange Skænd at hun blev helt øm i Ørene, og saa blev

hun sat udenfor Døren. Dèr skulde hun staa, til Timen var forbi.

Hun tænkte paa de søde Ben, dem holdt hun mere af end af alle sine Dukker; dem vilde hun gerne klippe af med en stor, stor Saks og tage hjem at lege med.

Hun saa sig om i den lange Gang, der hang Tøjet og Skoletaskerne, ogsaa den brune Jagttaske: Hvis hun ikke maatte have den med, vilde hun slet ikke gaa i Skole, og saa fik hun den.

Hun satte sig i den Blikrendesten, der var under Tøjet, bare hun havde en Pøs Vand at putte deri, men det havde hun ikke, og Spyt var saa lidt.

Saa huskede hun paa Saksen, det var den allerførste, der var hendes egen.

Den var ligesom en Stork, og man klippede med Næbbet. Da hun havde leget lidt med den, gav hun sig forsigtigt til at klippe sine Øjenbryn, og bagefter klippede hun et lille rundt Hul i hver af de smaa Kaa-ber, der hang paa Rad. Hun tænkte paa,

om det snart var Aften, og hvor de skulde sove; men saa ringede en Klokke, og alle Pigerne kom ud. Frøkenen skændte for Øjenbrynene, Anna Louise spyttede paa hende og fik flere Skænd.

Det hed Frikvarter, og det regnede.

Den næste Time var meget mere rar, for en ny Frøken med en krum Næse fortalte om syv smaa hvide Mus, der boede i et lille hvidt Hus, og hun smilede til dem allesammen og sagde, de skulde være forfærdelig gode Venner.

Saa kom der igen et Frikvarter, hvor de legede ude i Gaarden, og dør fandt Anna Louise de tre Piger, hun kendte paa Benene. Den ene hed Maggi.

De fulgte hende hen et yndigt Sted med fire smaa runde Sæder paa Rad, og dør sad de og snakkede rart, til Klokken ringede, og de maatte skynde sig, saa Anna Louise glemte at faa Bukserne knappede.

Jorden var rund, det lærte hun i den næste Time, og det som ikke var Land,

det var Vand. Hun tænkte paa, om en Dukke var Land eller Vand.

Nu sad hun ved Siden af Maggi, og hele Tiden kyssede de hinanden og hviskede sammen. Ogsaa om Vorherre.

Maggi sagde, at han var grim, for han havde grønne Øjne, men Anna Louise sagde, at de var blaa, for ude i Pige kamret hang et stort Portræt af Vorherre og Himlen, og han havde blaa Øjne og bare Fødder.

Maggi hviskede, at de var nu grønne, for han kunde se i Mørke ligesom en Kat, og det kom af, at Katøjne var grønne. Saa nappede hun Maggi i Armen, for de var nu blaa, og Maggi skreg, og hun fik en Streg i Opførsel, men hvad den Streg skulde bruges til, vidste hun ikke, og heller ikke, hvad Opførsel var.

Da hun kom hjem til Fugleburet, syntes hun, hun havde lært saameget, og hun vilde ikke i Seng om Aftenen men straks igen i Skole.

Det allerværste i Verden ... ogsaa værre end Skraldemand ... ogsaa værre end Mor-der ...

Det var om Aftenen paa Anna Louises otteaarige Fødselsdag. Hun havde haft stort Selskab og Overflødighedshorn, og der var hængt smaa kulørte Lamper mellem Træerne ude i Haven og opad Espalieret omkring Huset. Klokken ni skulde Gæsterne hjem. Men Klokken otte kom Ole og sagde Godnat allesammen, for nu gik han i Logen.

— Logen! og hvad er det? sagde Maggi Rothe.

Anna Louise havde ikke før tænkt over, hvad det var, men det var nok noget rart, for det smagte, som naar man skulde til at sutte paa et Bolsjer. Hun svarede:

— Det er, naar man er Frimurer!

Men Maggi Rothe rakte Hænderne ud, ligesom hun puffede noget ækelt væk: — Uh! er din Far Frimurer! Jeg skulde nødig have en Far, der var Frimurer!

Naturligvis fløj Anna Louise hen og krattede hende nedad Halsen og rev hende i Haaret og raabte: Skrub af, dit Skidt! Skrub af, dit Skidt!

Maggi løftede op i Kjolen som de voksne Damer og begyndte at skrubbe af. Men saa vendte hun sig om og sagde lige ind i Øret paa Anna Louise: — En Frimurer, det er værre end Skraldemand, ogsaa værre end Morder og Slange . . . det er det allerværste i Verden!

Anna Louise tænkte paa, om hun skulde stikke Ild paa Maggis Haar eller klemme hendes Fingre i Døren, og saa spurgte hun indsmigrende: — Hvad gør en Frimurer?

Maggi svarede: — Det er *saa* hemmeligt, at hvis man bare hvisker det til en Stol eller en Tvebak, saa dør man!

Anna Louise tog Maggi om Halsen og lovede hende det lille blaa Ur, hvis hun vilde sige, hvad det var. Men Maggi vidste det ikke, det var kun Frimurerne *selv*, der vidste det . . .

Nu var de gaaet allesammen. Hun laa i sin Seng, hendes Moder havde læst Aftenbøn og var gaaet nedenunder.

Det *allerværste* i Verden . . .

Maggi var den i hele Skolen, der vidste mest mærkeligt. Hun havde *selv set* et levende Spøgelse, og en Ildkugle og en Elefant og en Zigøjnervogn.

Anna Louise laa og tænkte paa alt det skrækkelige, hun havde hørt, for at finde ud, hvad der var det værste. Jo . . . en Varulv, der gravede Lig op og spiste dem med Fingrene . . . det var det *allerværste* i Verden.

Ole var en Varulv!

Hun rejste sig op i Sengen, lettede paa Gardinet og kiggede over paa Kirkegaarden. Men hun kunde ikke se noget der-

ovre. Træerne stod og svingede lidt frem og tilbage, men det gjorde alle Træer, naar Blæsten blæste paa dem. De hvide Gravsten stod der ogsaa rigtignok ... men ... der var noget, som rørte sig, ligesom ... saa blev der lyst ... og saa blev der mørkt ...

Pyt, det kom fra Maanen, naar den rendte henad Himlen, saa blev det paa den Maade.

Hun sad op og spekulerede. Hvordan fik de Kisterne op, for de var smækket i med mange Søm ... Og Ole havde aldrig Blod omkring Munden, heller ikke Kløer til at grave med, om Dagen var han en rigtig Toldforvalter ...

Hun vilde give alle Fødselsdagsgaverne væk for at vide, om det var sandt, det Maggi havde sagt.

Hun fik en Idé. Hun vilde sidde ganske stille og vente, til Ole kom hjem, og naar han var gaaet i Seng, vilde hun liste ind og nappe ham i Stortaaen, for saa var man nødt til at svare Sandhed.

Hun bøjede sin egen Stortaa op til Munden, bed i den og spurgte: Hvem er det, som klipper Hul i Kaffeposen? Ingen svarede. Hun bed haardere til og spurgte igen: — Av for Satan! sagde det, men ikke, hvem der havde klippet Hul. Saa smed hun Taaen fra sig.

Sæt saa, han døde straks med det samme bare af at sige Sandheden!

Saa skulde hun gaa i sort Kjole og til Begravelse og se et rigtigt Lig! Hun trak Vejret dybt, hun havde nok Lyst til at prøve. Og saa blev Marion Enke — Enke, det var saa morsomt.

Men det var vel ikke værd, Vorherre fik at vide, hvem der havde nappet ham i Stortaaen, saa kunde han nemt blive gal i Hovedet og lade Lynet slaa ned i hende, for han kunde jo se i Mørke.

Men Jomfru Laursen havde en Maske- rademaske, der var sort, den laa i hendes Kommodeskuffe, foroven — den kunde man snyde Vorherre med.

Anna Louise sneg sig over paa Jomfru Laursens Værelse, ligesaa forsigtig Skuffen ud og Masken frem. Hun var lidt bange for den Maske, man lignede en sort Djævel, naar den kom udenpaa Ansigtet, men hun holdt fast paa den, gik ind i Forældrenes Sovekammer og saa sig om efter en Plads, hvor hun kunde vente, til de sov . . .

Hun vilde krybe over Gulvet ligesom en Slange, stikke Haanden ind under Dyngen og nappe ham i Stortaaen. Naar han saa sagde av, vilde hun spørge med Djævestemme helt nede fra Maven: Hvad gør en Frimurer? . . .

Hun havde sat sig i Hjørnet henne ved Vinduet og trukket Gardinet over sig, saa hun var dækket. Lidt efter faldt hun i Søvn.

Hun vaagnede pludselig ved, at nogen græd. Først huskede hun slet ikke, hvor hun var, men saa huskede hun det, og følte om Masken sad godt. Hun kunde kun se gennem det ene Øje, Masken sad for det andet.

Jo . . . . det var Marion, som græd! . . . . Anna Louise lyttede. Bare Ole ikke ogsaa aad hende, saadan en Varulv, for maaske, naar der ikke var Lig nok, og han havde ædt dem allesammen op, saa maaske aad han ogsaa Mennesker og Koner.

Da Anna Louise havde luret lidt, stak hun Hovedet frem. Hun hørte Moderen sige: — Jeg vil saa nødig plage dig, men jeg tror, jeg bliver gal, hvis du ikke siger det. Du maa ikke have Hemmeligheder for mig — sig det, jeg skal være tavs som Graven. Jeg sværger dig til, jeg aldrig engang skal tale om det til dig . . . men du maa sige mig det. Det er min Ret at vide det . . . hører du . . . hører du . . .

Anna Louise hørte ogsaa Hjertet dikke . . . det var ligesom Rødhætte og Ulven.

Nu sagde Ole: — Marion, jeg elsker dig højere end mit Liv, det véd du . . . . men hvis jeg siger dig det, du vil vide, kan jeg ikke leve længere . . . . husk dog paa, det drejer sig om en hellig Ed.

Anna Louise saa i Maanelyset Moderens hvide Skikkelse sidde i Sengen og vugge frem og tilbage ligesom et af Træerne ovre paa Kirkegaarden.

Hun skreg: — Jeg bryder mig ikke om dine hellige Eder ... jeg gaar i Søen endnu i Nat, hvis du ikke siger det ... jeg vil have dig alene, jeg vil ikke dele dig med de Frimurere ....

Anna Louise var krøbet forbi Skabet og Servanten, helt hen til Sengen. Det før igennem hende, som naar hun pludselig gættede en svær Gaade, at Moderen vilde vide akkurat det samme som hun.

— Vil du gøre mig til Méneder?

— Vil du have, at jeg skal blive vanvittig?

— Marion, tænk paa Anna Louise, vort eneste Barn, tag dig sammen for hendes Skyld!

— Jeg ofrer gerne hende ti Gange for dig ... og jeg *vil* have dig alene ... jeg *vil* ... jeg *vil* ... jeg *vil*!

— Du ved jo, vi handler efter Samvittighedens Love!

Jeg ved ingenting, jeg tror ingenting ... hvis du ikke siger det, saa gaar jeg nu, og du ser mig ikke mere ....

— Marion, der *er* ingen Tilgivelse for mig, hvis jeg røber Brødrenes Ed! Husker du, hvad der blev fortalt om Præsten, der aabenbarede den for sin Hustru, da hun skulde dø ... han skød sig ... skønt han var Præst ... og Marion ... jeg *kan* ikke leve, hvis jeg giver efter ....

— Du lyver, Ole, du er fejj ... sin Hustru har man Ret at sige alt, hører du, alt, alt, alt ....

Anna Louise rakte forsigtigt sin Haand ind under Dynen for at finde Faderens Fod, hun naaede lige at nappe, men fik ikke sagt noget. Moderen hvinede meget værre end et Lokomotiv, hvinede og hvinede og hvinede — hun blev saa forskrækket, at hun selv gav sig til at skrike ....

Jomfru Laursen tog Maskerademasken af

hende og bar hende ind i Seng, hvor hun straks faldt i Søvn.

Dagen efter skulde hun gaa paa Taa-spidsen og maatte ikke blæse paa sin Mundharmonika. Jomfru Laursen fulgte hende over til Maggis Forældre, som gav hende et Dominospil at lege med. Og da Maggi kom hjem fra Skolen, tog hun hende med ind paa Das og hviskede, at hendes Moder var gaaet rigtig fra Forstanden af, og Anna Louise trippede paa Benene og betroede Maggi, at hun havde drømt saa skrækeligt.

Hele Vinteren gik forbi, og Anna Louise saa ikke sin Mor. Hun tænkte saa, hun var død, og spurgte Ole, om han ikke snart skulde have en ny Kone, men han ruskede hende i Armen og gav sig til at græde, skønt en Mand ikke maatte græde.

Hun gik alene over paa Kirkegaarden og saa efter, om der ikke skulde være en Grav, hvorpaa der stod *Marion, Anna Louises Mor*, men der var ingen.

Den Dag, hun fangede den første hvide Sommerfugl, der sad og suttede paa en blaa Hyazint, kom en Vogn kørende, og dør sad Marion nok saa strunk. Og da hun kom ind i Stuen, laa Ole paa Knæ paa Gulvet foran Marion og tudede.

Anna Louise fortalte Maggi, at nu var Marion kommen igen, saa det var vel sandt, hun ikke var død . . . eller maaske var hun bare opstaaet fra de Døde, ligesom det lille Jesusbarn, der selv krøb ud af Graven, skønt de havde lagt en Kampesten over ham . . .

Det var to Uger før Konfirmationen, og de „Sammensvorne“ holdt Møde i Krattet ved „Heksestøtten“, som de plejede hver Lørdag Klokken seks.

Krattet havde de valgt, fordi det var saa berygtet, at Byens Folk aldrig vovede sig derind.

Brændenælderne groede højt og tæt omkring den gamle, graa Stensøjle, som ingen vidste, hvorfra stammede. Og inde mellem de store gustne Graner var det, man af og til fandt en død Mand hængende.

De Sammensvorne havde Forpligtelse til, hvis de kom forbi en død Mand, at skære ham ned, og havde dertil hver især anskaffet sig en norsk Tollekniv, der hang i Bæltet sammen med det Dødningehoved af Sølv, der var deres Emblem.

De haabede i Stilhed paa en hængt Mand og kiggede altid godt ind mellem Granerne, men de havde ikke Held med sig. Anna Louise mente, det kom af, at maaske var ogsaa Selvmorderne tilsidst bleven bange for at gaa ind i det berygtede Krat.

De andre var tilbøjelige til at tro, hun for en Gangs Skyld havde Ret. Foruden det med Selvmorderne blev der ogsaa sagt, det spøgede ved Heksestøtten, og hvergang under Møderne anbragte Maggi seks tændte Lys ved Støttens Fod.

Hvis et Lufttræk blæste dem ud, var det Tegn paa, at Spøgeriet var til Stede, og det hjalp da kun, naar alle fire trak Sko og Strømper af og stod paa bare Ben midt i Brændenælderne et helt Kvarter, uden at hoste eller nyse eller tale eller skære Ansigt, fordi det sved i Benene.

Efter Kvarterets Forløb var de Herre over „de usalige Aander“, som svævede fredløst omkring Heksestøtten. Maggi, der var Formand, manede dem til i Tavshed

at synke i Mulde, for nu var Menneskenes Time kommen.

Præsten havde talt meget med dem om Varsler og Overtro, men Maggis egen Far sagde, at man maatte ligesaa lidt *benægte* som *paastaa* den Slags, og de Sammen-
svorne havde stor Tiltro til Maggis Far.

De holdt meget af Præsten, men kunde daarligt se bort fra, at han gik med Fjerstøvler.

Maggis Far havde vist sig som udpræget Gentleman, han var den eneste, som ikke lo, naar de sagde, at deres Love forbød dem at spise Fisk og Kød og gule Ærter. Fisk og Kød af ideelle Grunde, fordi de ikke vilde være med til at myrde uskyldige Dyr og berøve dem deres Udviklingsmuligheder, gule Ærter af æstetiske Grunde.

Amtmanden holdt paa, det enkelte Individ skulde, indenfor rimelige Grænser, have sin frie Vilje. Han var ogsaa saa honnet ikke at blande sig i Skolens Anliggender, som han kaldte „Maggis Privatliv“, hvorfor

han skrev under i Karakterbogen uden at se den efter.

Anna Louise kunde ikke faa sine Forældre til at være saa overlegne, og hun beklagede sig ofte over, at Ole især var uhyre smaalig med den Slags Ting. Selvfølgelig skændte han ikke, det manglede blot, men han så saa ked ud af det — som om det overhovedet vedkom ham!

De Sammensvorne anerkendte kun deres egen Moral, men de vidste ogsaa med sig selv, at det var den højeste, der var til.

De havde ogsaa dannet Forbundet for at styrke denne Moral, de skiftedes til at holde Foredrag, der skulde reformere Samfundet og gøre dem selv verdensberømte.

Men de var ikke enige om ret meget og holdt gerne sammen to og to, Maggi og Anna Louise, Bertha og Agnete.

Det ene Par vilde saaledes nok tillade, at der, naar de havde gjort sig fortjent dertil, blev rejst Statuer for dem, endnu

medens de levede, det andet vilde ikke have det før efter Døden.

Maggi skaffede dog en vis Enighed tilveje paa dette Punkt, idet hun tegnede en Obelisk med fire Medaljoner, og i hver Medaljon skulde staa et Navn, ikke andet. Denne Obelisk skulde rejses, medens de levede, saa kunde det vente med Statuerne, til de var døde.

De bifaldt alle Obelirken.

De tog Undervisning i Plastik med Statuerne for Øje. Maggi fandt, at uplastiske Bevægelser var værre end Lamhed, og hun havde Lov at gribe ind, hvis de, enten ved Møderne eller andet Sted, førte sig ugratiøst.

Anna Louise var den eneste, som aldrig trængte til at blive rettet, og hun var meget stolt af, at Maggis Far havde kaldt hende en *Tanagrafigur*. Hvad det betød, vidste hun ikke, før Maggi viste hende Fotografier fra Grækenland, men siden øvede hun sig i at bære Gevandter.

Paa Dagsordenen stod: I. Hvorledes skal vi forholde os paa Konfirmationsdagen? II. Hvorledes ofrer vi os bedst for Samfundet? III. Hvorledes opnaas Fattigdommens Udryddelse?

Under Mødet skulde de staa med Hænderne korsvis over Brystet og Hovedet let bøjet, kun Taleren havde Lov at bevæge Armene, men det skulde ske „som efter en indre Musik,“ og Bertha blev bestandig haanet, fordi hendes indre Musik var hvinende falsk.

Maggi foreslog, man fra og med Konfirmationsdagen forsagede Dans og Smykker.

Det var et stort Offer især nu, hvor der var saa mange nye, morsomme Danse og de lige havde lært at danse Folkedanse, men Sagen krævede store Ofre. Hun var rede.

Anna Louise spurgte, om man ikke nok maatte danse i Enrum. Agnete svarede, at saa kunde man jo ligesaa godt bære Smykker i Enrum, og det var netop Tegn

paa yderste Grad af Forfængelighed, naar man pyntede sig for Spejlet alene.

Bertha mente, at man kunde jo ved Lov slaa fast aldrig at spejle sig, hvortil Maggi svarede, at det vilde avle Sjuskeri, og sæt man var sort paa Halsen!

Anna Louise kom med, om det ikke vilde være kønt og beskedent at lade sig konfirmere slet og ret i Gulvkludetøj uden Besætning og saa ikke tage imod Gaver!

Maggi fandt at hvide græske Gevandter med à la Grecque Bort i Sølv og bare Fødder var kønnere og dog beskedent.

Agnete vægrede sig absolut ved at gaa med til bare Fødder, hendes ene Taa manglede et Led.

Bertha syntes ogsaa, at Gulvkludekjole var bedre og saa billig. Men om den skulde syes i Prinsesseform eller med Liv og Nederdel?

To stemte for og to imod Prinsesseform.

Om Blomster regnedes for Gaver, blev et helt Stridspunkt, der endte med, at Maggi sagde, saa kunde enhver klæde sig paa og tage imod Gaver eller lade være ganske efter Behag.

Anna Louise huskede paa, at Ole havde haft Cyclekataloger hjemme, saa maaske man kunde nøjes med at afslaa Smykker.

Men Agnete sagde, at en Kvindehaand uden Ringe var et Monstrum og en Meningsløshed. Hun vilde være Kunstnerinde, og saa maatte man gaa med Ringe.

Maggi kaldte hende til Orden. Hun kunde aldeles ikke selv bestemme, hvad hun vilde være, det var noget, *Forbundet* afgjorde. Og dermed gled man ind paa næste Punkt: Hvorledes man bedst ofrede sig for Samfundet.

Anna Louise var der straks med Frelsens Hær. Hun havde en skrækkelig Lyst til at gaa i de slemme Gader om Natten og komme op i Huse, hvor ikke engang Politiet turde komme. Og saa viste man

ogsaa, at man ikke holdt sig for god til nogetsomhelst.

— Ja jeg holder mig nu for god til Utøj! vrængede Maggi, og Agnete holdt med hende, hun havde engang prøvet en Frelserpige-hat, der klædte hende gruligt.

Agnete traadte hen foran Støtten, hun var meget musikalsk, og hendes indre Musik var som oftest god. Hun talte for Fængslerne og Fangerne. Hun foreslog, de skulde lære at spille paa Guitar og synge til og saa drage rundt fra Fængsel til Fængsel og synge for Fangerne — mest maaske Salmer og Fædrelandssange, men ogsaa Folkeviser og f. Ex. Schumanns „Frauenliebe und Leben“, der i høj Grad maatte virke forædlende. Og maaske undervise de dygtigste Fanger i at spille Guitar, saa den ene Fange om Aftenen kunde sidde i sin Celle og spille for den anden.

Berthas Far var Prokurator, og hun havde stor Viden om mange Ting. Hun sagde, det kunde da kun være i Kvinde-

fængsler, for i Mandsfængsler fik unge Damer aldrig i Evighed Lov at komme.

Det tog Glansen af Tanken. Der var ingen, som følte særlig Trang til at gaa og synge til Guitar for kvindelige Fanger. Derimod for mandlige . . . med Masker paa . . . og dejlige, tungsindige Forbryderøjne.

Maggi sagde, at skulde man ofre sig, skulde man gøre det helt, med Legeme og Sjæl . . . og de stakkels politiske Fanger i Rusland, de blev om Natten revet ud af deres Senge og jaget til Sibirien, til Bjergværkerne, hvor man kun kunde leve i højst fem Aar. Dem var det værdt at ofre sig for.

Hvordan skulde det gaa til? spurgte Agnete.

— Jo, man tilbød at gifte sig med dem og følge dem til Sibirien og formilde deres frygtelige Skæbne . . .

— Jamen om fem Aar var de døde, hvad saa? Anna Louise syntes, det var en god Sag.

— Saa kunde man jo gifte sig med en anden . . .

De lod ikke videre henrykte ved Tanken om en halv Snes femaarige Ægteskaber med politiske Fanger.

— Man maatte da i hvert Fald lære russisk først! sagde Agnete.

— Naa — — de fornemme Russere taler nu flydende fransk! og de politiske Forbrydere tilhører altid det gode Selskab!

Anna Louise kom til at le, hvilket var strengt forbudt ved de hemmelige Møder. Hun blev krævet til Regnskab og maatte aflægge Tilstaaelse om Grunden: — For hvis jeg rejste til Sibirien, rejste Ole saamænd med, han er bange, saa saare jeg gaar over i Bakkerne, og Marion ogsaa . . . og hele Fugleburet. Hvad! Marion i Sibirien!

De lo alle ved Tanken. Lidt efter begyndte man paa Punkt tre, hvor Anna Louises Plan var nærved at vinde enstemmig Bifald.

Hun ansaa den ogsaa selv for mere værdifuld end baade Amerikas Opdagelse og Bogtrykkerkunsten, hun havde vækket Ole og Marion en Nat og, siddende paa Oles Sengekant, for Varmens Skyld med hans Bukser paa, fremsat Ideen for dem, saa de Resten af Natten havde ligget vaagne skrækslagne over hendes Mangel paa Moral.

Altsaa: Først rejste man til New York. Pengene stjal eller tiggede man, det var ligemeget. I New York sørgede den ene for at komme i Huset hos en af de rige Millionærer og blive hans Ven eller maa-ske Selskabsdame hos hans Kone. De andre tre lejede et Hus, hvor der ingen boede, og gik aldrig ud, og om Natten borede de en Løngang, der var saa lang som mulig, helst med flere Udgange.

En Nat kvalte hun, der var Selskabsdame, Millionæren eller strøede Gift i hans Mad, og naar han var død, tog hun Nøglen til Pengeskabet under hans Hovedpude, lukkede op og flygtede med alle

Millionerne, ned i Løngangen. Saa kom Turen til Nummer to, som skulde se at sleske for en ny Millionær og slaa ham ihjel. Paa den Maade Raden rundt.

Naar de saa havde tilstrækkelig mange Hundrede Millioner, kunde de købe hele Meksiko — Ole sagde, det var storartet glimrende frugtbart — eller et andet Stykke godt Land og avertere, at alle Fattige bare kunde skynde sig at komme dertil, saa skulde de faa gratis Jord og fem Hundrede Kroner til at begynde med. Men til Gengæld maatte de, naar de i en Fart blev rige, fordi Jorden var saa glubende frugtbart, forpligte sig til at give alt, hvad de tjente over en vis Sum f. Ex. Tusind Kroner om Aaret, bort til de Fattige. Paa den Maade vilde, om maaske kun femogtyve Aar, alle Mennesker have næsten lige mange Penge.

Bertha, der var saa nærig, at hun aldrig bød paa Konditortur, sagde, at Tusind Kroner var virkelig forlidt om Aaret til en

hel Familie; men Maggi fandt, at det var rigeligt til den Slags Mennesker, der var vant til at sulte; værre var, at det var rentud *Mord* at kvæle de Millionærer . . .

— Om det maaske ogsaa var *Mord* at slaa ihjel i Krig! Eller naar man halshuggede Mordere! Eller som den Pige i Frankrig, der gik ind i Badeværelset og dræbte ham, de nok vidste! Eller naar Anarkisterne kylede med Bomber!

Baade Maggi og Agnete var enige om, at en Bombe var et mere værdigt Vaaben end saadan et Snigmord, naar de troede, man var deres Ven.

Men Anna Louise kunde og vilde ikke indse, at en Bombe var Spor af mere værdig end nogetsomhelst andet, der var kun den Forskel paa en Bombe og en Ballon, at den ene var fyldt med Luft og den anden med en Slags Glycerin, der kunde springe i Luften.

Det blæste op til Storm. Endnu var Maanen ikke kommen frem.

Anna Louise satte sig op i Sengen og lyttede. Hun lod det lille Ur repetere. Klokken var kun et.

Kastanjetræerne piskede ind mod Muren, Kvistene kradsede paa Ruderne som vilde Dyr's Klør, det var bælgmørkt. Vinden hylede ovre i Bakkerne.

Anna Louise krammede den lille Silke-
rebstige mellem sine fugtige Fingre. Sæt
den ikke holdt! Den var nok af Korsilke,
det dyreste og stærkeste, men alligevel.

Hun blev svimmel ved Tanken om, hvis
den ikke holdt. Hun glemte, at der ikke
var ret højt fra Gavlen og ned. Hende
forekom det i Øjeblikket at være som fra
Toppen af et Kirketaarn, mindst.

Det isnede gennem hende. Hun maatte holde Hænderne om Maven for at varme den.

Lydighed fremfor alt! Hun hviskede Eden ud i Mørket.

Gid der vilde ske noget . . . et eller andet . . . en Ildebrand, et Tordenvejr . . . noget, saa hun ikke skulde over til Heksestøtten.

Hun krøb helt ned under Tæppet. Aldrig havde hun lagt Mærke til, hvor blødt det var. Det var af Edderdun, Marion havde selv broderet de smaa Kranse af Silkemosroser paa.

Et fint hvidt Skær begyndte at spøge hende i Vinduskarmen, det krøb nærmere som store hvide Edderkopper, det krøb henover Tæppet, saa Roserne blev synlige.

Der blev kastet en Sten mod Ruden.

Hun fór op, tænderklaprende, og slog, helt ør af Skræk, den brune Regnkaabe om sig, lukkede Haspen af Vinduet, bandt

Rebstigen fast og traadte ud paa de spinkle, gyngende Silketrin.

Hun fik et voldsomt Slag i Nakken, det var en Kastanjegren, der tumlede ind paa hende, men hun slap ikke Taget, og Stigen holdt.

Tre formummede Skikkelser med sorte Masker for Ansigtet stod forneden, men Anna Louise genkendte med Lethed Maggis gule Knapstøvler. Da hun naaede Jorden, slog de et Tørklæde over hendes Hoved og gentog i Kor den gruelige Ed.

Skridt for Skridt og tavse som Døden drog de hende med.

Endelig blev Tørklædet taget bort, gennem Maskeøjnene saa hun ikke seks men tolv smaa hvide Lys staa og blafre ved Foden af Heksestøtten mellem de høje Brændenælder.

Maggi førte Ordet, og en for en aflagde de med oprakte Fingre *Kyskhedsløftet*, hvorpaa de efter Maggis Ordre lagde sig,

først paa Knæ og saa bøjede Panden helt ned til Jorden.

Blæsten vedblev at tude oppe i Granernes Kroner, men nede ved Jorden var saa stille, at man hørte de smaa Suk i Lysene, naar Vokset smeltede ned.

De skulde ligge med Panden i Jorden — en Stilling saa ubehagelig, at det næsten ikke var til at udholde — til alle tolv Lys, der havde været stumme Vidner til det hellige Løfte, var brændt ned. Fra Tid til anden lettede Maggi Panden og saa efter Lysene.

Omsider laa de smaa døde Tander hver i sin Klat Voks, og de Sømmensvorne rejste sig og stod i deres sædvanlige Stilling med korslagte Hænder.

Maggi foreslog, at de skulde døbe det hemmelige Forbund om til: De hvide Jomfruer!

Anna Louise syntes, det lød af Blegsot, derimod var: De mørke Jomfruer! anderledes mystisk.

Bertha sagde, at ved „mørke Jomfruer“ kom man blot til at tænke paa sorthaarede.

Da Enighed ikke kunde opnaas, blev det hemmelige Forbund ved at være navnløst.

Alle Fordele var drøftet frem og tilbage. Ikke blot var det i og for sig smukt at være kysk, istedetfor at gaa dør og faa det ene Barn efter det andet, det var smukt og renfærdigt og naturligt. Og saa kunde man vie Samfundet *alle* sine Kræfter uden at splitte dem paa Kærlighed og Kærligheds-sorg og Husholdningspenge.

Maggi var vis paa, at efterhaanden som Verden blev mere og mere kultiveret, vilde alle Kvinder træde ind i Forbundet, der kom til at omslutte hele Jorden.

Bertha kom med den Indvending, at saa blev Jorden jo ufrugtbar, og Menneskene maatte dø ud.

Men Maggi tilintetgjorde rapt den dumme Indvending: — Der vilde altid findes Skø-

genaturer, som ikke gik ind i Forbundet. De kunde saa overtage Barnefødslen.

Men forresten havde hun endnu større og mere vidtrækkende Planer under Overvejelse, hun var kun ikke kommen til et fyldestgørende Resultat. Men naar hun ad Aare blev Videnskabsmand, vilde hun anvende alle sine Evner og al sin Autoritet paa at faa Planen udarbejdet og gennemført.

I og for sig havde hun ikke noget imod, at Kvinder fødte et enkelt Barn. Der var mange Kvinder, som vist slet ikke kunde undvære Børn, men det var Forholdet mellem Mand og Kvinde, der var uskønt og umoralsk, det var det, der skulde bringes ud af Verden.

Bertha og Agnete sagde med én Mund: — Man kan ikke faa Børn uden Mænd!

Maggi svarede: — Jamen *jeg siger jo!* Jeg tænker paa en *kunstig Befrugtning*. Saadan at man f. Ex. paa Apoteket kunde købe alt, hvad der behøves . . .

Agnete spillede Skalaer i Luften: — Mener du saa, man kunde røre et Barn sammen, ligesom man rører Dejg til Pandekager?

— Du skulde hellere holde din Mund end komme med Vaas. Jeg har jo ikke sagt, *hvordan* det skal gøres, for det véd jeg ikke endnu. Jeg peger kun i den rigtige Retning. Ideen har jeg faaet ved at studere Botanik. Se, Han- og Hunblomsterne behøver jo slet ikke at røre ved hinanden . . .

Bertha sagde fromt: — Nej, de har jo Insekterne! Agnete drillede: — Ligesom vi har Storcken!

Maggi fortsatte ubekymret: — Netop, de har Insekterne, og de har Blæsten! Maa jeg nu spørge, hvad skulde der være i Vejen for, at Menneskeheden blev saa kultiveret, at den bar sig ligesaa smukt og fornemt ad? Og saa var man med ét Slag fri for alt det Vrøvl om Ægteskab og Skilsmisse og ægte og uægte Børn. En Hun-

blomst aner jo aldrig, hvorfor en Handblomst der har bestøvet den.

— Ja, Blæst og Myg og Fluer har vi nok af, sagde Bertha, men hvad skal vi saa købe paa Apoteket?

— *Støvet* naturligvis! svarede Anna Louise, og hun var den eneste, der var kultiveret nok til at indse det storslaaede og verdensomvæltende i Maggis Plan, og desuden elskede hun smaa pæne Apotekerkrugger.

Anna Louise var kommen til København for at besøge Marions Kusine Barbra og saa for at konsulere en berømt Læge angaaende Maven.

Men til de Sammensvorne havde hun sagt, det var Tuberkler, og den sidste Maa-
ned før Afrejsen havde hun hostet til alle Møderne og fortalt, at hun spyttede Blod.

De havde behandlet hende med udsøgt Opmærksomhed og grædt, da de fulgte hende til Skibet. For maaske skulde hun jo til Sanatorium, og dør døde man.

Hun var ikke langt fra at ønske, det var lidt sandt det med Tuberklerne, det behøvede man da ikke at skamme sig over.

Bertha havde indeni Afskedsbuketten lagt et kærligt Brev, hvori hun skrev, Anna Louise ikke skulde være bange for at dø.

Tuberkeldøden var nærmest behagelig. Man følte sig rask lige til det sidste, saa hostede man Hjertet op og var død. Hun havde forklædt som Bondepige spurgt selve Distriktslægen.

Ole og Marion var instrueret til, naar de blev spurgt, at svare: Der er lidt i Vejen med Brystet! For hvad ragede det Folk, enten det var Bryst eller Mave, og naar nu engang Maven blev regnet for noget tarveligt og Brystet for noget fint.

Hun havde sat sig fast for, hun vilde opleve noget i København, vidste blot ikke selv, i hvad Retning det helst skulde være.

Men der var ikke det bitterste overvældende ved København, og da hun to Gange havde kørt med elektrisk Sporvogn, var det ikke mere spændende, og da hun paa egen Haand havde vandret gennem de værste Gader, som hun fandt ved at spørge sig for, og ikke engang oplevede noget der, saa fordømte hun Hovedstaden og skrev hjem, at det var et skrækkeligt Hul.

Barbra var det eneste, der tiltalte hende, Barbra gik med Bælte af Slangeskind og var forlovet og vidste en hel Del, som Anna Louise ikke vidste.

Skønt det var en dyb Hemmelighed, betroede hun dog Barbra de Sammensvornes Planer og fortalte hende om Kyskhedsløftet — hun haabede, at Barbra skulde hæve Forlovelsen og træde ind i Forbundet. Det kunde godt have Filialer i de store Byer, og maaske med Tiden kunde de saa faa Medlemmer ogsaa i Frankrig, London, Rusland og andre Stater.

Men Barbra var upaavirkelig, hun fandt, Kyskhedsløftet var noget Pjank og sagde: — Du snakker, som du har Forstand til. Naar den rette kommer, faar du saamænd ogsaa andre Tanker!

Anna Louise svor paa nej. Og Barbra sagde: — Vent bare, til Eggert kommer!

Paa Forhaand hadede hun den Eggert, saadan en storsnudet Kavallér, som alle Damer gik og var dødeligt forelskede i.

Men hans Armbaand vilde hun alligevel gerne se. Barbra sagde, det havde ingen Laas, det var *smeddet* fast om Haandleddet. Det var af meget finere Guld end almindeligt, og ingen vidste, hvor han havde faaet det fra. En mente, det var nok fra Ægypten, en anden mente, det var snarere fra Japan. Og Barbra sagde: — Du kan tro, han har *levet!*

Det med at leve gav Anna Louise nu ikke stort for, naar man var Mand og ikke havde det med at rødme som Ole.

Men fra det Øjeblik Barbra — ganske en passant — sagde, han havde dræbt to Mennesker, begyndte han at faa Interesse. Den ene var nu en Neger, saa det talte ikke synderligt med, men den anden var en fransk Officér, og det var i en Duel for en Dames Skyld.

Anna Louise havde ikke set andre, der havde dræbt nogen, end det gamle Postbud, som var med i Fireogtres, og det var i Krig. Saa han var vist alligevel en fiks Fyr.

Men det vidste hun med sig selv, at naar han kom hjem fra det Togt, vilde hun behandle ham med samme Overlegenhed som den, hvormed hun behandlede de unge Studenter paa Sommerballerne.

Anna Louise fik Brevet paa Sengen midt i en dejlig Drøm. Hun stod straks op og kilede i Klæderne men glemte at børste Tænder og polere Negle. Saa gik hun hen og telegraferede:

— *Har forlovet mig. Brev følger.*

Anna Louise.

Telegrafisten saa lidt paa hende, da han havde talt Ordene sammen, men hun tog Dronningemine paa og slørede Øjnene, saa han blev Luft, og strunkede bort op gennem Byen ind paa selve d'Angleterre. Hun gjorde det med samme hovedkulse Beslutning, som naar Vandet var koldt og det kneb med at komme deri.

Hun havde vel Lov at gaa alene paa Café! Hvis nogen Herre var næsvis og rykkede nærmere og spurgte, om han

maatte følge hende hjem og saadan, hun vilde blot misse med Øjnene og se paa ham.

Blot *se*, ikke andet, til han blev flad som en Pandekage. Hun turde magelig gaa hele Whitechapel igennem, alene, paa egen Haand, uden Politi — mon *han* turde det!

Der var ikke en eneste Herre, ikke en halv, inde paa d'Angleterre og ikke en Demimonde eller nogetsomhelst, kun en dvask Opvarter og en Skurekone. Det var akkurat, ligesom naar man drømmer om Solskin og vaagner til Regn.

Hun svøbte sig ind i Højhed og drak Kaffe saa ligeglad, som om hun mindst drak Kaffe tre Gange om Dagen. Og hun spiste Kagen med Gaffel, hvorved al Smag gik af den.

— Kelner . . . . . Bladene . . .

Hun talte i Bydeform og troede, at saadan brugte man i København. De skulde ikke gaa dør og tro, hun var fra Provinsen.

Med en tilfældig Avis paa Svensk, som hun ikke kunde læse, op for Ansigtet, strøg hun Højheden af sig og prøvede at tænke lidt over Tingene. Straks meldte der sig en Tanke saa forbistret som et Loppestik paa Ryggen, dør hvor man ikke selv kan naa: — De S sammensvorne! Ja, Eden var brudt, det var den, og en brudt Ed . . . . pyt med et brudt Ord, men en brudt *Ed* . . . . Naa, den klarede hun vel ogsaa! Det gjaldt blot om at hitte paa noget, der tog sig ud, noget der *imponerede*, saa det klodsede.

Hun kunde skrive: — Jeg havde Staklens Liv i mine Hænder. Et Afslag, og Kaptejn i Marinen *Eggert Raben* var i dette Øjeblik en død Mand . . . . .

Eller: — Han var en nedbrudt og ødelagt Mand. Det stod i min Magt at redde . . . . . eller *frelse*, det lød bedre . . . . . ham for Samfundet! . . . . .

Saa kunde det altid senere bestemmes, om han skulde være Kvartalsdranker eller Spiller eller udsvævende med Damer . . . .

Og *Mordene* havde man endda i Baghaanden.

Brevet til Fugleburet var nemt nok, der behøvede kun at staa, at hun var bleven forlovet — Sludder, *havde forlovet sig* — med Barbras Fætter, Kaptejn i Marinen, Eggert Raben. Maaske ogsaa, hvor gammel han var, og at hans Far var Admiral — Ole var en Snob, det var alle Embedsmænd i Provinsen, det sagde Barbra, saa han kunde nok lide at faa en Admiral til Sviger . . . . . hvad det nu hed.

Resten skrev han vel selv. Resten . . . . . sæt han skrev . . . . . ja, saa fik han én i Synet med Knytnæve, og saa forbi, farvel, færdig!

Men det gjorde han vist ikke. Det var jo ogsaa knagende Løgn. Hun havde hverken friet med Øjnene eller med nogetsomhelst andet. Vigtigpraas!

. . . . . Friet med hele Personen, fra Toppen af Haaret til Spænderne paa Skoene, men især med Øjnene og venstre Side af Munden . . .

Bare fordi hun havde en Smule St. Veitsdans i den ene Mundvig.

Hun burde vist have svaret:

— Undskyld, Hr. Kaptejn, jeg har ikke friet hverken med Næse eller Mund, og om De saa var ægte forgyldt over hele Kroppen, vilde jeg hverken eje eller have Dem — at De véd det!

Og ikke et Muk mere. Men for det første bad han jo ikke engang om Svar, den Snøbel, og for det andet . . . . vilde hun netop have ham alligevel. Hun vidste ikke selv, om det mest var Navnet eller Armbaandet eller Mordene.

Hun saa efter i Pungen. Gud véd, om der var Penge nok . . . . Hun havde forfærdelig Lyst til at smage Absint, og saa kunde den Kelner da se, at hun ikke var fra Provinsen.

— Kelner, hvad koster en Absint?

Det var forresten en pæn Kelner, høj og lyshaaret. Han kom helt hen til hende og hviskede, ligesom for at den Skure-

madam ikke skulde høre det: — Tror Frøkenen, at saa tidligt om Morgenen . . . . .

Anna Louise fnøs: — For det første er jeg aldeles ikke Frøken, jeg er Frue, jeg har været gift i fem Aar . . . . . for det andet drikker jeg Absint *hver* Morgen, at De véd det!

Tjeneren bukkede: — Pardon! Og Anna Louise fik sin Absint. Den lugtede godt. Hun nippede. Den smagte væmmeligt. Hun bad om Sukker og pøsede Sukker i og smaadrak.

Ja, det var da ved Gud i Himlen bedre end at være Anarkist og kyle med Bomber og maaske selv blive sprængt i Tusind væmmelige Gnallinger.

Og saa var han da en Morder . . . . .

Blot hun var den eneste i Verden, der vidste det, selv om det ogsaa var rart at prale overfor de Sammensvorne. For hvis de heller ikke holdt Eden men giftede sig . . . . . de fik naturligvis ganske ligefremme, almindelige Mænd fra Provinsen.

Hun tog Brevet frem. Nej, han spurgte saamænd ikke, om hun vilde have ham, men skrev nok saa storsnudet, at nu gik han ud for at finde den mindste Ring, der var at opdrive, og om hun vilde være hjemme præcis Klokken tolv, for saa kom han med den.

Være hjemme Klokken tolv, og begynde med straks at blive hans Slaveline, ærbødigst Tak! Nej Klokken to vilde hun være hjemme og ikke et Sekund før. Han kunde ogsaa have rigtig godt af at være spændt paa Pinebænken i to stive Timer, saadan en storsnudet Kamel.

Klokken var kun lidt over ni. Nu vilde hun først sidde lidt og dase, hun var saa træt, og saa gaa en lang Tur, og sidde inde i Kongens Have . . . . . nej, sæt man saa fik Utøj af at sidde paa de Bænke . . . . .

— Undskyld, Frue . . . . .

Anna Louise fór op. Hvad var det? Hvor var hun? Kelneren stod foran hende. Omkring ved Bordene sad der Menne-

sker, de saa hen paa hende, de lo. Det var hende, de lo af.

Kelneren hviskede: — Undskyld, men Fruen var faldet i Søvn, og saa tænkte jeg

.....

Hun fik Taarer i Øjnene af Flovhed: — Hvorlænge har jeg sovet? Han svarede, medens han med sin Person ligesom dækkede hende mod de andres Latter: — Ja, nu er Klokken godt halvtolv ..... jeg antager et Par Timer!

Anna Louise saa paa det tomme Absintglas ..... Med nedslagne Øjne betalte hun og vilde til at gaa. Tjeneren kom løbende efter hende: — Har Fruen ikke tabt dette Brev?

Det var Brevet fra Eggert. Anna Louise vendte sig om til Tjeneren, saa bønfaldende paa ham og hviskede: — Jeg er ikke gift, og jeg drikker ikke Absint hver Morgen ....

Hun sneg sig hjem gennem de smaa Gader. Først da hun var paa Trappen,

huskede hun paa sin Beslutning om at spænde ham paa Pinebænken.

Hun stillede sig bag et hvidt Gardin og rørte sig ikke, før hun havde set Kaptejn i Marinen, Eggert Raben, spanke indad Porten. Hun var meget fortumlet i Hovedet og spekulerede over forskellige kloge Sætninger, hvormed man kunde indlede en Samtale.

Men da han stod i Stuen, sagde hun straks: — Synes De da vel, jeg er saa lille?

Og han svarede: — Nej, i Japan har jeg set dem, der var mindre endnu!

Hvad han mere sagde, svømmede omkring som Guldfisk i et stort Bassin — ikke til at faa fat paa. Kun da han sagde, han syntes, det var en Fordel at være saa lille, og han havde engang været nærved at gifte sig med en Japanerinde, *fordi* hun var saa lille, vaagnede Anna Louise af sin Tømmermandsdøs.

— Hvordan saa hun ud? hun følte Fingrene krumme sig til Krat.

— Tænk, det har jeg glemt.

Anna Louise havde hele Tiden ude i Baghovedet en Fornemmelse af, at hun vistnok burde tale mere værdigt og lade ham forstaa, først som sidst, at hvis han bildte sig ind, hun var til at kommandere, maatte han helst bilde om igen, for hun taalte ikke noget af nogen.

Hun tænkte ogsaa paa i den Sammenhæng at betro ham, hun paa Grund af „tøjlesløs Trods og Ulydighed“ var vist ud af tre Skoler, men hun fandt ikke Lejlighed til at faa det sagt.

Men da han trak Ringen op af Lommen, kom Anledningen.

— Jeg vil ikke gaa og rende med Ring! sagde hun og rankede sig bagover.

— Hvad vil du ikke? Han tog hendes højre Haand, førte den til sine Læber og satte derefter Ringen paa.

Anna Louise fnøs gennem Næsen, men hun var for træt til at lave Scene.

Der skulde ogsaa spørges, om han havde

skrevet til Ole og Marion, naar det bare ikke lød, som om hun var emsig for at faa Forlovelsen kundgjort.

Pludselig fór hun med Haanden op til Munden. Sæt han nu om lidt begyndte at kysse . . . . .

Hun saa sig om for at finde en Anledning til at smutte væk og faa det besørget. Men han blev ved at pjevre løs om dit og dat og den gamle Admiral, der ikke mente det saa slemt, selvom han gjorde sig lidt lystig over Folk.

Hendes Øjne hang ved Armbaandet, der nu og da kom til Syne:—Hvormange Elskerinder har De haft før mig? spurgte hun.

— Hvadfornoget? . . . . .

Det havde han nok ikke ventet. Hun stampede i Jorden:

— Jeg spørger, hvormange Elskerinder De har haft før mig?

— Før dig? . . . . . Han begyndte at tælle paa Fingrene, han var nok heller ikke stiv i Hovedregning.

..... Anna, Ingeborg, Otilia, Soffi .....
 de to Ebba'er .... Jensine ..... Aah, maa
 jeg ikke vente til imorgen, saa skal jeg se
 efter i mine Regnskabsbøger og sende dig
 et fuldstændigt Opgør!

Han stod og så saa sær ud, hun maatte
 forklare sig lidt nærmere.

— Det er slet ikke, fordi jeg er nysger-
 rig eller skinsyg, jeg spørger. Men De kan
 vel forstaa, man ikke gaar hen og gifter
 sig med den første den bedste uden at
 vide lidt om ham!

Anna Louise var nærmest himmelfalden
 over sin egen Myndighed.

— Ja, du har sandelig Ret, og du skal
 faa hele Listen imorgen, à propos gælder
 Tallet kun de evropæiske og deraf kun
 de danske Damer, eller ønsker du, jeg skal
 medregne alle de oversøiske Forbindelser?

Anna Louise nikkede lidt usikkert: — Dem
 allesammen . . .

— Godt, men saa tør jeg vel udbede
 mig en lille Gengæld?

Anna Louise blev rød i Hovedet. Staa dør og være saa ynkelig og sige, man ikke havde haft saameget som en eneste, det var dog *for* lurvet.

Paa den anden Side var det heller ikke værd at prale altfor galt op. Hun huskede, Barbra engang havde sagt: — Man skal dy sig for at udlevere sin Fortid til Mændene, saa faar man den bare revet i Næsen hveranden Dag.

— Naa . . . . .?

— Ja . . . . . jeg . . . . . jeg vil ogsaa helst vente til imorgen!

— Altsaa imorgen med første Post afleverer vi begge vore Regnskaber? Hun var nødt til at nikke.

Om der saa var flere væsentlige Spørgsmaal eller Betingelser?

Vist var der saa, men hun kunde ikke samle Tankerne. Hun rystede paa Hovedet, og han kom nærmere.

Begge Hænder for Munden og baglæns hen mod Døren.

— Er du bange?

Det manglede blot, han skulde tro, hun var mindste Gnist af bange for ham, saa hellere sige, som det var: — Det er fordi . . . . . fordi jeg har glemt at børste Tænder . . . . .

I samme Øjeblik fortrød hun Tilstaaelsen. Hun havde vel Lov at børste Tænder og lade være, akkurat som det passede hende. Og saa den Latter, den var ligesaa modbydelig som en Snebold i Nakken. Hun fór ind i den anden Stue og smækkede Døren, ærgerlig over, at hun nu var gaaet glip af at prøve, hvordan det var at kysse en rigtig Mand. Men hun maatte jo holde paa Værdigheden.

En Stemme talte hende ved Døren og sagde Farvel og sagde: — Pas nu godt paa Ringen!

Den Ring. Hun tog den af og drejede paa den og læste indeni: — Til Tommelise!

Hvem havde nu sladret om det! Barbra! Det var lumpent. Hun gik hen til Vinduet . . . . . den fløj gennem Luften og faldt til

Jorden langt borte uden Lyd. Det gav et lille bekymret Spjæt i hende . . . . .

Saa nu var den Forlovelse forbi, og hun, som havde telegraferet! Ringen laa lige ved Rendestenen. Sæt der kom en Skade og snubbede den, det var jo Skaderne, som stjal Guld, ja! Eller en fattig Gadedreng, som solgte den . . . . . Hun sad og saa efter Ringen, til Taarerne helt blindede. Det var alligevel saa flot at være forlovet . . . . . og saa den franske Officér og Negeren . . . . .

Anna Louise fløj gennem Entréen, nedad Trappen og havde nær væltet Kaptejn i Marinen Eggert Raben omkuld, hvis han ikke i Tide havde vendt sig og fanget hende i sine Arme.

— Hvad er der, hvad er der?

Hun sled sig løs: — Det er min Ring, der faldt ud af Vinduet . . . . . den trillede ned . . . . .

Men da hun stod paa Gaden, kunde hun ikke se den. Eggert raabte, at saalangt kunde den ikke trille hen, hun skulde lede nærmere

ved Huset. En Flok smaa Gadedrenge hjalp til. Anna Louise fandt selv Ringen. Hun tog den straks paa Fingren, og da Eggert bød hende Armen de faa Skridt hen til Porten, gjorde hun ikke Modstand.

Han sagde blot: — Det var jo ved et Tilfælde, den trillede fra dig?

Hun nikkede skamfuld.

— Ja, saa undrer det mig kun, den ikke trillede om i en anden Gade, for den synes at have haft svær Fart paa . . . . .

For at tale om noget andet, spurgte Anna Louise: — Har De skrevet til Ole?

— Ole? Hvem?

— Ole . . . . min Far, naturligvis . . . .

Men Kaptejn i Marinen Eggert Raben havde ikke skrevet endnu, og han vilde kun skrive, hvis hun lovede, at Forlovelsen mindst skulde vare en Uge. Det lovede hun.

Det var en fast Aftale, at Eggerts Breve skulde aabnes i Overværelse af de Sammensvorne, der ikke maatte have Hemmeligheder for hinanden. Man skiftedes til at læse dem højt, hvorefter de blev underkastet en grundig Drøftelse.

Anna Louise maatte love at vænne ham af med visse Sider af hans Karakter, der ikke tiltalte de andre. Men hun mærkede dog, at trods den spotske Overlegenhed, hvormed de kritiserede ham, var de lynende misundelige, og hun nægtede sig ikke at benytte denne Opdagelse.

Bedst som de sad og snakkede om andre Ting, sagde hun med et træt Suk: — Nu skal man vel til at smøre et Brev sammen til Kæresten! Det gjorde sin Virkning.

Men en Dag spurgte Maggi som for Løjer: — Skal jeg skrive Brevet for dig?

— Gider du virkelig det?

— Aah, ja! for en Gangs Skyld!

Anna Louise fandt, det var en kvik Idé, saa slap hun for at sidde og slaa op i Saaby og regne Kommaer ud.

— Men Skriften, hvad saa med den?

— Skidt, sagde Anna Louise, Stejlskrift er Stejlskrift, naar du bare husker Hagerne! (Maggi havde den daarlige Vane at føje „Hagerne“ paa g, y, j, f, o. s. v. til bagefter, men det hændte, hun glemte det, hvorfor hun regelmæssigt i Skolen fik Anmærkning for Uorden).

— Maa jeg skrive alt, hvad jeg selv vil?

— Ja, men blot ikke noget med Politik og Historie, for det véd han, jeg kan ikke. Og bed ham saa om snart igen at sende nogle „Kattetunger“ af dem med Guld!

Maggi skrev et otte Siders Brev, der var lukket, da hun for Adressens Skyld

gav det til Anna Louise, som saa skrev bagpaa: — Undskyld Skriften, det er en ny Slags Penne.

De Sammensvorne gik i Spænding, Maggi havde Hovedpine, men Anna Louise frydede sig over det, som var sket.

Der skulde være Møde ved Heksestøtten, og Anna Louise stod frem midt i Nælderne og holdt et Foredrag, som hun selv følte, var genialt, om at være fælles om en Kæreste.

Hun udkastede et helt Forslag om, at man burde faa indført ved Lov ikke blot at være fælles om en Kæreste men ogsaa om en Mand. Selvfølgelig *ikke* som i Muhamedanlandene, hvor det var Manden, der regerede, men paa en ny og mere kultiveret Maade.

For hendes Skyld maatte f. Ex. Eggert saagerne være gift baade med Maggi, Bertha og Agnete. De kunde jo have det storartet sammen, bo i det samme Hus og have Spisestue, Dagligstue, Badeværelse,

Køkken og Klaver sammen. Kun hver sit Sovekammer og Arbejdsværelse.

Bertha spurgte, hvordan de skulde bære sig ad med at dele ham.

Anna Louise var lige ved at svare: — Ligesom Hønsene deler Hanen, men kom i Tanker om, at dèr var det netop Hanen, der regerede. Derfor nøjedes hun med at sige: — Jeg mener, man kan være indtil syv om en Mand, og skiftes, saa hver har ham en Dag i Ugen.

— Men hvis vi saa blev skinsyge paa hinanden?

— Aah, det er kun *simple* og *smaa* Naturer, der bliver skinsyge. Det er netop Idealet at deles om den samme Mand *uden* at være skinsyg.

Maggi gav hende Ret. Det var i Grunden ogsaa kedeligt at gaa og være plaget med en Mand hele Dagen, hver Dag, Aar ud og Aar ind, ligesom at spise Havregrød hver Morgen, til sidst blev man ked af det, det var uundgaaeligt.

Anna Louise foreslog at skrive til Eggert derom. I Danmark var det jo forbudt, men de behøvede kun at flytte til Kina eller Japan, hvor der naturligvis var andre Love.

— Det er da ikke sikkert, din Kæreste gik ind paa det! sagde Bertha.

— Det blev han nødt til, hvis jeg satte ham Stolen for Døren: Enten os alle fire eller ingen!

Men de enedes dog om at vente med at lade Planen gaa videre, til den var mere gennemtænkt.

Dagen efter kom Eggerts Brev. De S sammensvorne sad oppe i Anna Louises Værelse og ventede paa Post. Det var Maggis Tur at aabne det. Hun begyndte at læse, blev blodrød i Hovedet og sagde: — Aah min Tand! Hvem har Anodynum?

Og da Anna Louise hverken førte Tandpine eller Anodynum, kilede Maggi ned i Køkkenet efter varmt Vand at holde ved. Anna Louise tog Brevet og læste videre,

men drejede af og til Hovedet og saa efter Maggi.

Eggert skrev: — Hverken min Tommeliseklo eller -Hjerne kender jeg igen.

Hvad er der sket, og hvilke Bøger, foruden Werthers Leiden, som kan konstateres, har du nylig læst? For saadan tænker min meget lille og meget yndige Dame ikke til daglig.

Med Sorg savner jeg visse manglende Bogstaver og visse overflødige Kommaer, den Korrekthed gør mig ganske bange, men til Gengæld mærker jeg med Glæde, at dit røde Blod rinder endnu mere over Stok og Sten end ellers — i dine Breve.

Jeg sender dig imidlertid som en lille Tak for dit sidste og kæreste Brev to hele Pund Kattetunger, læg dem straks til din Vægt og forklar mig Brevets Mystik . . .

Anna Louise læste videre i Tavshed, hun var bleven helt bleg: — Resten er privat, sagde hun saa og løb udaf Døren i Armene paa Maggi, der stod og lurede.

— Hvad har du skrevet? bruste Anna Louise op med Kløerne rede.

— Skrevet? Skrevet? Gud, det har jeg saamænd glemt for *saa* længe siden!

— Du lyver! Du har Hjertebanken! sagde Anna Louise, som baade kunde høre og føle det.

— Saah, det er af Trapperne. Men jeg synes, du er lidt mærkelig. Du er vel ikke skinsyg!

— Skinsyg? Paa hvem? Paa dig? Jeg tror ikke, Eggerts Smag gaar i Retning af Garderhøjde!

— Nej, saa havde han vel ikke valgt en Dværg . . .

Anna Louise overhørte det sidste saarende Udfald, hun var ved Skinsygen endnu. Og for at vise, hun ikke var skinsyg, krammede hun Eggerts Brev sammen og sagde:

— Værsgod, hvis det kan more dig! Mig keder den Slags *Udgydelser* . . .

Maggi tog Brevet, og de fulgtes ind og talte om helt andre Ting.

Men Dagen efter, da Anna Louise skrev, sad hun ikke blot med Saaby, men gennemgik Sætning for Sætning med Grundord, Udsagnsord og Genstand, saa hun ialtfald vidste, der ikke var for *mange* Tegn. Hun mente at skrive et knejsende uforskammet Brev, men Eggerts Svar var meget værre.

Han skrev: — Hvis du selv er som dit sidste Brev — ikke at forveksle med det yndige næstsidste — bliver det ikke nemt at være Ægtemand hos dig. Men jeg haaber nu i givet Tilfælde at kunne tage saa haardt om min Nælde, at den *ikke* brænder mig!

Nælde, Brændenælde! Kalde sin Kæreste en gemen Brændenælde! Idiot, Flab, Labant!

Som *Straf* lod hun Maggi skrive næste Gang. Og til Svar kom det eleganteste Brev og en vældig fin Æske Chokolade,

„til den bedaarende Pennefører“. Anna Louise rørte ikke Chokoladerne. Tre Gange i Træk skrev Maggi og Eggert til hinanden.

Anna Louise blev sort under Øjnene af at rase om Natten, naar ingen hørte det. Hun var fast besluttet paa at hæve Forlovelsen, vidste bare ikke, hvordan det bedst skulde lade sig gøre.

Beskyldte Eggert for Utroskab?

For det *var* Utroskab, saadan som han gik og sleskede og lumskede for Maggi. Maaske fordi hendes Far var Amtmand og Ole kun Toldforvalter . . .

Skulde hun skrive koldt og kort og haanligt, at da de ikke passede sammen, tillod hun sig herved at tilbagesende Ringen med Tak for Laan?

Til Maggi kunde den nu ikke bruges, hendes Fingre var for store, Maggi var alene toogtyve Tommer rundt om Livet.

Eller skulde hun sanke en hel Skæppe gloende Kul oveni Hovedet paa dem og

frivilligt afstaa ham? Ligesom ham Kongen, der tog sin Krone af og afstod den til Kirken. Det var da baade storstilet og uegennyttigt.

Og saa „fjæle“ sig i en Krog af Verden med sin Sorg og maaske leve af en lille Traadhandel . . . for gaa hjemme og blive nuslet af Ole og Marion, nej Tak.

Der var endelig de forskellige Dødsmaader ved *Uheld* . . . men naar de ikke vidste, det var med *Vilje*, havde hun ikke noget for det. Og saa meget ond Samvittighed burde de dog have, at de aldrig i Livet kyssede hinanden uden at tænke paa, at de havde taget deres Lykke paa hendes Bekostning.

Ole og Marion var rent tossede til at gaa og komme med Forespørgsler til Maven. Som om man kun kunde bære Sorg i Maven!

En skønne Søndag Morgen kom Eggert uanmeldt. Anna Louise kom til at ryste, da hun saa ham. Det var naturligvis for at slaa op!

Han var næsten, som han plejede, men hun saa nok, at han vendte sig efter hende, naar hun gik, ligesom han tænkte: — Blot hun ikke faar Hjærteslag!

Til Frokost spiste han tre Æg, han var hundesulten, medens hun sad og stangede ved en Sardin, som for den Sags Skyld ligesaa gerne kunde have været en Hvalfisk.

Ole sad og snakkede om, hvad de dog skulde gøre ved hendes Mave. Til sidst holdt hun det ikke ud længere: — Der er ingen, der har bedt Jer om at sørge for min Mave, pas I bare Jeres egen, saa skal jeg nok passe min! Og hun føg fra Bordet op ovenpaa og smed sig paa Sengen.

Om hun havde haft en Storm og en Mølle, det vilde været hende den livsaligste Svir at surre Maggi fast til den ene Vinge og Eggert til den anden, saa kunde de paa den Maade rende rundt og gøre Kur til hinanden, de falske Blakker . . . . .

Det bankede paa Døren, det tog i Døren.
Saa for Satan, nu havde hun glemte at
laase af!

Eggert kom gaaende med sin sædvanlige
Slingrivalsgang, der kom af, naar man altid
gik og jumpede paa et Skibsdæk.

Han satte sig paa Sengekanten: — Hør
nu, lille Pige, tror du ikke, det var bedst,
vi to snakkede lidt sammen om Tingene.

Hun rejste sig med et Sæt: — Du be-
høver ikke at skabe dig, jeg ved det meget
godt!

— Hvad véd du? Han tog sig til Ho-
vedet, som om han var en forfulgt Uskyl-
dighed.

— Din Ærkesnob, din . . .

— Halløj . . . hold nu op, medens Le-
gen er god. Jeg vil tale Alvor med dig!

Han var næsten mere fræk, end man
havde Lov til. Hun saa helt forbløffet paa
ham. Han trak et Brev op af Lommen:
— Maa jeg saa faa at vide, hvem der har
skrevet det?

Hun saa ham ind i Ansigtet: — Det har *jeg* med din Tilladelse!

— Se se! Kom saa her hen!

Han tog hende i Armen, førte hende hen til Skrivebordet og stak hende en dyppet Pen i Haanden: — Skriv mit Fornavn!

Hun tænkte et Nu, det var *Fraskrivningen*, det gjaldt, tænkte paa Kongen med Kronen og skrev saa med store majestætiske Bogstaver: Eggert.

— Men hvem har saa skrevet *det* Brev?

Nysgerrigheden sejrede, hun skottede til Siden for at se lidt af det, Maggi havde skrevet, men studsede i det samme og kom til at le: Maggi havde glemt Ha-gerne!

Atter vandt Nysgerrigheden Overhaand, hun rev Brevet fra ham og læste, Side op og Side ned, der var ikke mindre end tolv Sider . . .

Tolv Sider til en andens Kæreste! mest om at drømme og være skabt for hinan-

den og være to Stjerner, der aldrig kunde naa hinanden og to Roser paa den samme Busk, og saa en hel Bunke Politik om den franske Toldlov . . .

Det var noget Maggi havde fra Ole, og nu blærede hun sig . . .

Og til Slut stod der: Naar du ved Midnatstide forlader dit Leje for at stirre ud i den mørke Nat, lad da dit Øje falde paa Aftenstjernen, saa mødes vore Blikke. Selv mødes vi aldrig her, men naar jeg er død, vil mit hvide Astrallegeme ombølge dig, hvor du gaar og, hvor du staar. Din i Livet og efter Døden.

Anna Louise.

Anna Louises Tænder klaprede. Ja, nu mærkede hun, at hun var tilovers, ikke blot i Livet men efter Døden vilde Maggi have ham. Den forslugne Tøs!

Hun vidste ikke engang, at Maggi var bleven Spiritist, men i forrige Uge laante Maggi en Bog paa Klubbens Bibliotek, den handlede om Astrallegemer . . .

Hun hviskede udmattet: — Gaa du bare hen til hende, men det skal du vide, at om fem Aar har Maggi forlorne Tænder i hele Overmunden, det har Tandlægen selv sagt! Gaa du saa bare hen til dit Astrallegeme — der er ingen, der holder paa dig!

Hun havde strakt sin lille Pegefinger ud med en bydende Bevægelse, men Eggert, som ikke havde rørt sig af Pletten, tog den ganske rolig, vendte den og puttede den ind i hendes egen Mund: — Saadan gør man, naar man skammer sig!

Anna Louise var kun en lille grædende Bylt, men da hun en Time senere spaserede ind gennem Byen med Eggert under Armen og Ole og Marion bagefter som Hof, var hun saa glad, at hun ynkedes over den forsmaaede Maggi og foreslog Eggert at gaa med paa Visit hos Amtmandens.

Han var villig, men inden de ringede

paa, hviskede Anna Louise: — Du behøver jo ikke at sige, at du finder hendes Breve skabagtige, vel, ugifte Kvinder kan ikke gøre for, de let bliver hysteriske . . .

Anna Louise havde aldrig tænkt sig Muligheden af, at Ole kunde være saa stædig. Han var ikke til at rokke. Hun havde prøvet med Sult og med tavs Foragt, havde pudret sine Kinder hvide og set mat ud af Øjnene, havde talt med halv Stemme og hugget en kostbar Krystalskaal i Gulvet, havde truet med at løbe bort og ernære sig som Model, at gaa til Cirkus, til Scenen — kort sagt alt.

Og alt forgæves. Ole gik rundt og rødmede og holdt paa sit.

Nu til sidst forlangte hun serveret paa sit Værelse. Og i tre Uger saa hun ikke til den Side, hvor han gik. Hendes Moder prøvede at tale blidt, men Anna Louise sagde:

— Lille Marion, naar du ikke engang

har saameget at sige over din Mand, synse jeg hellere, du skulde gaa ned og sætte dig paa en Skammel ved hans Fødder!

Paa en Maade var det nu Eggerts Dumheds Skyld. At han dør kunde gaa hen og give *Ole* Lov at raade for, naar Brylluppet skulde være — *Ole* som selv gik og trippede om *Marion* i syv Aar!

Og saa alt det Vaas med at holde Ord. Holde Ord fra Morgen til Aften. Det var et af de mest fjollede Punkter hos Mænd, at de „holdt Ord“ . . .

Hvis det endda var Spekulation, som „Enken“, der ikke vilde lade sine to Døtre blive gift, fordi hun ikke vilde ud med Arven. Men naar begge Forældre levede, kunde det ikke være Grunden.

Ole blev ved at sætte nye Betingelser, den ene mere modbydelig vanvittig end den anden. Først det med at fylde atten Aar, skønt hun vel nok var mindst ligesaa moden og erfaren som *Ole* og *Marion* til

sammen. Hun vidste Ting, som de vilde besvime, hvis de hørte, og Ole, der rødmede, bare man sagde: Stork!

Naamen, lad gaa med det! Saa kom han med Blegsoten.

Som om Blegsot og Bryllup var i Familie med hinanden!

Der var da dem, der giftede sig baade med Pukkel og visne Arme og Ben, og Kaja Muus havde ene og alene Blegsot af, at hun *ikke* var gift.

Anna Louise og Maggi lavede i Forening en falsk Lægeattest paa, at der var ikke Spor af Blegsot mere, og de skrev Dokter Eskildsens Navn saa præcis efter, at ikke en Kat kunde se Forskel. Men Ole var fræk nok til selv at gaa om til Eskildsen med Attesten — saa den blev jo opdaget.

Og tvunget af den haarde Nød maatte hun drikke Hæmatogen, saa hun var nærved at forgaa af Kvalme.

Endelig var den Hindring overvundet, Lægen pillede hende i Øjnene, dunkede

hende paa Brystet og hørte efter. Bleg-soten var forbi.

Men Ole havde ligesaa lumsk straks en ny Betingelse: Hun skulde veje femogfirs Pund. Det var kun tre, det gjaldt, men det var de tre formeget.

Da Ole kom med den Betingelse, satte Anna Louise sig ned og skrev et Dommegsbrev til ham:

Om det maaske var *hendes* Skyld, hun kun vejede fire Pund og halvfjerds Kvint, da hun blev født!

Om hun hele Livet skulde gaa og undgælde for, at Marion ikke kunde amme, saa hun blev flasket op velsagtens med skummet Mælk o. s. v.

Det krænkede hende dybt, at Ole istedetfor Svar sendte hende en stor Buket Nellikler op paa Værelset. Som om man nogensinde havde hørt, at andre Menne-sker blev gift efter Vægt! Men det nyttede ikke, i visse Retninger var Ole og Eggert to Alen af samme kedelige Stykke.

Hun havde ikke det fjerneste imod at løbe væk med ham og slet ikke blive lovførmelig viet — eller, hvis galt skulde være, saa blive det ved Midnatstide i en skummel Kirke ude paa den vilde Hede.

Eggert forstod aldeles ikke hendes Fløjten, skønt hun sendte ham Bøger om hemmeligt Ægteskab og Bortførelser.

Hun limede falske Lodder under Vægten, bandt et Knippe tunge Nøgler om Livet, syede Blykugler forneden i Natkjolesømmen. Ole havde ti snu Øjne, naar det gjaldt at opdage Snyderi — naturligvis fordi han var ved Toldvæsnet.

Hun blev nødt til, som Maggi sagde, at „æde sig ind til Brylluppet“, hvilket hun opnaaede ved at drikke en halv Pot Fløde fjorten Dage i Træk, men den femtende Dag var hun ogsaa saadan ved Synet af Fløde, at baade Ole og Marion maatte drikke sort Kaffe for at hindre hende i at blive syg ved Bordet.

Eggert var en Tur paa Island, naar han

kom ned, skulde Brylluppet staa. Og de sidste Maaneder boede Ole og Marion og Anna Louise paa Hotel i København. Det passede Anna Louise saameget bedre, som de tre S sammensvorne hele Vinteren havde været der, Maggi for at læse til Studentereksamen, Bertha for at uddanne sig til Tandlæge og Agnete for at gaa paa Konservatoriet.

Aftenen før Brylluppet havde Anna Louise „Ungkarlegilde“. Efter moden Overvejelse havde hun bestemt sig dertil for heller ikke paa dette Punkt at staa tilbage for Eggert. Det ærgrede hende nok, hun ikke havde en Smule „rigtig“ Fortid at vigte sig af, Ungkarlegilde vilde hun i det mindste have.

Hvori præcis „Ungkarlegilde“ bestod, vidste hun ikke, men det var sikkert noget med *Champagne, Damer* og *Østers*.

Og alt det Eggert gav Æresord paa, at han aldeles ikke skulde have Ungkarlegilde, at det ikke i Drømme var falden ham ind — hun troede ham ikke.

Nej, han og hans Venner og „Veninder“ som det hed, skulde saamænd feste hele den udslagne Nat, og naar saa en af dem

vilde drikke hendes Skaal, kunde han sige: — Hun ligger og sover paa sit grønne Øre, jeg puttede hende i Seng Klokken ni, hun er alt for ung til at være saa længe oppe om Aftenen!

Men det skulde blive Løgn! —

Dog foreløbig maatte Ungkarlegildet af praktiske Grunde — hun havde aldrig i Evighed faaet Lov — være en dyb Hemmelighed. Det var ogsaa mere pikant, som alt hvad der foregik bag nogens Ryg.

De S sammensvorne fik, skønt hun mundtlig havde sagt dem Besked, mystisk Brev om at møde Fredag Aften Klokken ti paa Hjørnet af Gothersgade og Kronprinsessegade.

Om Dagen havde hun været henne at inspicere sit Hjem to Gange, først med Ole og Marion, siden alene.

Fredag Aften bestilte hun ikke andet end at gabe. Ole sagde, hun var ganske bleg af Søvnighed og raadede hende til at lægge sig for at sove ud til den store

Dag. Gabende og modstræbende gav hun efter, men da saa Ole og Marion stillede sig op ved hendes Seng og saa paa hinanden og begyndte paa en lille Tudekoncert, blev hun bange for Tiden og kom til at hoste.

Øjeblikkelig fik hun byttet en hel Vat om Brystet, og Marion erklærede at ville blive, til hun var faldet i Søvn. Hvorefter Forældrene skiftevis og forlegne gav hende gode Raad for den kommende Tid.

Anna Louise laa og spekulerede paa, om det skulde vare ved hele Natten, saa bestemte hun sig til at tage Tyren ved Hornene, satte sig op i Sengen og sagde: — I behøver saamænd ikke at forklare mig noget. Jeg véd Besked med at faa Børn og det altsammen — at I véd det!

Hun havde næsten ondt af Ole, saa rød blev han, og for at gøre ham en Glæde, han ikke var forvænt med, vinkede hun ham hen og hviskede ind i Øret: — Godnat, lille Far!

Endelig fik hun dem bort under Paa-skud af skrækkelig Søvnighed, sprang ud af Sengen, laasede Døren efter dem og raabte: — Godnat, Far og Mor!

Med en uhyre god Samvittighed klædte hun sig paa, smøg ud af den anden Dør og nedad Trappen.

Portieren stod nedenfor. Hun hviskede fortroligt i Forbigaaende: — De har *ikke* set mig, husk det! Han lagde Haanden paa Hjertet og bukkede forstaaende.

I Spidsen for de S sammensvorne tog hun sit nye Hjem i Besiddelse. Hun havde tænkt at lade overlegen, og naar de andre sagde: — Gud, hvor her er himmelsk! vilde hun svare flot henkastet: — Aah ja, her er jo ganske net, og saa tale om andre Ting.

Men de var ikke vel indenfor Døren, før hun snurrede rundt som en Top og viste alt frem paa en Gang. Hun afventede ikke de andres Beundring men gav selv Tonen an.

Men da hun pralende pegede paa en Frysebøsse ude i Spisekamret, sagde Maggi: — Hvor du er bleven materiel! Det gav en kort Misstemning, der dog gik over, saa saare de sad i hendes „Arbejdsværelse“, som hun selv havde døbt Dagligstuen, hver med sin bløde Pude i Ryggen og Cigaret i Munden.

Der havde været Forslag oppe om at leje en lukket Vogn for hele Natten og saa køre fra den ene Variété til den anden, men det strandede paa Berthas Udtalelse om, at der risikerede de jo *netop* at støde sammen med Eggert og hans Ungkarlegilde, og de havde alle Følelsen af, at han var for „snæver og spidsborgerlig“ til at blive glad ved saadan et Møde.

Bertha var ogsaa bange for, det kunde skade hendes Rygte, saa hun ikke fik saa mange Patienter, naar hun om tre Aar nedsatte sig som Tandlæge. Bertha anglede i det Hele taget svært efter Patienter, og havde allerede over hundrede. Alle hendes

Venner og Bekendte havde skriftlig maattet forpligte sig til at benytte hende. Men desuden havde hun smaa Blanketter, som hun tog med rundt i Selskaber og lod unge Mænd og unge Piger skrive under paa, at de i Tilfælde af Giftermaal for en bestemt aarlig Sum vilde lade hende holde deres eventuelle Børns Tænder i Orden.

Anna Louise havde tegnet sig, Maggi var — skønt Veninde — den eneste, der stred imod. Hun vilde kun lade sig og sine Børn behandle af mandlige Tandlæger.

— Nu skal vi solde! sagde Anna Louise og fik dem med ned i Badeværelset efter Traktementet, der stod i Badekarret: — Vi skal være fulde, det er ikke hver Dag, man gaar hen og gifter sig!

Hun langede fire Champagneflasker op, derefter en Kurv Østers: — To Dusin pr. Hoved, vi kan da blive mætte!

— Hvor har du holet Penge fra til alt det? spurgte Bertha.

— Jeg har solgt Oles Brystnaal, den med Diamanten! svarede hun.

— Jamen hvis det bliver opdaget?

— Det bliver det ikke, jeg har købt en Similinaal til halvtreds Øre, hverken han eller Marion har Forstand paa saadan noget. De tror slet ikke paa Tyveri... aah de Frimurere, de er saa dumme og saa godtroende...

Maggi, som havde staaet og pirret ved Kurven, udbød: — Hvorfor er de ikke lukket op?

— Lukket op?

— Véd du ikke, man lukker en Østers op, før man spiser den?

— Jo... men... Hun tav og huskede, at de henne i Forretningen havde spurgt, og hun havde svaret, at det gjorde de selv.

— Hvem kan lukke Østers op? spurgte Maggi.

— Jeg, sagde Agnete, med en Østerskniv.

De gik i Køkken og Spisekammer efter Østerskniv, og der var Knive til alt andet, kun ikke til Østers.

Bertha sagde: — Med et Par af de Tænger, vi bruger paa Skolen, tror jeg, vi kunde . . .

— Eller gaa ned paa en Café og laane en Østerskniv!

— Vil du maaske gaa ind og sige: Goddag, kunde jeg ikke faa et Glas Vand og en Østerskniv? Vil du?

Agnete kneb Munden sammen og brækkede paa Fingrene for at holde dem smidige.

Anna Louise fik en Idé: — Eggert har Værktøjskasse, det véd jeg!

De rodede og rodede, men fandt den ikke.

— Jeg véd nok noget, der maaske kunde bruges! sagde Agnete.

— Og hvad er saa det? spurgte Anna Louise, der gik rundt om Kurven, hvorfra Isvandet dryppede.

Agnete vinkede de andre hen i en Krog, og Anna Louise opfangede Ordene: . . . *Brudegave . . . Profanation . . .*

Saa kom de igen, og da Anna Louise paany spurgte, hvad det var, svarede Maggi med Formandsmyndighed: — Det var bare Agnete, som var taktløs . . . og forresten noget, der angaar dig og din *Ære!*

De drev lidt modfaldne omkring, Feststemningen var ødelagt. Pludselig slap Anna Louise Kurven, sprang op paa en Løjbænk og hujede: Hurra, de japanske Vaaben!

Ud af Eggerts Samling gode gamle Vaaben valgte hver sit til at flænse Østers op med. Bertha og Maggi et Par lange, flade, snogebugtede Knive, Agnete en Dag-gert med Koralfæste og Anna Louise en Krumsabel drabelig nok til at halshugge Oxer med.

Man sad paa Gulvet parat til at sprætte op, da den evig praktiske Bertha foreslog

at slukke Lysene, for hvis nogen gik forbi.

Det var Maaneskin og lyst nok. I Tavshed sad de og stredes med de haarde Østersskaller. Men da Halvdelen var brækket op, gad ingen mere. Man enedes om at aabne Champagneflaskerne udad Vinduet, derved gik en Del til Spilde, men der var rigeligt endda.

To og to sad de saa i Vinduskarmen og spiste Østers og drak Champagne ved Maaneskæret. Maggi fortalte, at henne paa Artiumsholdet havde de dannet et Forbund, der gik ud paa, at ingen hæderlig Kvinde skulde lade sig paatvinge en fremmed Mands Navn, om hun saa var ti Gange gift med ham.

Anna Louise nikkede forstaaende. Hun havde selv tænkt paa det samme. *Anna Louise Varde* var for den Sags Skyld ogsaa kønnere end *Anna Louise Raben*.

— Og saa husker du nok ikke at sætte flere Børn i Verden, end du kan ernære!

— Selvfølgelig!

— Og du lader dig ingenting byde! De fleste Kvinder mister deres Personlighed, naar de gifter sig!

Anna Louise lovede at holde fast paa sin med Næb og Klør.

— Og hvis det gaar galt, saa har en af mine Venner lovet at føre Sagen, hun er knusende dygtig . . . enten vil hun være Docent i Jura ved Universitetet eller ogsaa være Højesteretsassessor. Hun siger, vores Love trænger til et grundigt Eftersyn . . .

Hvor gammel er hun? spurgte Anna Louise, det smigrede hende, at Maggi havde saa formaaende Venner.

— Hun bliver Student til næste Aar . . . . .

— Jamen hvis . . . hvis det nu gaar galt, *inden* hun bliver det ved Højesteret?

— Det har vel ingen Jag med at blive skilt, du maa da først blive gift!

De tav lidt og lyttede til en Skildring, Bertha gav af Tandudtrækning paa Lig.

Det gøs i dem. Agnete akkompagnerede med „Danse macabre“.

— Nej, det er for væmmeligt — saa vil vi hellere danse Mavedans! Anna Louise smed Skørter og Sko og dansede for.

Maggi paastod, at for at danse Mave-dans maatte man have noget, som Anna Louise ikke ejede, nemlig Mave, og hun gav sig til at vise, hvordan det var.

Agnete holdt paa, Maggi var dygtigst, Bertha holdt paa Anna Louise.

Da de var trætte af det, tog de atter fat paa Champagnen og Fremtiden. Maggi sagde: — Henne paa Holdet gifter vi os ikke uden Attest!

— For hvad? spurgte Anna Louise.

— Lægeattest, naturligvis, vi vil ikke risikere, at vore Børn bliver Idioter eller Forbrydere.

— Tror du da, mine bliver det?

— Man kan aldrig vide! Man bør ikke indlade sig med nogen Mand uden at forlange Attest.

Agnete kom til: — Mon Eggert har Børn?

— Børn... det manglede blot!

— Ja, hvad, min maatte godt have Børn, saa paa Bryllupsaftenen vilde jeg stille deres Portræter ind i Sovekamret for at vise, jeg ikke var vred over det.

Anna Louise saa for sig en hel Flok smaa Barnehoveder i Guldramme... hun syntes med et, det hele blev saa grimt og indviklet.

— Er det hans Skrivebord? spurgte Maggi og pegede.

— Ja, han var heroppe hele i Forgaars for at lægge i Orden.

— Var du tilstede?

— Nej... nej, jeg var hos hans Far imedens, og saa hentede han mig dèr.

Maggi stod og følte paa Bordpladen og rokkede ved Messinggrebene paa Skufferne: — Vidste man bare, hvad han gemmer deri, saa kunde du være mere tryk... men der er smækket.

Bertha hev et Bundt Nøgler over i hendes Skød: — Værsgod og prøv!

Anna Louise nikkede sin Tilladelse, men ingen af Nøglerne passede. Alt, hvad de ejede i Lommerne af Nøgler, blev prøvet, men forgæves.

Agnete løb rundt og tog Nøgler af alle Skabe, Døre, Skuffer og Gemmer. Hun kom med Favnen fuld. Endelig var der en, der passede.

— Men saa maa vi gøre lyst!

Der blev lyst, og Skuffe efter Skuffe blev trukket ud og undersøgt.

— At man gider samle paa alt det Juks!

Det ene Papir var mere kedsommeligt end det andet. De stønnede ved Arbejdet, men Maggi holdt dem alle til Ilden ved at fortælle grufulde Ting, der kunde ske, hvis man ikke havde Lægeattest, og i Mangel af Attest maatte man da være i sin Ret til at sikre sine Børn paa anden Maade.

— Han maa da have Kærestebreve fra gamle Dage? foreslog Agnete. Sømænd er næsten værre end andre, for de har dem i Havnene!

Men det var Navigation og Papirer uden Skygge af Mening altsammen.

— Hvordan faar vi nu Orden i det igen? Bertha kom med den Bemærkning.

— Skidt, hvis han opdager det, lader vi, som om her har været Indbrud. Vi kan bare lade alle Nøglerne ligge paa Gulvet. Der er jo ingen, som mistænker os!

Saa bumblede de Papirerne i, som de kunde bedst, lod Nøglerne ligge foran Skrivebordet, og satte sig hen i Vinduet for at synge firstemmigt med halv Røst.

Pludselig sagde Bertha midt i et Vers: — Dør kommer din Kæreste, jeg kender ham paa Gangen!

Anna Louise var nærved at styrte baglæns ud af Vinduet: — Hvad? . . . Hvor?

.....

Maggi fløj hen og slog om for det elektriske Lys. Der blev dødsstille.

— Badeværelset! var der en, der sagde, og de andre gentog Ordet, som var det en hellig Ed, de bekræftede.

I et Nu var de borte med Flasker og Glas og Skørter og Støvler.

— Han kommer ikke ind uden at sprænge Døren, og vi staar for! sagde Anna Louise og stod for efter at have sat Krogen paa.

— Bare han ikke kan lugte, vi har været her, mumlede Maggi: — Man skal aldrig bruge Parfume, det røber! Hun havde læst en Bog om en Elsker og Verveine.

De stod stille og lyttede. Saa hørte de Trin i Trappen, hørte i Nattestilheden Entredøren blive lukket op og Eggerts tunge Skridt gennem Stuerne. Han gik hurtigt omkring derinde. Med den daarlige Samvittigheds Lydhørhed hørte de ham smække op for Lyset, hørte hans Rum-

steren med Nøglerne, hørte ham fløjte: „Ach du lieber Augustin“, paa en underlig betydningsfuld Maade.

Nu var han i Sovekamret — Gudske-
lov, Overtøjet havde de husket at faa med
ind i Badeværelset — nu var han i Korri-
doren udenfor Badeværelset.

Anna Louise, som stod med Øjet over
Nøglehullet, saa, at der var lyst. Hun
sparkede bagud for at betyde dem, at nu
maatte de være dødstavse. Eggert drev
rundt i Køkkenet, fløjtende, som naar han
var allermest drillesyg.

Maggi kneb Anna Louise i Armen, saa
hun maatte fylde Munden med Fingre for
ikke at skringe. Tiden forekom dem ende-
løs. Nu var han igen i Stuerne.

— Han prøver Nøgler! hviskede Agnete.

— Hold Mund! eller jeg kvæler dig!

Eggert gik rundt og fløjtede og prøvede
Nøglerne overalt.

— Mon han bliver hele Natten? ... Sæt
hans Ungkarlegilde kommer herop ...

Endelig smeldede Entredøren i, der lød atter Trin i Trappen, Porten blev lukket, saa blev der stille.

Men de rørte sig ikke ud af Stedet. Bertha havde sagt: — Han er naturligvis gaaet efter Politi!

Hvad nu! Hvad nu! Hvad nu!

Øre af Spænding og Skræk og Flovhed gik de ud. Havde han glemt at slukke? Der var tændt i Gangen, i Sovekamret . . . de lukkede op ind til Stuerne, fuldt Blus overalt.

Midt paa Bordet i en Krans af Østersskaller — Anna Louises ene Støvle!

Og i Støvlen et Brev. Ingen havde rigtig Mod til at røre det, de havde nok med at køle deres Kinder med Hænderne. Anna Louise gjorde en Synkebevægelse og lukkede det op.

— I kunde da gerne have taget mig med! Jeg kan være tavs som en Mur, naar det gælder. Godnat. Nu gaar jeg hjem i min Seng og græder. Eggert.

Andet eller mere stod der ikke.

— Det er ogsaa Synd! Anna Louise fór hen til Vinduet og raabte: Eggert! Eggert! Men han var langt henne i Gaden, og gik og duvede paa Benene, som om han selv var et stakkels Skib, der var paa Havet i Storm.

De andre, som havde snuppet Brevet, lo hende ud: — Kan du ikke se, han gør tykt Nar af os?

Men Anna Louise sagde: — Jeg vil hjem, her er slet ikke morsomt!

Og saa tøflede Ungkarlegildet af.

Medens Præsten talte, saa Anna Louise sig godt om i Kirken. Hun saa efter en sortklædt Kvinde med et Barn paa Armen. Der var ingen, men hun stod maaske skjult bagved en af Pillerne. Naar mon hun kom frem? Hvad mon hun vilde sige?

Anna Louise havde hele Formiddagen kun tænkt paa saadan en sortklædt Kvinde med et Barn. Sæt hun smed Barnet foran Eggert, naar de skulde nedad Kirkegulvet!

Men hun vilde ganske roligt samle Barnet op og sige højt, saa de hørte det allesammen, de Glopinde: — Jeg skal nok være en god Mor for dit Barn, Eggert! Saa fik hun, den Sortklædte, en lang Næse.

Men det med at være en god Mor, var

nu ikke hendes bogstavelige Mening. Hun vilde slet ikke beholde det, hun var vis paa, at hvis hun havde saadan et Barn i Huset, kom hun det en skønne Dag i et Kar kogende Vand, nej, hun vilde sende det til Ole og Marion. De kunde have brillant af at faa et nyt Barn . . .

Præsten maatte spørge to Gange, inden Anna Louise hittede Rede i Tankerne og fik svaret, som hun skulde.

Ved Eggerts Arm gik hun knejsende nedad Kirkegulvet. Hun ønskede kun, Kirken havde været endnu større, og at endnu flere Mennesker havde staaet i Gæled for at se paa hende. Hun følte sig høj i den lange Slæbkjole og glemte helt den Sortklædte — og ikke en Taare havde hun grædt, som alle andre Tudebrude.

Men idet hun vilde sætte Foden paa Vogntrinet, snublede hun i Kjolen, faldt forover og slog en Bule midt i Panden og fik Næseblod.

Eggert prøvede at trøste hende og lade som ingenting, han laante hende ogsaa sit Lommetørklæde — for den Stump Knipplingsklud, hun selv havde, skulde fedt hjælpe — men hun mærkede godt, hvor han sad og klukkede indeni.

Det tirrede hende mere endnu end Tanken om Bule og Næseblod. Hun sad og arbejdede sig rasende, medens Blodet ustandseligt dryppede.

Eggert sagde: — Saa, saa, Tommelise, tag den nu med Ro, det gaar nok snart over!

Det var at behandle hende som Barn, og nu var hun vel gift Kone, var hun. Tilsidst dyede hun sig ikke længer, da alle Folk paa Gaden vendte sig for at se ind i Karetten — hun rakte Tungen langt ud af Munden og vrængede.

— Hvor gammel er du? spurgte Eggert, men istedetfor Svar, kylede hun ham det blodige Lommetørklæde lige i Ansigtet og raabte ude af sig selv: — Fjols!

Og nu dryppede Blodet helt nedover den fine, hvide Silkekjole.

Eggert holdt ganske roligt Lommetørklædet hen for hendes Næse med den ene Haand, medens han med den anden bankede paa den lille Rude op til Kuskens. Vinduet blev aabnet, og Kuskens Ansigt kom til Syne:

— Kør hen til det nærmeste Apotek!

Anna Louise blev pludselig bange, som naar hun kom til at tænke paa Spøgelseshistorier. Hun fik Hikke af Skræk. Hvad vilde han paa Apoteket!

Vognen holdt, Eggert sprang ud, og Anna Louise krympede sig helt ind i et Hjørne af Vognen. Nysgerrige Mennesker stimlede sammen om Bryllupskareten, hun vaklede mellem Vrede, Forknythed og Flovhed.

Saa kom Eggert igen, og Vognen kørte videre: — Se her, lille Ven, det er Fyrsvamp, kom nu med Næsen, saa skal vi nok faa en Ende paa det Bløderi!

Og han stoppede hende fuld af Fyrsvamp, lænede hende bagover ind mod sit Bryst og holdt hende ganske fast.

En behagelig Følelse af Anger rejste sig i hende: — Er du vred?

— For hvad? For det nu? For det igaar? For det imorgen og iovermorgen? Nej, du, jeg véd nok, hvadfor en lille Djævleunge jeg har giftet mig med, og som man reder, saa ligger man . . . jeg er altsaa *ikke* vred!

Hun kunde kvalt ham for hans Storsnudethed, men nu var de ved Skydebanen.

— Jeg vil ikke derind! Jeg *vil* ikke! snøvlede hun med Næsen fuld af Fyrsvamp.

Men Eggert løftede hende ud, og da hun først stod paa Jorden, og blev de smilende Kelnere vår, fik hun Lyst at klare Situationen som Dame.

Hun satte den endnu blødende Næse i Sky, lod den dryppe, som dryppe den

vilde, og spaserede ind ved Eggerts Side, strunk, som om der ikke var det mindste paa Færde.

Marion og de S sammensvorne, som allerede var komne, fik hendes Hidsighed til at blusse op en sidste Gang: — Det er Eggert, som huggede mig med knyttet Næve! løj hun, men kunde saa ikke mere, og lod sig villigt føre ind i DAMEVÆRELSET.

Da hun fik Blodet vadsket af Ansigt og Hænder, blev hun roligere, og da Maggi fandt paa at klippe den ene Garnering af og drappere den over alle Blodpletterne, snøftede hun færdig og lod sig gøre ved.

— Kan jeg ikke have Slør for Ansigtet hele Tiden? spurgte hun. Og Maggi hængte Brudesløret som en hel Portière i tætte Folder ned foran Ansigtet.

— Jamen Eggerts Skjorte! Hvad saa med den? udbrød hun forfærdet, ihukommende det blodige Lommetørklæde, der havde ramt godt.

— Han kan mele sig, sagde Maggi.

Og da Bruden lidt efter, omgivet af de sammensvorne Brudepiger, trippede ud fra Dameværelset, stod Eggert der nok saa ulastelig med flunkende ren Skjorte.

Anna Louises Nysgerrighed overvandt som altid de andre Følelser, og hun pegede: — Hvor har du faaet den fra?

Han pegede: — Dèr, paa den anden Side af Gaden!

Anna Louise turde dø paa, at Eggert havde givet Admiralen Instrukser, for han nævnede hverken Bule eller Næseblod men holdt tværtimod den nydeligste Tale for sin Søn og Svigerdatter: Fru Anna Louise Varde!

Det var første og blev sidste Gang, hun syntes, han i Grunden var ganske skikkelig. De Sammensvorne stoltede sig. Maggi holdt Tale for Kvindesagen.

Men bedst kunde Anna Louise lide, da Eggert takkede for Bruden og sagde, hendes Venner havde opkaldt hende efter et

enkelt Eventyr, men han vilde sige, at naar han nu iaften tog hende i Hus, kørte han hjem med et helt Bind af de dejligste Eventyr, der nogensinde var skrevet.

Anna Louise spiste, trods alle Advarsler fra Ole, Marion og Eggert, tre store Portioner Is.

Hun havde betinget sig, der skulde være varm Kaffe, naar hun kom hjem paa sin Bryllupsaften. Fra nu af skulde ingen levende Magt hindre hende i at spise og drikke, hvad hun havde Lyst til — og det var bedst at begynde med Begyndelsen.

Hun var ikke bange. Maggi havde forberedt hende paa, at man blev saa forfærdelig rasende angst, naar man skulde hjem, men det var noget Sludder. Hun morede sig storartet og dansede Kjolen i dinglende Laser. Det var akkurat ligesaa morsomt som Kadetballet to Aar iforvejen.

Men da hun, paa den lumpneste Maade, maatte standse Dansen for at køre hjem, og da Marion græd, som om hun var pi-

sket, og de Sammensvorne rakte Pege-
fingren i Vejret og saa betydningsfuldt paa
hende, og da Maggi rakte en aflang Pakke
ind i Vognen til hende, blev hun en Smule
løjerlig til Mode.

Eggert vilde holde Pakken, men hun
klemte den ind til sig og talte om andre
Ting.

Porten og Trappen var belagt med rødt
Klæde. Eggert bød hende Armen, hun
strakte sig, og de spaserede op Side om
Side.

Der var dejlig Lugt af Kaffe, og Gitte
havde ovenikøbet Flødeskum at komme i.

Anna Louise gav sig straks til Kaffen,
men da hun vilde skænke tredje Kop,
ringede Eggert og lod Kaffen tage bort.

Hun saa paa Uret, Klokken var fem
Minutter over halv Tolv: — Jeg er ikke
Spor af søvnig, at du véd det! sagde hun.

— Det er jeg egenlig heller ikke! sagde
han.

— Vil du se Dækketøjet? spurgte hun.

— Grulig gerne! svarede han.

Han saa interesseret ud, og hun lukkede Skabe og Skuffer op og viste frem. Saa kom Turen til Sølvstøjet.

— Skal du ikke have den Brudegave, du gaar med dør, pakket ud . . . det er nok en Østerskniv . . .

Anna Louise saa paa ham, men svarede ikke. Hun kedede sig. Var det ikke anderledes at være gift!

Søvnig var hun ogsaa, og det mudrede i Maven.

Eggert nævnede ikke Ungkarlegildet, hvad hun var meget taknemlig for, men derfor kunde han gerne være lidt mindre kedelig.

Hun tænkte, han maaske havde godt af at blive drillet en Smule, og da de kom om ved Bogskabet, spurgte hun: — Hvor har du de uartige Bøger, for dem vil jeg læse først!

Eggert ikke saameget som saa forbavset ud men svarede: — Det var godt, du

huskede mig paa det, jeg skal lave dig en lille Katalog over dem i Morgen. Skal det være dem med Mord eller dem med Utroskab? for jeg har begge Dele. De er mest paa Fransk, men jeg har et særligt Leksikon over de uartige Ord!

Anna Louise slugte Flovheden og prøvede at le. For at lade som ingenting tog hun et Dominospil, der stod, og raslede med det.

— Skal vi spille Domino? spurgte han. Hun nikkede forlegent, og de satte sig til spille Domino.

— Tænk, jeg er ikke Spor af søvnig, sagde han, jeg kan godt spille Domino tre Timer i Træk!

Anna Louise smed Brikkerne fra sig og løb ind i Badeværelset. Hun lukkede Etuiet op. Det var en Dolk af Ibenholt og Sølv. Paa Bladet stod indgraveret Ordene: *Værg din Ære!*

Hun blev rød og rasende. Hvad hjalp det, hun havde en Dolk at væрге sin Ære

med, naar ingen brød sig om saameget som at røre ved den Ære!

Men hun vilde nu alligevel fortælle Maggi, at hun havde været nærvædt at stikke Eggert ihjel med Dolken, og han havde faaet et dybt Saar i Bryset. Det var dog for flovt at bekende, han kun brød sig om det skidt Domino.

Men nu var hun forresten ogsaa ligeglad, for nu vilde hun i Seng.

Med den aabne Dolk i Haanden, men skjult mellem Kjolens Folder, gik hun tilbage: — Godnat, nu gaar jeg i Seng!

— Skal jeg kalde paa Gitte, eller maa jeg hjælpe dig?

— Tak, jeg kan godt selv klæde mig af!

— Jamen husk saa at lægge Tøjet pænt sammen!

Hun knugede Haanden om Dolken, hun havde Lyst til at ridse ham lidt. Havde hun vidst, han var saadan en Vissepind, hun havde aldrig i Evighed giftet sig med ham. Aldrig.

Men næppe havde hun tænkt Tanken ud, før Eggert stod henne hos hende og hviskede: — Min lille Brud behøver ikke at være bange. Jeg skal være saa hensynsfuld, som nogen Mand kan være . . . .

Anna Louise kom til at ryste. Hun var lige ved at sige: — Din Hensynsfuldhed kan du beholde for dig selv! Men hun sagde blot ganske stille: — Hvorfor er du saa saadan . . . saa . . . sær . . . ?

— Fordi du er . . . saa . . . saa . . . ung!

Værg din Ære! Værg din Ære! Værg din Ære! sagde det inde i hende, som et Hjul, der snurrede rundt.

Saa gik hun ind og klædte sig af. Hun var bange, det var hun, men endnu mere nysgerrig. Det hele mindede hende om den Nat, hun vilde vide, hvad en Frimurer bestilte.

Hun naaede til Natkjolen, og havde faaet Haaret løst ned og flettet i to Piske, da hun kom i Tanker om, at en gift Kone

dog ikke kunde have Piske nedad Nakken om Natten.

Saa slog hun det ud. Maggi havde sagt, at naar hendes Haar var slaet ud, lignede hun Loreley. Velsagtens en ganske lille Loreley, men alligevel saadan en, som sad paa en Klippe og lokkede alle Mænd i Døden.

Anna Louise sad paa Sengekanten med Dolken i sin Haand og tænkte paa Loreley . . .

Men da Eggert lidt efter kom ind, laa hun og klynkede og peb som en lille syg Mus. Det voldte Kaffen og de tre Portioner Is . . .

Anna Louise havde et eneste Ønske, et eneste lille, indtrængende Ønske, der rendte rundt i hendes Tanker uden at unde hende Rist eller Ro.

Hun vidste bare ikke, hvordan hun skulde bære sig ad med at faa dette Ønske opfyldt. Ligeftrem fortælle det til Eggert og bede ham derom, kunde hun ikke, ikke for Alverdens Pris, og tilfældig lod det ikke til at gaa i Opfyldelse. Ikke engang, om hun prøvede at hjælpe Tilfældigheden paa Gled.

Og det var et ganske rimeligt Ønske for en gift Kone, det følte hun med sig selv — et i hvert Fald næsten ganske rimeligt Ønske.

Hvergang Eggert hittede et eller andet rart til at putte i hendes Haar, hænge om

hendes Hals eller trække paa hendes Fødder, tænkte hun paa den anden lille Ting, der ikke kostede en eneste Øre.

En Mørkningsstund prøvede hun at holde om hans Haandled en halv Time og tænkte imedens kun paa det, for at det skulde tankeoverføres paa ham, men han var et godt skidt Medium, for han mærkede ingenting.

Det var altsaa det, at hun saa græsselig gerne vilde se sin Mand uden Klæder, bare en Gang, bare et bitte lille Øjeblik, helt, helt uden Klæder.

Men evig og altid havde han, om ikke andet, saa de dumme Pyjams paa.

Hun selv, hun blev slæbt paa Vægten hver Ugedag, som et andet Stykke Kød, ingen spurgte hende om Forlov. Og det var den reneste levende Vægt, ikke engang Haarnaale maatte hun have i Haaret. Men aldrig skulde det falde Eggert ind at lade sig veje i levende Vægt.

Det kriblede hende i Øjnene efter at

liste hen og kigge gennem Nøglehullet, om Morgenen, naar han tog Bad, men hun turde ikke, naar det kom til Stykket.

Mange Gange midt om Natten smækkede hun pludselig op for de smaa Rosenblus over Sengen — hvis Eggert vaagnede, lod hun, som om hun havde gjort det i Søvn — men enten han sov eller ej, saa hun kun et Hoved og to silkepyjamede Arme.

Hun tænkte da, at maaske plejede Koner aldrig at se deres Mænd uden Skjorte eller Pyjams, og under mange Omsvøb forhørte hun sig hos Barbra. Barbra lo uforskammet men svarede ikke.

Og Anna Louise begyndte at opgive Haabet om at faa det lille Ønske opfyldt. Det ærgrede hende at tænke paa, hvordan hun i gamle Dage havde klædt sine Dukker af og paa og til Straf ladet dem sidde nøgen ude i Haven i Snevej, naar de ikke makkede ret, og saa nu ikke saa meget som vide, hvordan ens egen Mand saa ud.

Men endelig en Aften, da hun havde en stiv Forkølelsetoddy i Hovedet, plumpede hun ud med Ønsket og fik det til sin Vigtighed og Henrykkelse straks opfyldt.

Hun syntes først, hun blev helt Kone og helt voksen efter det, og hun undersøgte ham, som hun i Skolen undersøgte de to Afbildninger i Naturhistorien, hvoraf den ene forestillede det menneskelige Nervesystem, den anden Benbygningen.

For til Gengæld at gøre ham en Glæde, tilbød hun at danse Mavedans for ham og blev meget skuffet over den opfarende Maade, hvorpaa han spurgte, hvem der havde lært hende det.

Hun sagde, hun havde lært det paa Danseskolen, han svarede, det var Usandhed, hun sagde, at saa kunde han jo spørge Marion, om de ikke lærte Mavedans og Menuet samme Aar.

Eggert sagde, hun maatte ikke komme med saa fede Løgne, og at hun ikke

kunde danse Mavedans, det kunde ingen anstændig Kvinde.

Men saa blev hun trodsig. Nu *skulde* han se det, enten han saa vilde eller ej.

Hun gjorde det imidlertid kun den ene Gang. Det var klart af Eggerts Smil, at hun ikke kendte det rigtige Tag, selvom man trak Forkølelsen fra. Og Eggert fortalte, han havde set det i Japan. Men *vise* hende, hvordan det saa var dèr, eller bare *forklare* det — ikke Talen om.

Kun saameget sagde han, at de stod ganske stille og saa lige ud i Luften og rørte ikke en Finger — og holdt Tungen lige i Munden.

Anna Louise gik og hifledede frem og tilbage foran Spejlet paa et Par veritable Kothurner. Det var hendes nyeste Paa-fund, som hun lovede sig megen Glæde af.

Hun vilde ikke, nej, hun *vilde* ikke mere gaa og være til Nar for alle Men-nesker og især for den blindøjede Muld-varp af en Svigerfader, der ikke bestilte andet end haane hende med sit Tommelise-pjat. At han ikke holdt sig for god til den Slags Banaliteter!

Hun havde haft en værre Dyst med Skomageren om højere indvendige Hæle, men han sagde, de var uforsvarlige nok iforvejen, og hendes Underliv tog Skade — hendes Underliv!

Han var saa storsnudet af sit *Hofmageri*, saa man ikke kunde nære sig for ham.

Det var ingen daarlig Idé med de Ko-thurner, de gjorde voldsom høj, og saa gik man mere stift og værdigt. Desværre kunde de ikke bruges paa Gaden, der maatte maatte man nøjes med de pjalt indvendige Hæle, men baade i Selskab og hjemme, naar man havde Slæb baade for og bag.

Hun havde ogsaa prøvet at binde de største Strygejern under Fødderne og hænge i Armene i Trapezen, til hun var ved at gaa af Led, men var ikke bleven en Draabe højere af det og havde nær mistet den Smule Hofte, der var.

I de ni *rigtige* Fruemaaneder, da Eggert var hjemme, Gud sikken Forskel! Da var de allesammen anderledes . . . saadan *ærbødige* . . . overfor hende, det var de.

Som om man var mindre gift, fordi ens Mand rendte og vimsede i Japan!

Uh — Eggert kunde saamange bedaa-rende Ting om at være lille, han var den eneste, som forstod at goutere hende.

Hun styrtede afsted paa Kothurnerne, de var afgjort væmmelige at have paa, man kom til at rokke, ligesom man havde Rygmarvstæring i Hælene.

Pludselig standsede hun, forbitret helt ud i Halehvirvlerne . . . det var den sidste Ydmygelse, men ogsaa den værste . . . den værste vist, som var bleven nogen *Kvinde* budt. Hun kunde vaagne om Natten, og bare hun tænkte paa det . . . det var værre end at staa i Brændenælderne ved Heksestøtten, ti Gange værre.

Hun skulde med Glæde hakke ham og hans onde Sjæl gennem Kødmaskinen, det ved Gud, den Flab . . . *levende Unger!* . . . Og hun så *netop* saa frueagtig ud den Dag med den lange, sorte Pailletkjole, som bare havde den Fejl, at den smittede af paa Halsen.

Var der maaske noget ondt i, at en Dame spurgte, om hun havde Børn? Det var tværtimod et fornuftigt Spørgsmaal, naar man nu *var* Frue . . . Men saa sva-

rede Admiralen himmelhøjt, skønt ingen spurgte om hans infame Mening:

Hvis den Killing af en Kone nogensinde føder levende Unger til Verden, saa vil jeg paatage mig at skyde Hul i Maanen ... nej føder hun noget, saa bliver det hvide Mus eller Rosenknopper eller den Slags ... ikke sandt, Tommelise?

Hun havde Haanden fremme og var lige ved at stikke ham en i Synet men beherskede sig og nøjedes med at svare: — Nej, Frue, jeg har ikke Børn endnu, foreløbig vil jeg nyde min Ungdom!

Killing af en Kone ... levende Unger ... som om det i al Almindelighed var saa svært! Men naar ens Mand laa og rodede med et Skib, hvad saa! Saa kunde vel andre Koner heller ikke faa Børn ... ikke uden de havde Elskere da!

Elleve Maaneder havde det skidt Togt varet, og var det nogensomhelst Nytte til? Erobrede de Lande? Tjente de Penge? Førte de Krig? Gjorde de Opdagelser?

Jo pyt, de bare drev og drev — og det hed „Togt“.

Ni Maaneder var nok til en levende Unge — at sige, naar man havde en Mand . . . Det var ogsaa nederdrægtig uheldigt, der ingen kom, medens Eggert var hjemme. Barbras Unge var kommen præcis ni Maaneder efter Brylluppet.

Hvad var Grunden til, at *hun* ingen havde faaet . . . Mon der var noget galt indeni? Eller Eggert, som . . . nej, Eggert vidste saamænd Besked med alt muligt.

Hun var forresten knusende ligeglad, enten hun havde Børn eller ej . . . sidde dèr, som Barbra med Puder under Armene og Benene paa en Skammel og lade sig malke af Ungen som en anden Ko . . . ellers Tak!

Men der var Forskel paa, naar man gjorde en Ting med Vilje, og naar det ikke kom an paa en selv.

Det var noget Sludder med det, at hun var for lille . . . selv Fluer og Myg fik Un-

ger, Orm og Salamandre . . . og Dværge.
Ja, *Dværge!*

Maggi tænkte, det kom af, at hun var saa smal foran, saa der ikke kunde blive Plads til et Barn foruden de mange Alen Indvolde og Lever og Lunge og Stads . . .

Men maaske var det bare et *Uheld* ligesom med Kopper, de slog heller ikke altid an første Gang. Og Jordbærplanter — det var store Sager, om de bar det andet Aar.

Det var ogsaa kun for Svigerfaderens Skyld, hun vilde have en Unge — for at drille og haane ham. Helst Tvillinger, saa kunde han have det saa godt.

Men sæt, der nu heller ingen kom, naar Eggert kom hjem? Hun blev helt slukøret ved Tanken.

Hun spændte Kothurnerne af og satte sig i Gyngeskamlen.

. . . Ja . . . hun vilde kun vente en Maaned, *en* Maaned og ikke en Dag mere, naar Eggert kom hjem, og saa gaa hen

til en Læge og blive set med Røntgens Straaler, om der *var* et Barn indeni. Og hvis der ikke var . . . saa gjorde hun som Dronning Draga, men mere snedigt. Ikke en Kat skulde faa det at vide. Og i al Hemmelighed tage et Barn til sig!

Man fik ogsaa Mave af at spise mange Kartoffler, de smagte grimt, men det var klogt.

Hun følte sig ligesom lidt bedre tilpas. Nu vilde hun skrive Dagbog, saa var det besørget.

Naada! hvis den Dagbog var sandfærfærdig! Det var i Grunden ligesom et Kontrolapparat i Butikkerne, for at Kom-mis'erne ikke skulde snyde. Eggert var godt dum, han gik dør og troede paa den Dagbog. Men det manglede jo bare, han skulde vide, hvem der laa i hans Seng om Natten og prøvede hans Pyjams og røg af hans Vandpibe og rodede i hans Skuffer . . . uha, uha, han blev flintrende, han slog dem ihjel . . .

Men derfor fik han det akkurat heller ikke at vide.

Hun spillede med Tungen. Der var ikke noget ved at leve, hvis man ikke havde Hemmeligheder og hvis man ikke havde nogen at narre.

Gud véd, om Eggert aldrig blev skinsyg! Hun havde da sagt til ham en Dag, bare for at se, hvordan han tog det: — Det vil jeg bare sige, at hvis jeg møder en anden, jeg passer bedre til, saa lader jeg mig skille, at du véd det!

Og det var heller ikke umuligt. Man var ikke Herre over sine Tanker. Barbra havde en Veninde, som var forlovet, og ligesom hun skulde giftes, løb hun væk med en anden, og Barbra sagde, det var *moralsk forsvarligt!*

Naa . . . det var den Dagbog. Saamænd var det ikke for Eggerts Skyld, hun førte den, skønt hun selv havde foreslaaet det. Men ellers var hans højtidelige Søster

Inka kommen til at bo der for at „passe paa“ hende.

Hun tændte en Cigaret og førte ind i Dagbogen, skiftevis med en spids og en bred og en spruttende Pen.

Hun var en Uge forud, det var saa rart at være i Forskud, og det var meget mere sjov at fortælle om de Dage, hun ikke selv vidste det mindste om. Hun havde en lang Hjælpeliste over de Ting, der skulde staa. Uldne Combinations, Morgentur, tidlig i Seng, Regnvejr, Visitter hos Familien, Vask og Strygning og histop og hernered.

Hun kom til at se paa Klokken, Barbras Brudegave, den forestillede en muggen og struttende Adelsdame fra vist Gorm den Gamles Tid. Hvergang hun saa paa den, maatte hun kime.

Men der kom ingen Gitte. Igen kimedede hun, saa Kneblen fløjtede under det stive Malmskørt som en Flue i en Flaske. Der kom ingen Gitte.

Altsaa var hun gaaet uden at bede om Lov, det var Lumskeri, det var Næsvished, det var Mangel paa Respekt.

Anna Louise maatte en Omgang i Køkkenet. Ja, alt stod godt nok paa Plads. Kødmaskinen var skruet fast paa det hvide Bord, og i et Fad stod rød Fars lige pølset igennem. Hun betænkte sig et Øjeblik paa, om hun skulde tage rødt Uldgarn eller hvidt Bændel, valgte saa det hvide, det laa i Gittes Sykurv.

Hun proppede Fars og Bændel i Maskinen, drejede paa Svinget, og lidt efter laa Farsen som før i runde uskyldige Pølser.

Anna Louise saa efter, jo, Nøglen sad i Kommoden. Hun elskede at rode i Gittes Skuffe, skønt hun kendte den udenad. Brevene var der ikke. Hun stod lidt og vejrede, kiggede i Hatæsken, i Servanten, under Hovedgærdet.

Dør laa de. Anna Louise satte sig paa Sengekanten. Det var da ved Gud dundrende

forfalt, at ens Mand skrev til ens Pige om at passe paa en! Som om hun var et Barn!

Hun rakte Tunge, medens hun læste alt det, „gode Gitte“ endelig maatte sørge for med Havregrød og Hæmatogen og kold Styrte og ikke Blomster i Soveværelset.

Og i sidste Brev: Husk nu, gode Gitte, at vor lille Frue hverken taaler Rejer eller Purrer!

Mageløst — Rejer og Purrer! Det var Ole, der havde sladret om, at hun fik røde Hunde af Rejer og Gulsot af Purrer.

Naar hun engang døde, vilde han vel skrive Brev til „gode Vorherre“ om endelig at sende *lukket* Vogn efter hende og huske, at „vor lille Frue“ ikke taalte Gennemtræk! Og Paraply med i Kisten, for sæt det blev Regnvejr paa Dommedag. Jo, han var sød!

Saadan var Gustav rigtignok ikke. Han

behandlede Barbra som en *rigtig* Kone, og naar de blev gale i Hovedet paa hinanden, kom de op at slaas for rigtig ramme Alvor. Men Gustav var den stærkeste, og saa bøjede han Barbra bagover, helt ned til Gulvet, og satte Knæet paa hendes Bryst, til hun blev god igen.

Barbra var nu ogsaa rivende hidsig — det var *Temperament*. Men hvorfor var det saa ikke *Temperament*, naar *hun* blev hidsig! Det lo Eggert bare af.

Og slaas med ham? ... blandt andet kunde han jo ikke blive gal i Hovedet, det var vist en Sygdom i Hjernen.

Og alligevel havde han da slaaet to Mennesker ihjel, Gudskelov, det havde han da ... Hvem der havde staaet i en Krog og set paa det ...

Huit! ... Gitte var paa Trappen. I et Nu var Anna Louise som dunstet bort. Hun sad begravet i Eggerts Breve. Dem til hende selv var der hverken Formaninger eller Uldrøjer i. Dør skulde hun gøre

akkurat, hvad hun selv havde Lyst til, blot hun førte det ind i Dagbogen, saa han kunde følge hende i Tankerne.

Og i alle Brevene takkede han uhyre for Dagbogen, men paa saadan en løjerlig Maade, ligesom der stak noget under, hvad det saa var. Gitte sladrede ikke, det var sikkert.

De første halvfjerde Side af hvert Brev læste hun aldrig mere end én Gang, de var saa snusfornuftig kedelige, de kunde ligesaa godt have staaet i en Avis eller i Salmonsens Leksikon. Det var den pure Geografi og Historie og Rejsebeskrivelse.

Hvad kom det dog hende ved, hvordan der saa ud i Japan, naar hun sad og kulkede i Kronprinsessegade i København.

Engang havde hun hævnnet sig ved at skrive, at Gothersgade var ved at blive brolagt, og Sukkeraktierne gav atten Procent, og det havde regnet om Natten, og en Harboørefisker var druknet. Han sva-

rede aldrig derpaa, maaske forstod han det ikke, det Fæ.

Sidste halve Side i Brevene sugede hun ind som Likør, Draabe for Draabe. Det lignede endelig Eggert lidt, naar de var alene.

Skønt, skrive om Elskov, *rigtigt*, det forstod han ikke.

Nej, hvis hun var Mand, hun skulde skrive, saa Damerne *besvime* af at læse det . . . mindst! Forhekse Ordene, saa de blev *gloende*.

De Breve, hun og Maggi skrev til hinanden lige efter Konfirmationen, hvor Maggi var Ridder og hun var Dame, *det* var Elskovsbreve. Tidt om Natten turde hun ikke sove for alt det, hun selv havde skrevet.

Anna Louise puslede lidt om i Stuen paa de yderste Taaspidser, en Vane, hun havde lagt sig til for at synes højere.

At ogsaa den Eggert ikke snart kom!

Hun stod og saa paa de mange smaa Elfenbensting, der fyldte Lakskabets sorte,

udskaarne Hylder. Føj, hvor var de væmmelige! De lignede de ækle Tingester, man saa om Natten med lukkede Øjne, naar man var alene.

Og det skulde være Kunst!

Nej, der var kun én Ting, der duede, den lille Japanerinde af Elfenben, som Eggert havde givet hende i Forlovelsesgave. Den var kun et Kvarter høj, men udskaaret saa fint, at hver af Fingerneglene var ganske klare og levende.

Eggert var næsten ligesaa forelsket i den som hun selv, og den havde nok været rasende dyr, den lille Yum-Yum.

Hun kedede sig. Hun kedede sig mange Gange om Dagen, men den Hemmelighed holdt hun for sig selv, siden Maggi, der gik og blev saa klog paa sit Artiumshold, en Dag havde sagt:

— Det er Kendetegnet paa en kultiveret Aand, at man befinder sig bedst i sit eget Selskab. Et begavet Menneske keder sig aldrig over at være alene.

Hvad skulde hun iaften? Gaa hen til Barbra for at se den Doktor, der havde smagt Menneskekød, eller blive hjemme?

Gitte kom ind med stram Mund og et langt blodigt Bændel i Fingrene. Saa var den opdaget og stod paa Skænd, men hun skulde nok faa Gitte dukket i en Fart.

Og med sin kryeste Fruemine sagde hun: — Jeg gaar hen til Barbra iaften. Du kan gerne gaa i Seng. Gustav Witt følger mig hjem!

Gitte saa skummel ud: — Naa, og hvem, om jeg maa spørre, skal saa ligge i Kaptejnens Seng i Nat, Studenten eller en af de andre?

Anna Louise svarede: — Ingen! Fra nu af og til min Mand kommer hjem, vil jeg sove alene, at du véd det!

Gitte trak Vejret gennem Næsen, det blæste fra hende som en Storm: — Ja, det er nu ligodt bedst, jeg render om og henter Fruen!

— Du bliver, hvor du er. Jeg vil ikke hentes, naar jeg ikke vil!

Gitte stormede videre gennem Næsen. Saa sagde Anna Louise nedladende: — Forresten kommer der kun den gamle Doktor fra Japan, ham, der blev bidt af Hundegalskab, du véd . . . maaske har han set Eggert, det er derfor, jeg gaar derhen!

Gitte tav lidt: — Saa er det ogsaa ham, der spiser Mennesker, ja, jeg skulde hel-sen før lade mig levende lægge i Jorden, før jeg tog saadan en til Doktor . . . men kanske har han set Kaptejnen, Japan er jo ikke uden saadan en lille Ø . . . Der var ellers Bud fra Admiralen, om Fruen ikke kommer derhen iaften.

— Hils og sig, jeg sætter ikke mine Ben hos den Flab!

Det gav et Hvip i Gitte: — Slig noget, maa Fruen ikke sige, det toner saa ilde!

Hun satte sig paa Forhøjningen, tog Strikketøjet frem og kilede paa. Hun havde nu, siden Kaptejnen rejste, foruden at

passé Huset og Fruen, overkommet to Dusin Grydelapper, to Dusin Servante-klude, to Dusin Støveklude og var nu i Gang med det andet Dusin Glasstykker af Garn, der hverken gnavede eller fnuggede.

Det var akkurat lige, hvad hun kunde naa, naar hun tog Tiden godt iagt, for Fruen kimedede i ét væk, saa saare hun kedede sig. Og hun havde jo givet Kaptejnen ærlig Haand paa at passe, hun ikke kom noget til. Men saamænd var det nemmere at holde Øje med en Loppe i et mørkt Kammer end med den Frue.

Saa, hvad nu igen! Hun hoppede i Sædet, men smilede straks efter og bovnede indvendig af Stolthed.

Det var bare Fruen, der tog en Plade af hende og Glaskluden. Saa vidste hun, hun igen skulde gøre den lange Rejse over Havet. Det var over Tusind Mil, det var helt sælesomt at tænke paa, men godt og vel da, hun ikke fornam noget af Søsygen.

Den første Gang, der gik Brev af, hvor hun var indeni med Komfuret og Huggeblokken og den store Syltekrukke, ja, om hun ikke var helt sær, da det blæste op til Storm, og hun tænkte paa, at her laa hun i sin gode, lune Seng, men var til samme Tid langt ude paa det vildene Hav, hvor Bølgerne var som store Taarne . . .

Anna Louise kom leende og viste hende Glasskaalen, hvor de sidste Billeder endnu laa og svømmede: — Hvad tror du, Eggert vilde sige, hvis vi sendte dem over til ham?

Gitte gøs ind til Særken — det var en Flok af de sjenerlige Sovekammerbilleder, Fruen altid gik og tog ved Trolddomslys.

— Nej, vi er nok klogere end som saa, hvad? . . . Uh, gid han var her! . . . Du, imorgen maa jeg paa Visit hele Dagen . . . med Roser! Og sikke jeg skal sidde og synge Heise og Weyse og Fanden og hans Pumpestok for alle Tanterne! Vi maa ogsaa en af Dagene have Marme-

ladeté — ellers sladrer de til Eggert om, at vi aldrig inviterer dem . . . Tænk, Barbara har aldrig set Faster Molly stjæle! Er det ikke latterligt, man kan blive Tyv af ikke at blive gift! Det er det, der er gaaet hende i Blodet, det *er* sandt! . . . Vi maa hitte et Par Glaspropper til hende. Saa stikker vi dem i Karaflerne og gemmer de rigtige. Inka siger, at Faster Molly maa stjæle, om det saa er fra Kongen selv. Hun har over Tusind, de ligger paa Hylder paa grønt Fløjl, og hver Aften tæller hun dem, ellers kan hun ikke sove. Men *gal* er hun ikke . . . hun kan hele Hjortens Flugt udenad. Samle paa Glaspropper, hvad — saa vilde jeg da hellere samle paa Elskere. Ikke Gitte . . . levende Elskere med Fipskæg, hvad siger du til det!

Gitte rullede Glaskluden sammen; naar Fruen var i det Hjørne, sagde hun saameget, der passede bedst for det døde Øre, og Gitte var døv paa det ene, saa

naar hun satte Vatprop i det andet, tog hun ingen Skade af Fruens Mund.

— Nu skulde Fruen tage et lille Blund inden Middag, ellers bliver vi overtræt til iaften.

— Jamen, jeg er ikke en Døjt træt!

Gitte var døv, hun stablede Silkepuderne sammen som en Rede midt paa Løjbænken.

Anna Louise gik ind i Sovekamret og hentede et Album, saa sprang hun op i Reden, der saa *for* indbydende ud.

Gitte rystede paa Hovedet. Var det nu passende og anstændigt, at Fruen dør gik og fotograferede alle de vildfremmede Mandfolk paa Gaden! Om Kaptejnen vidste det!

Anna Louise talte. Der var syvogfyrre

— Syvogfyrre i en Maaned, det er stort . . . saa er man da ikke *saa* hæsliq, hvad Gitte?

Og da Gitte ikke svarede, sprang hun op og fiskede Vatproppen ud og lagde

sig igen, medens Gitte med Hænderne overkors stod og saa hjælpeløs ud.

Det var Agnete, som havde faaet den Idé at fotografere alle de smukke Herrer, hun mødte paa sin Vej til og fra Konservatoriet, men Anna Louises Idé var bedre, det sagde ogsaa Maggi.

Anna Louise gik en Tur gennem Strøget hver Dag mellem to og fire, naar Vejret var godt, og de Herrer, der tiltalte hende, dem fotograferede hun til sit „Forbryderalbum“, der foran havde fem Masse-mordere, en engelsk, tre tyske og en russisk.

Hændte det et Par Dage i Træk, at ingen tiltalte hende, blev hun ked af det og troede, det var fordi, hun var saa lille. En enkelt Gang hændte det, at Herren, da hun havde klikket paa Apparatet, spurgte om han maatte faa Billedet, saa bad hun om hans Adresse, men sendte det bare ikke.

— Kom saa og læs!

Det var det, Gitte ventede paa. Hun vidste, det vilde komme, og hun skyndte sig ud efter: Gift og dog ikke gift! en dejlig Roman, der kostede ti Øre i Leje. Men alle de ti Ører maatte gaa paa Husholdningsregnskabet, havde Fruen sagt.

Anna Louise vilde ikke for nogen Pris lade Maggi eller Barbra ane, at hun delte Smag med Gitte, det var en lille hemmelig Hemmelighed mellem de to, som undertiden var Skyld i, at Middagen blev forsinket. Gitte valgte Bøgerne efter Tykkelsen og saa efter dem, hvis Blade var mest fedtede, det betød, de var gode og meget læst.

Gitte sad paa Forhøjningen og læste med en pegende Finger og søvndyssende Stemme. Men idag hørte Anna Louise ikke efter. Hun laa og tænkte paa *Overraskelsen*.

Eggert havde sagt, inden han rejste: — Hvis du holder Ord og hver Uge sender mig dine ærlige Dagbogsoptegnelser,

skal jeg til Gengæld tage en Overraskelse med hjem, som du besvimer over at se!

Det med at besvime var kun for at tale efter hende. Nu holdt hun jo — saadan paa sin Vis — Ord og sendte ham Dagbog, at den ikke just var ærlig, kunde han dog ikke lugte. Altsaa havde hun Overraskelsen ivente.

Hun tænkte næsten mere paa den end paa Eggert selv. Der var ikke noget saa vanvittig dejligt som en Overraskelse — at sige, naar man *vidste* forud, den kom.

Smykkesag kunde det ikke være. Eggert sagde, hun var umulig i den Retning, hun kunde ikke se Forskel paa Guld og Messing, paa Glas og Diamanter.

En sjælden Fugl? ... hvad skulde hun med en Fugl, hvis det ikke netop var en Struds, som man kunde gaa og snuppe Fjer af hele Aaret rundt.

En Slange ... en lille lækker, farlig Kobraslange, ligesom et Koralarmbaand ... det var forresten flot at møde op med

saadan en i Selskab. Men Eggert kendte hende vist for godt til det. Hvis hun en Dag blev arrig, slap hun den lige lukt løs paa ham.

En Elefantunge . . . Sludder . . . den var vel altfor vældig dyr, medmindre da Eggert selv fangede den. Og var der Elefanter i Japan? Vel var der saa . . . hvorfra ellers fik de Elfenben til de gule Skabilkener i Lakskabet . . .

Det kunde være alle mulige mærkelige Ting . . . for Exempel en lille levende Yum-Yum, en lille dejlig Geisha fra et Téhus!

Anna Louise rejste sig overende mellem Puderne. Det havde hun aldrig tænkt over før. Det var naturligvis det, det var. Saadan en kunde man velsagtens nemt faa til Købs!

Hun brød Gitte af i Læsningen og sendte hende ind efter Lakskrinet med alle de kolorerede Fotografier af Geishaer. Hun var ellevild ved Tanken og betroede den straks til Gitte.

Men Gitte sagde: — Skal vi have saadan en Hedning i Huset, gaar jeg min Vej i samme Stund, hun kommer ind ad Døren.

Det hjalp ikke, Anna Louise fortalte, de smaa Japanerinder var klædt i Silke og var saa liflige at se paa, at alle Mænd fik Lyst at kysse dem, naar de lo, og de lo altid. Hun vidste ogsaa om dem, at de ikke sov i en Seng men paa en Maatte med en Pind under Hovedet og redte kun Haar hver fjortende Dag.

Gitte sagde, saa var de nogle Svin.

Men da Anna Louise bredte Billederne ud for Gitte, kom hun alligevel til at le.

Saa gik hun ud til Middagsmaden, og Anna Louise blev siddende og tænkte paa, hvor himmelsk det maatte være at faa en levende Yum-Yum foræret. Hun skulde være hendes Slave, og hvis hun ikke var lydig . . .

Anna Louise hentede Leksikonet og slog op ved Inkquisition.

Hvis hun ikke var lydig, skulde hun blive pint paa alle de Maader, der var til.

Hun ønskede saa smaat, at den lille Geisha vilde være meget ulydig.

Paa Vejen hjem teede Anna Louise sig ovenud forsoren, skønt hun havde Kløe over hele Kroppen af Raseri, og skønt Tungen var saa forbidt, at den laa og dinglede inde i Munden af Skræk for Tænderne.

Hun blev ved at snakke om Japan og de smaa Geishaer.

Ved Porten lod hun sig kysse paa Haanden af den gamle Doktor — hun havde gerne set ham spiddet paa Maanens Horn — sagde Godnat til Gustav Witt og smuttede ind.

Gennem Nøglehullet blæste hun endnu et muntert: Hils Barbra, det var en storartet Aften!

Saa gik Herrerne bort i dunkende Trit som to Soldater, og hun smed sig pladask

i den snavsede Port og vred sig som en Aal paa Panden.

Ja, det var Skinsyge, Skinsyge, Skinsyge . . . „en lav og sjofel Egenskab, som fine Naturer følte sig hævet over.“

Naa, saa var hun en simpel og sjofel Natur, for hun var skinsyg ud i Spidsen af Neglene.

Fine Naturer fik vist heller ikke Mavepine af, at deres Mænd bedrog dem . . .

Alting *sad ogsaa i Maven hos hende, alting, Glæde, Sorg, Nysgerrighed, Arrigskab, altsammen i Maven, kun i Maven, ikke i Hjernen eller Hjertet . . . Hjertet laa bare dør og dikkede som et andet fjollet Lommeur . . .

Hun skar Tænder paa Melodi, kradsede i Portgulvet, saa Handskerne gik itu og der kom Sand under Neglene, kradsede videre, fik en Splint op under Neglen og rullede rundt i den lyse Aftenkaabe, knurrende af Smerte.

Andre gifte Koner havde da af og til

„Underlivssygdomme“, det lød i det mindste af at være gift, og hvad havde hun uden den lede, lumpne, infame Mave . . .

Og hvis nogen saa vidste, hvad det kom af!

Men det havde hun sagt til Ole og Marion, da hun blev forlovet: — Hvis I nogensinde sladrer til Eggert om, at jeg har Orm, saa tager jeg *Gift*, at I véd det! Saa de skulde nok holde tæt.

Hvor kunde man gaa og være Verdensdame og overlegen, naar det saadan vred og bed . . . skønt forresten, iaften havde hun da behersket sig og været Verdensdame, det havde hun, og det var godt gjort!

Hun lagde sig fladt paa Ryggen med Benene stejlt i Vejret, det hjalp somme-tider. Hvem der havde et gloende varmt Omslag . . . Ingen kunde vride det op som Eggert . . .

Skønt det var Aar og Dag siden, blev hun midt i Mørket og Raseriet rød ved

Tanken om Bryllupsaftenen, da hun skulde væрге sin Ære, og det endte med, at Eggert med egen Haand gav hende Omslag for Mavepine.

Saa . . . hun kendte Gittes Tyveknirken med Døren. Nu havde hun naturligvis siddet og luret udad Vinduet hele Aftenen!

Anna Louise blev sprællende desperat ved Tanken. Havde hun maaske ikke Lov at ligge, hvor hun vilde, om det saa var i en Tagrende eller paa en Mødding! Og nu blev hun her hele Natten . . . . hele Natten.

Gitte kom sindigt famlende nedad Trappen med et Lys i hver Haand, for sæt det ene gik ud — hun vovede sig aldrig til at lide paa det elektriske Treminutters-blus paa Trappen.

Men inden hun fik sagt sit evindelige: — Herre Jøss og Gudfader! var Anna Louise som en hvæsende Kat faret forbi, opad Trappen, ind gennem Stuerne.

Aftenkaaben blev slængt i én Krog, Hat-

ten i en anden. I Eggerts Stue smældede hun op for Lyset og spankede frem og tilbage med saalange Skridt, at Silken gav sig i det stramme Skørt. Men hun skridtede endnu vildere ud og gottede sig indædt, da hun hørte Skørtet hvinende revne tværsover Maven.

For saa at døve Smerten stoppede hun Fingren med Splinten ind i Munden og bed til, men det gjorde kun ondt værre.

Endelig kom Gitte. Anna Louise satte sig for ikke at sige et eneste Ord, men Splinten overvandt hendes Stolthed, hun rakte Haanden ud til Gitte og sagde: Pil den Splint ud, men det i en Fart!

Og Gitte var straks rede med en fin Stoppenaal og fiskede Splinten ud.

— Herregud! var alt, hvad Gitte dristede sig til at sige ved Synet af de snavsede, sønderrevne Handsker og de forkomne Fingerspidser.

— Har Fruen været oppe at slaaes?

Anna Louise værdigede hende ikke Svar.

Dog lod hun sig lempe ned i en Stol og sad dør, til Gitte kom med Vand og Sæbe og vadskede hende lindt og varsomt, som om hun var et spædt Barn.

Midt under det kom Anna Louise til at se hen paa Lakskabet. Hun rev de vaade Hænder til sig, sprang hen og greb sin egen lille Figur, huggede den i Gulvet, sparkede til den, trampede paa den og skreg som en Furie.

Gitte prøvede at lægge sig imellem, men Anna Louise fraadede: — Gaa din Vej! Gaa din Vej! Gaa din Vej! til Gitte rystende og bævende gik.

Og hun rasede videre som i gamle Dage, naar hun blev Uvenner med en Dukke eller en Veninde.

Det var hende ikke nok, at Viften laa her og Blomsterkurven dør, at Fodstykket knustes og Gevandtets tynde Elfenben sprang som Glas. Hovedet skulde af. Hovedet *skulde* af!

Hun satte sine Tænder i og bed til . . .

der røg en af Fortænderne ... hun var komplet ligeglad, enten hun havde Fortænder eller ej.

Endelig fik hun Hovedet mast af. Det dulmede Vreden saavidt, at der blev Plads til en lille sørgmodig Anger over den mistede Tand. Men saa huskede hun paa Bogen, hun havde laant af Barbra, som havde laant den af en anden.

Hun hvinede: — Skaf mig Bogen straks!

— I Jesu Navn, hvadfor en Bog? Gitte's Stemme var helt klumpet af Graad. Anna Louise fik et Gran Medlidenhed med hende, lindede Døren paa Klem og sagde trøstende:

— Jeg er ikke fra Forstanden, Gitte, ... men det er den Øgle, den Japanertøs ... hende som Eggert slæber hjem med ... han har giftet sig med hende ... Bogen ligger i Aftenkaaben.

Og Gitte rakte hende med to rædselsstive Fingre Bogen gennem Dørsprækken. Anna Louise stod midt paa Gulvet og

læste. Hendes Øjne sprudede Side op og Side ned.

Jo, det stemte, det stemte paa en Prik . . . Luften i Japan, der bedøvede, saa man glemte sit eget Land, den var som en Trylledrik . . .

Inde i Stuen ved Siden af klirrede Pindene, Gitte sad paa Vagt . . .

Ovenikøbet lignede den franske Marine-officer jo Eggert, og han havde sin rigtige Kone i Havre, le Havre, dèr hvor hun skulde have været med Eggert men ikke kom. Nej, det var forgalt, det var forgalt.

Da hun havde læst en Fjerdedel, dertil hvor de hænger Skibet fuldt af kulørte Lamper og lægger Rismaatter over hele Dækket, for nu skal Brylluppet fejres, kunde hun ikke mere. Hun saa rødt.

Hun flaaede Bladene ud, rullede dem sammen som Boldte og kylede dem omkring paa de smaa Elfenbensguder. Saa samlede hun dem sammen, puttede dem og Resten af Bogen — pyt, fordi det var en,

Barbra havde laant af en anden — ind i Kakkelovnen, fandt en Tændstik og satte Ild paa.

Det lindede at høre Papiret brænde, det var næsten, som om Skibet sprang i Luften med alle de kulørte Lamper og Bryllupsgæsterne og hende . . . Øglen.

Anna Louise satte sig paa Gulvet. Det løb rundt for hende, Gulvet gik som en af de Karusseller med Baade, Loftet svajede. Hun sad lidt og holdt i sine Fødder for Balançens Skyld, trak saa, som i Tanker, Sko og Strømper af . . .

Ja, han var saamænd smadrende ligeglad nu, enten hun havde Elefantben eller Kattepoter, nu brød han sig ikke mere om at have dem til at liste op og ned ad sig, nej! Nu laa han vel akkurat og knælede foran saadan et Par maskinskruede Ben . . . naa, det var maaske kun Kineserne, der brugte det, — skønt Kina og Japan, det var vist Hip som Hap . . . saadan et Par Kadaverfødder, man fik Kvalme af at tænke paa dem . . .

Dør laa Tanden som en lille hvid „Torskepande“. Uvilkaarligt prøvede hun at sætte den paa Plads, men den hang ikke ved ... Eggert klinede alting med Fiskelim, hun vilde probere, hellere dø end have en forløren Tand.

Aah, den Doktordjævel, han havde vist toogtredive forlørne Tænder i sin store lumske Mund! Man kunde se paa den Mund, hvor den havde kysset baade røde og hvide og sorte Piger i Kina og Japan og Arabien, over Tusend saamænd ... han ligefrem smaskede, naar han talte om, hvor dejlige de var.

Det var vist heller ikke af *Hungersnød*, som han sagde, han dengang havde spist Menneskekød, det var af bare *Fraadseri!*

Hun prøvede at ordne Tankerne i en lang, lige Række, som hun kunde se fra den ene Ende til den anden.

Først talte de om kinesisk og japansk Porcelæn, og hvordan det blev malet, og hvordan det blev brændt, og saa om det

Stel saa tyndt som Rosenblade, Eggert havde lovet hende. Der var ikke noget ondt i det.

Og Doktoren fortalte saa morsomme Ting om et Bal ombord . . .

Om *han* tyve Gange havde sagt, at saadan bar de sig ad allesammen, baade de danske og franske og tyske Søofficerer, naar de var i Japan, hun vilde ikke have troet en Døjt derpaa, hvis ikke det andet var sket. De plejede altid at gaa og bilde hende noget ind, fordi hun var fra Provinsen.

Men det var hende selv, som i Kaadhed begyndte at tale om Overraskelsen, og at hun havde regnet ud, det nok var en lille Yum-Yum, som hun kunde have til Kammerjomfru.

Saa sagde Doktoren med et Smil, der var ligesaa væmmeligt som en Snegl: — Nej, min skønne Frue, hvis Deres Mand anskaffede sig en lille Japonnaise derovre, var han sikkert for klog til at

tage hende med hjem. De vilde jo blot bære Dem ad som Dronningen overfor den smaa Tove!

Barbra sagde ogsaa, at det var sandt, hun havde hørt det om mange, at de *rigtig* giftede sig derovre, men naar de rejste, lod de Konen blive tilbage . . . det hørte sig til. Og Gustav sagde, at det var Skik dør, ligesom f. Ex. Juletræ var Skik her.

Hele Aftenen talte de ikke om andet, indtil Doktoren sagde, at hun blev saa bleg, og det naturligvis kun var Kommers. Men hun blev slet ikke bleg, tværtimod sagde hun, at det var da saa rimeligt, Eggert købte en Kone derovre, naar de saadan var til Salg ligesom Sukker og Sæbe . . . .

Doktoren forklarede, at det kom af, naar man nu laa paa Havet i Uger og Uger og saa kun Himmel og Hav og saa kom til det skønneste Land i Verden, hvor de yndigste Kvinder levede . . . det

var et Eventyr, og den, der ikke tog Eventyret med, var et Fæ. Men i Japan kunde man ikke udenvidere stifte Gadebekendtskaber som i andre Lande, dèr maatte mán følge Landets Skik og gifte sig for en Maaned eller en Uge, eftersom Skibet laa i Havn til — hvis man da vilde have den lille Dame for sig selv . . . Og de var meget velopdragne og forfinede, i alle Maader mere indtagende end evropæiske Damer . . . alene den Duft, der var ved deres Hud . . .

Og saa sagde han, for nu skulde han jo lyve sig fra det hele: — De kan nok begribe, naadige Frue, at alt det Vrøvl, vi her sidder og brygger, gælder ikke Deres Mand. Den, der har en saa henrivende Miniaturveninde, tænker ikke paa andre. Han sætter sig ned i Kahytten og skriver alenlange Breve, medens de andre gaar i Land — til Eventyret!

Det var akkurat, hvad Eggert *ikke* gjorde. Fire snollede Sider og aldrig mere.

Saadan et Brev kunde smøres op paa et Kvarter — saa havde han endda treogtyve Timer og tre Kvarter til at gøre Haneben for hende, Dullevasen.

Men hun havde været Verdensdame og behersket sig!

Gitte bankede saa bønligt paa Døren. — Saa kom da! Hun anede nok, det var en Rødvinstoddy med pisket Æg, hendes egen Opfindelse. Hun slugte den i ét Drag.

Gitte spurgte ikke om noget, hun stod bare og ventede og skottede omkring paa Gulvet efter Stumperne af den sønderbrudte Figur.

Anna Louise sagde: — Jeg vil i Seng! Hvad kunde det nytte, hun sad oppe; saalænge hun sad oppe, sad ogsaa Gitte paa Lur som en anden gammel Edderkop. Det var en Aftale med Eggert, som om hun var et lille Barn, der ikke kunde klæde sig selv af.

Skønt naturligvis var det rarest at slippe

for den Besvær — hvad havde man Slaver til, om ikke for at slide for sig — og i Mangel af Eggert gik Gitte an.

Altsaa lod hun sig klæde af, og som sædvanlig kiggede Gitte ind i hvert Stykke Tøj, som om hun saa efter Lopper, men Eftersynet gjaldt Rifter og løse Knapper. Tilsidst stak hun sine Hænder gennem Strømperne for at se, om der var sprunget Masker, for i Silke var de saa sene at fiske op.

Anna Louise sad paa Sengekanten, medens Gitte langsomt og sindigt bandt alle de lyseblaa Silkesløjfer fra Halsen ned til Fødderne. Hun havde hørt, at saadan var Demimondenatkjolerne, og hun vilde da vise Eggert, hun ikke var ret meget fra Provinsen. Men Gitte var ikke for de Sløjfer — de skulde sprættes af til hver Vask.

Endelig havde Gitte faaet Øje paa den manglende Tand, men da hun tillod sig at nævne den, viste Anna Louise hende Dø-

ren og bad hende holde Øjnene hos sig selv.

Gitte tilbød at ligge paa en Madras udenfor Sovekammerdøren, men Anna Louise vilde være alene og fri for den Snorken.

Gitte foreslog da, som engang før, da ingen af Veninderne kunde komme, at have en Snor om Haandleddet gennem Nøglehullet hen til Sengen, saa naar hun snorkede, kunde Fruen give et Ryk.

Det nyttede ikke, og hun maatte pille ud i sit Kammer.

Men Anna Louise tænkte ikke paa at sove. Ovenpaa var der nogen, som spillede Klaver. *Valse bleue!* en dejlig Vals, som hun elskede. Hun kunde ikke ligge stille men laa og vuggede sig med Taarer i Øjnene og knyttede Hænder efter Melodien.

De havde Orkester ombord. Hvad skulde de med Orkester, naar de var paa Togt?

Jo, for naar der var Gæster og der

blev spist . . . spist, som om man ikke ligesaa godt kunde spise sig mæt uden Musik!

Men de havde *Bal* ombord, hun følte saa tydeligt paa sig, at de havde *Bal* ombord . . . hun *så* det lyslevende. Og han dansede Valse bleue med hende . . . paa Dækket under de kulørte Lamper. Det var nu ikke for det, han dansede slet ikke saa farlig godt, den Snøbel . . .

Saa blev Gæsterne roet i Land, ogsaa med smaa kulørte Lamper langs Rælingen ligesom St. Hansaften hjemme paa Fjorden, og *hun* gik ned i Kahytten med Eggert, og han klædte hende af . . .

Anna Louise knugede Hænderne ind i sine Øjne, gennem de røde Ildhjul saa hun Eggerts lille lækre Kahyt. Over Skrivebordet hang i en Bue alle Fotografierne af hende fra det første, hvor hun som Etaars Pige laa og kravlede splitternøgen paa et Isbjørneskind, til det sidste, hvor hun holdt Generalprøve paa Brudekjolen.

„Tingesten“ gik rundt og spyttede paa Billederne og sagde: Smid dem i Søen! Hun er jo skrækkelig! Og Eggert sagde: — Jeg skal gøre alt, hvad du beder om, imorgen . . . Men hun stampede i Jorden og sagde: Kyl dem ud straks, eller jeg gaar i Land! Og han lystrede, den Kujon, istedetfor at værfe *hende* ud gennem Køøjet.

Hun saa ham spanke om i de gule Silkepyjams med Hænderne i Lommerne og Bukserne rynket sammen om Livet og bundet med Silkekvaster . . . I Troperne gik Officererne tidt paa Dækket med dem ogsaa om Dagen. Maaske han dansede med hende i Pyjams! Ja, hvorfor ikke . . . Og sæt hun ogsaa var pilfingret og skulde se og føle overalt . . .

Anna Louise bed en Rift i Tæppet, saa Edderdunene begyndte at fyge, og hun kom til at nyse.

Men hvad var det . . .

Anna Louise fór med et Sæt ud af Sen-

gen, skruede op for Lyset og stillede sig hen foran Spejlet.

At hun dog aldrig havde opdaget det før! Hvem skulde tro det om Ole og Marion, saadan to skikkelige Skovskader, der var da ved Gud ikke nogetsomhelst mærkeligt ved dem . . .

Anna Louise satte sig med Hovedet støttet i Hænderne og stirrede ind i sine egne Øjne. Hun trak ned i de underste Laag med Fingrene, spærrede de øverste op. Jo, nu kunde hun *selv* se, de ikke lignede andres Øjne, ikke Spor.

Hun var jo *Clairvoyant* eller *Somnambule*, eller hvad det hed, det med at kunne se durch igennem Nat og Bjerger, om paa Vrangen af Jorden, hundrede Tusind Mil.

Hun kunde lukke Øjnene eller holde dem aabne — det var lige et og det samme — og se hver Bit, Eggert tog sig for. Naar hun *vilde*.

Maggi og hendes Studentereksamen og

Agnetes Konservatoriumskunst og Berthas Tandlægeri, hvad var det mod *det*!

Somnambule!

Anna Louise Varde, Somnambule!

Det var vel ogsaa noget andet end at ligne Loreley, saadan et sølle Eventyr, som tilmed var Løgn. Nej, en Somnambule, der kunde se gennem *Tiden* og *Rummet*, saadan hed det vist, naada!

Somnambule var omtrent det samme som Sibylle, Sibylle som Orakel . . . paa Trefod med Ild under i Delfi . . . som Konger og Kejsere gjorde sig lækker for, naar de skulde have Krig!

Hun saa ind i Spejlet, Ole og Marion saa hun ogsaa, de laa saadan med Hovederne mod hinanden, som om de skulde stange, og Marion saa sværmerisk ud i Søvn, men Ole lignede rigtig den Tolder, han var.

Hvis hun selv havde haft Valget, vilde hun hellere have haft et Par mere mærkværdige Forældre — de to var til at lære udenad paa et Kvarter.

Hvis Eggert vidste *det*, mon han saa ikke betænkte sig to Gange, inden han gik hen og købte unge Koner . . . .

Hun satte Fingrene i Spejlet, saa grangivelig såa hun de to for sig.

Det var saamænd ikke nogen morsom Evne at have, den at være Sonnambule . . . Anna Louise følte sig pludselig igen meget forkommen.

Eggert havde sagt, da hun græd over, at den Sommerfugl, hun selv havde klækket ud under en Osteklokke, døde, ligesom den blev til Sommerfugl: — Hvis du engang fik en rigtig Sorg, tror jeg, du blev til ingenting og fløj bort over Tagene som et Fnug!

Jo Tak, nu havde han været saa venlig at skaffe hende en *rigtig* Sorg.

Hele Soveværelset hang fuldt af smaa indrammede Billeder fra Lande, hvor Eggert havde været, og altid laa han dør om Morgenen og vigtede sig med at fortælle derom og „høre“ hende i dem. Der var

kun et, hun kendte af sig selv, det var de skæve Taarne i Pisa.

Se, Bryllupsrejse, som ellers andre Koner fik, om det saa kun var til Ebeltoft eller Skagen, det var hun ogsaa bleven snydt for, bare fordi han ikke havde bestilt andet hele sit Liv end ligge og rakke rundt i fremmede Lande, saa han ikke gad mere.

De fleste Billeder var nu fra Japan... sikkert Fæ hun havde været, at hun ikke havde regnet det ud for længe siden. De skulde hænge i Soveværelset for at huske ham paa hans andre Koner... han havde nok flere end hende, den... for Øjeblikket... Og selv om han kun havde hende...

To Koner paa én Gang... hvis det ikke var *Bigami*. Slet og ret *Bigami* og *Utugt*.

Hun fløj ind i Eggerts Stue efter Leksikon'et og slog op paa *Bigami*:

— En allerede gift Persons Indgaaelse af nyt Ægteskab, medens det ældre endnu bestaar. Enhver Stat, der hævder Mono-

gamiet som et af Fundamenterne for sin Samfunds . . .

Sikke noget Vaas! Hun strøg nedover Siden med Øjne og Fingre. Her kom Straffen, det var den, hun søgte: Hvad Straffen angaar, var Reglen efter D. L. 6—13—23 N. L. 3—13—24 . . . hvad betød det Krimskrams? — at den, som gør sig skyldig i B., skulde miste sin Hals!

Miste sin Hals . . . miste sin Hals . . . I gamle Dage holdt hun nok af Johannes Døbers Hoved paa et Fad, det var saa flot, men i Virkeligheden . . . Eggert. Hun gøs.

Naa, nej, der stod: Nu bestemmer den danske Strl. § 160 følgende: For den *gifte* Person er Straffen normalt fra 2—6 Aar . . . formildende Omstændigheder . . .

Snak, ikke Spor af formildende Omstændigheder, ikke et Gryn. Han havde ærlig fortjent normalt Strafarbejde, det var nok Vand og Brød, i seks Aar. Det skulde han ikke blive fed af . . .

— Uh, hvor hun skulde haane ham, og selv *fraadse* og spise Restavratingsmiddag hveranden Dag og saa sende ham Menu'erne til hans Vand og Brød . . .

Nej, det kom jo ikke hende ved. Hun blev jo skilt fra ham. Selvfølgelig, naturligvis, skilt fra ham. Om det saa skulde gaa til Højesteret! Om saa Ole og Marion og den gamle Admiral stod paa Hovedet. Man skulde ikke lade sig noget byde.

Og en skilt Kone var ogsaa meget mere pikant end en med Mand.

Hun skød Underlæben frem. Møblerne, saa skulde de ogsaa skilles eller deles . . . Ja, ialtfald vilde hun vælge først og tage de bedste . . . saa kunde hans „ny“ Kone, den Japanercitron, vel nøies med Rosset. Hjemme havde hun vist ikke stort mere end en Madras at ligge paa og en Tagsten under Hovedet.

Det var bedst at tage et Overblik. Hun gik gennem Stuerne. Det stod forresten saa kønt altsammen, det var ogsaa sjofelt

af Eggert, at han skulde gaa hen og spolere det paa den Maade. Det var ikke mere end to Dage siden, hun og Gitte havde regnet ud, hvordan de skulde dække til fireogtyve til Sølvbrylluppet.

Nej, hun vilde ikke dele. Hun vilde sige til Eggert: — Tag du bare det hele! Saa var han vel saa meget Gentleman, at han sagde: — Ikke en Stump rører jeg!

Og saa vilde hun blive boende. Maggi kunde faa hans Stue, hun passede til alle Bøgerne og det store Skrivebord. De skulde leve en garçon . . .

Anna Louise brugte Natkjolen som Lommetørklæde. Nu var hun igen Clairvoyant og saa Eggert gaa omkring med Tingesten, og saadan rigtig „bære hende paa Hænderne“.

Hun gik ind for at se, om der ikke stod noget Gift af en eller anden Slags. Glycerin, Rabarberdraaber, Borvaseline, Hostesaft, Koldcrème . . . der var ingenting med Dødninghoved paa.

Saa gik hun ud i Spisekamret, smurte sig en Mellemmad og hoppede i Seng. Hendes sidste Tanker var: Imorgen den Dag vilde hun gaa til Overpræsidenten, som hun fra Maggi vidste, skilte Folk.

Og naar han sagde: Kom med Beviserne paa hans Utroskab! Vilde hun pege paa sine Øjne. Og hun kunde godt sværge paa, at hun med egne Øjne havde *set* ham bedrage sig. For saadan en gammel Overpræsident havde vel ikke Begreb om Clairvoyance . . .

Hun tyggede af Munden og sov ind.

Gitte havde lindet Døren paa Klem og atter trukket den til mange Gange den Morgenstund. Fruen blev ved at sove. Og Dunene fra Tæppet fæg som en Støvsy, saa saare der blev rørt ved Døren.

Gitte havde paa egen Haand og for egen Regning bragt den lille Figur til Kunstklinkeren. Hvergang hun bragte noget derhen af det, Anna Louise i sine smaa Anfald knuste, maatte hun pløje sin redelige Hjerne igennem for at finde paa en respektabel Usandhed, der kunde dække over den haandgribelige Virkelighed.

Gitte selv havde aldrig saameget som fliset en Kop eller revnet en Skaal, men hun fandt sig i, at Kunstklinkeren sagde: — Deres Tommelfingre er der sandelig Fortjeneste ved for mig!

Det voldte hende ualmindelig stort Hovedbrud at klare for den lille Japanerinde. Klinkemanden kunde jo sige sig selv, den ikke gik *saadan* itu hverken af at trille paa Gulvet eller — som hun undertiden plejede at sige — falde udad Vinduet.

Men saa huskede hun paa Admiralens Bulldog, den fik Skylden. Den havde taget fejl af Figuren og et Kødben og slæbt den ned paa Gaden for at gnave paa den, saa var der kommen en Vogn og havde kørt den over.

Klinkeren lovede at gøre sit bedste, men Elfenben lod sig jo hverken klinke eller brænde sammen, han vilde ikke garantere for, at den nogensinde blev pæn igen.

Nu var der kommet et Telegram fra Japan, der skulde kvitteres, og hun turde ikke vække Fruen. Sæt det var fra Kaptejnen, at han var druknet!

— Lille Ven, sagde hun til Budet, kom indenfor og drik en Kop Kaffe! saa gik den Tid med det.

For femte Gang var hun ved Døren. Anna Louise rørte sig i Søvn. Gitte benyttede Lejligheden til at hviske: — Her er Telegram fra Kaptejnen!

Anna Louise rejste sig som stukket af en Brems, snappede Telegrammet, rev det op og dejsede tilbage i Sengen.

Gitte begyndte at græde, saa var det altsaa sandt, at han var druknet!

Telegrammet meldte Skibets Afgang fra Tokio foregaaende Dag. Anna Louise forlangte en vaad Klud, som hun bandt forsvarlig fast om Panden, hun trængte til at holde lidt sammen paa Tankerne. Og da Gitte lidt efter forsigtig nærmede sig med Tebakken, spurgte hun uhyre spagt: — Gitte, tror du ikke sommetider, jeg er rent skrupgal?

Gitte nikkede alvorligt og tilstod, at sommetider var der nok lidt saadan . . . forkert.

Anna Louise satte sig hen foran Spejlet og pirrede ved sine Øjne og stirrede paa

Spejlbilledet. Det var med blandede Følelser, at hun gav Afkald paa de clairvoyante Evner, hun saa nylig havde opdaget. Men hun gav Afkald paa dem, skønt hun baade med aabne og lukkede Øjne tydeligt saa Skibet sejle.

„Tingesten“ var derimod blæst bort som en ond Drøm. Og i Eggerts Kahyt hang alle de smaa Billeder igen i Bue over Skrivebordet.

— Hør Gitte, stik hen til Barbra og sig, at jeg vist glemte den Bog, hun nok véd, iaftes, ellers maa jeg have tabt den. Den var ikke i min Aftenkaabe, da jeg kom hjem.

Gitte spurgte: — Var det den Bog, som . . . ?

Anna Louise nikkede lidt fløv.

Naa saadan! Gitte var godt med. Hun tog Tøjet paa for at gaa, men forinden kom hun med den lille Tand, som hun havde fundet paa Tæppet, da hun fejede.

Og Anna Louise tilbragte hele Dagen

med at gaa fra Tandlæge til Tandlæge, hun syntes, de alle til Hobe var nogle gode Klodrianer, siden de ikke engang kunde sætte saadan en pæn, hel Tand fast igen. Hvad var de saa maaske Tandlæger for!

Men det endte dog med, at hun maatte lade sig skrue en falsk Tand fast i Roden.

Anna Louise forberedte sig paa Eggerts Hjemkomst.

Hun var helt sær og søsyg af Længsel, og havde samtidig en uhyggelig Fornemmelse af, at hendes Samvittighed i langt højere Grad end Huset trængte til Hovedrengøring.

For at raade Bod herpaa og for at faa Tiden slaaet ihjel vandrede hun gennem Ørkenen af Visitter hos Eggerts store Familie, købte Blomster til alle hans Fastre og Oldemødre og sang sig hæs ved deres forstemte tusindaarige Klaverer.

Hun indbød Admiralen paa Kallunsuppe, som var hans Livret, og spillede Skak med ham og døjede hans Nederdrægtighed i mange Timer, kun fordi han var Eggerts Far og ligesom lugtede lidt af ham.

Hun gav sig til at lave Mad efter Kogebog og brodere Fancyveste til Eggert, meldte sig ind i „Mødre og Børns Bispising“ og skrev lange, kærlige Breve til Ole og Marion med Overskriften: Kære Far og Mor!

Hun overholdt den modbydelige Orme-diæt og købte Valnødsaft, hvormed hun garvede sig solbrændt brun for ikke at staa tilbage for Eggert, der nok saa ud som en Neger. Men det klædte ikke, og Gitte maatte skure det af med Citron og Pimpsten.

Det største Offer, hun bragte Samvittigheden, var, under lumpne og intetsigende Paaskud at lægge sig ud med de Sammensvorne, efter en Dag at have besluttet, Sovekamret ikke mere skulde „vanhelliges af Fremmede.“

Hun hjalp selv Gitte at „muge ud efter de Tøse“ og glemte helt, hvorledes hun i de forløbne elleve Maaneder næsten havde halet dem ved Haarene til Huse for at

faa Sovekammerater, og hvorledes hun hveranden Nat havde hoppet i Sengen og erklæret, at det var meget mere Sjov at have Maggi eller Agnete end Eggert. For Eggert, han sov, naar han kom i Seng, men de andre blev først rigtig spillevende, naar de laa og landrede sig med hans Vandpibe.

Der var jo forskellige Smaating, der vedblev at sidde og gnave i Samvittigheden, men dem var der ikke noget at gøre ved.

Hun havde ved Juletid indladt sig i Korrespondance med en fremmed Herre gennem Avisen, en Digter ovenikøbet, bare for Morskabs Skyld, men tilsidst havde han tigget om det, og hun var kommen til at sende ham sit Billede. Det var skrækeligt og tankeløst, for sæt han gik rundt og viste det frem!

Brevene brændte hun, skønt hun havde tænkt paa engang at stikke Eggert dem ud for at gøre ham rivende rasende af

Skinsyge — saadan at han pryglede hende. Hun vilde saa gerne prøve at have en Mand, der pryglede, og hun havde haft Planer oppe om at skrive ham et anonymt Brev og deri fortælle, at hun bedrog ham, bare for at se, hvad der kom ud af det. Men nu var hendes Samvittighed bleven som et raaddent Æg.

Der var ogsaa den Maskerade i Figaro i Februar, som hun og Maggi, forklædt som Kokkepiger, havde været til.

Aldrig havde hun tænkt, der var noget saa væmmeligt til, og Herrerne havde krammet dem og danset avet om med dem og kysset dem paa Halsen og sagt de sjofleste Ting, men de havde givet hinanden Haand paa, de vilde blive mindst en Time, og de blev.

Det endte med, at de løb hjem gennem Gaderne og laa og græd sig i Søvn i den samme Seng. Dagen efter havde de taget helromersk Bad, men længe efter følte Anna Louise sig uhumsk helt ind i Sjælen.

Hun havde prøvet at gaa paa Akkord med Samvittigheden ved at sige, at Eggert kunde jo lade være at blive saalænge i Japan, men det var en skidt Undskyldning.

Der var ogsaa den Gang, hun havde jaget Gitte bort, fordi hun blev gal over, at Gitte sagde, det var forkert at pantsætte Potageskeen for at faa Penge til at solde for.

Gitte havde grædt, som om hun var pisket, og var saa rejst ud til Lejre, hvor hendes gamle Mor boede. Og i en hel Uge havde Anna Louise huseret alene, men tilsidst laa alt i én Pærevælling. Køkkenet lignede en Svinesti, der var ikke en ren Gryde eller Tallerken, hun kunde ikke spise paa Café, da hun ikke havde Penge, hun forstod ikke at lave Mad og maatte derfor nøjes med at spise Spejlæg og Rasp, som var det eneste, der foruden Syltetøj og Gryn var i Huset.

Saa kaldte hun pr. Telegram Gitte tilbage, faldt hende om Halsen og sluttede

evig Fred. Men Gitte var bleven saa mager i den Uge, at det var en Gru. Og Gitte havde ikke sladret hverken til Admiralen eller til Marion, hvor hun dog havde tjent i fire Aar, eller til sin Mor.

Da ikke nogetsomhelst andet hjalp paa Samvittigheden og hun jo ikke kunde sende den til kemisk Rensning, tog hun Gitte med i Bethelskibet og i Frelsens Hær. Det lindede, og hun besluttede her-efter, hver Gang, hun gjorde noget rigtig galt, at ville sone det med en lille Kirkegang.

Imidlertid gjorde Gitte Hovedrengøring oppe og nede. Om det saa var paa Loftet, blev Brændet sat i sirlige Stabler og Tørvenerne lagt i fine Mure, alt skulde være komplet, til Kaptejnen kom. Anna Louise bestemte sig til i Smug at sætte Urene istaa, naar Eggert kom, og saa, som i den allersorteste Vintertid, springe et helt Døgn over.

Seksogtredve Timer . . . og hver en Smule

skulde Eggert fortælle, hver en Smule, om hun saa skulde bide det ud af Munden paa ham.

Det manglede bare, at Mand og Kone skulde gaa og have Hemmeligheder for hinanden, og naar hun havde haft Besvær med den Dagbog, var det vel ikke mere end højst rimeligt, han gjorde Gengæld! Han fik ikke Lov at lukke Øjnene eller nogetsomhelst, før han havde fortalt alt det, der *ikke* stod i Brevene.

Hun længtes helt balstyrisk efter igen at have fat i ham med sine Hænder og tumle ham og tirre ham og rode i hans Haar og undersøge hans Lommer.

Den Dag, Skibet kom, havde hun Kvalme fra Morgenstunden, men hun strammede sig op, og ikke engang Gitte mærkede, hvordan hun gik og rystede.

Modtagelsen gik over Forventning godt. Hun spændte Næseborene ud og klemte Tænderne sammen og stillede sig paa en stor Sten, der tilfældigvis laa. Medens Skibet lagde til, remsede hun Terje Vigen op indvendig, og hun slap ogsaa for at brøle.

Derimod var det ingen rar Opdagelse, at Eggerts Hænder rystede og han mimrede med Munden som hun selv, naar det trak op til Graad. I Vognen sagde han ikke stort, men klemte hendes Hænder, saa hun havde sagt av, hvis det ikke var for Skams Skyld.

Hjemme i Stuerne blev det værre, for

da han endelig fik Munden paa Gled, sagde han saamange Ting, han aldrig før havde sagt.

For at hjælpe sig selv over det svære, sagde hun med Hænderne paa Ryggen: — Vi skal have Torsk til Middag!

Eggert var slikken efter Torsk som forresten ogsaa Ole. Men han sagde ikke noget om, at det var storartet, og hun gik og gnubbede sig opad Væggene for ligesom at have ham lidt paa Afstand.

Saa fór hun ud i Køkkenet, hvor Gitte stod i stiv Stads og tudede af Glæde. De maatte værsgod have Maden straks, hun var hundesulten — skønt hun jo meget godt vidste, hun ikke kunde faa en Bid ned.

Hun følte sig ildende varm, rødglødende varm, som om hun var en lille Kakkelovn, der længe havde været kold og nu blev knaldfyret i. Det var højst ubehageligt. Hun smækkede Vinduet op og trippede og glippede med Øjnene.

Hun vidste nok, hvad Eggert gik dør og tænkte paa, hun kendte hans Øjne, naar han tænkte paa det, og saa groede alle Aarerne frem paa Halsen.

Det begyndte ogsaa at røre sig i hende, som om smaa Lygtemændsgnister svansede rundt og tændtes og sluktes og tændtes igen inde i hende. Af og til blev de smaa glimtende Gnister til store voldsomme Lyn, det var slet ikke morsomt.

Saa ringede det. Eggerts Kufferter.

Hun lod dem bære ind i hans Stue, Fingrene begyndte at klø.

Det gjorde de nu altid foran lukkede Ting, enten det var Breve, Pakker eller Skuffer. Hun havde en hel Mani for at lukke op. Gitte kendte den fra den Tid, hun tjente i Fugleburet og huskede Ordren, aldrig, aldrig under nogen Betingelse, at lukke en Pakke op, om det saa kun var Gryn fra Urtekræmmeren.

I en af de Rørkufferter, Kasser og Blikdaaser, omvundne med Bast, laa ... det,

hun havde spekuleret alle sine Tanker ud af Hovedet paa, hvad var.

Men Eggert gjorde ikke Tegn til at lukke op, han lod saa ligeglad overfor sine Pakkenelliker, som om det var Ben og gamle Klude og ikke nogetsomhelst andet.

Anna Louise følte med sig selv, hun kunde ikke være bekendt at bede ham om at lukke op straks med det samme — og ikke heller saa godt blive arrig den første Dag efter tretten Maaneders Adskillelse.

Hun spurgte, om han ikke trængte til en lille Middagslur efter den lange Rejse, i det Bagdørshaab, at hun imedens kunde stjæle sig til at rode lidt her og der. Men han var mærkværdigvis frisk som en Fisk efter den lange Rejse, og bare ene alene optaget af, hvor yndig og dejlig og dit og dat hun var.

Forgæves opmuntrede hun ham ved at vise ham de tre Fancyveste, hun var be-

gyndt at brodere, men rigtignok havde tænkt at sende hjem og lade Marion gøre færdige. Saadan noget blev kedeligt at sidde med i Længden for et begavet Menneske.

Hun satte sig paa en af Rørkufferterne, men han var lige dum: — Vi gider ikke have det Mas med at pakke ud allerede idag, vel? sagde han.

— Nej, det manglede blot, svarede hun.

— Jeg synes, du sukke!

— Jeg? For hvad skulde jeg sukke!

— Mon vi alligevel skulde lukke op for et Par af dine Gaver?

Hun var lige ved at sige: — Ja, for Fanden! men tog sig i det og svarede med søvnig Stemme: — Hvis du gider!

Han krammede ud. Der var Gaver nok, men en Silkeskærm med broderede Flamingoer, et Sølvbælte, Stellet saa tyndt som Rosenblade, en Vifte . . . det var da ved Gud ikke noget, man saadan gik hen og besvimed over.

Hun følte sig taget ved Næsen og var bange, det vilde knibe med Beherskelsen.

Eggert gav hende endnu en Pakke i Haanden med en Mine, som om det var noget ganske mageløst. Hun aabnede Pakken: Et Sølv Haandspejl.

Uvilkaarligt saa hun sig i Spejlet, som hun vilde have set sig i enhver blank Ting, der kom indenfor hendes Rækkevidde.

— Naa, besvimer du saa?

Anna Louise stampede i Gulvet: — Er det . . . det, du lovede mig?

Og Eggert nikkede med sit mest selvbehagelige Smil. Han ventede maaske, hun skulde falde paa Knæ og sige Tak til.

Hun saa op og ned ad ham: — Ja, lige for lige! Du maa endelig ikke bilde dig ind heller, jeg holdt Ord. Dagbogen var Snyderi. Jeg var altid otte Dage i Forvejen . . .

Nu var det sagt. Det var maaske dumt, men det var ogsaa uforskammet af den

Karl, saadan at snyde sig fra sine Løfter.

Eggert gik hen og aabnede en lille Haandtaske: — Se engang her, du! Han holdt en hel Pakke udfoldede Breve hen foran hende: — Jeg har sat Mærker ved de Steder, jeg ikke rigtig troede paa.

Hun stod med Pakken og bladede lidt rundt. Over hver Side var med rødt Kridt malet et stort Spørgsmaalstegn, og under-neden stod: — Ikke lyve, Tommelise!

Han var nærved at imponere hende:

— Har Gitte sladret?

— Gitte! Nej, ingen har sladret. Men jeg maatte da være mere end tilladelig dum, hvis jeg troede, at den lille Hav-gasse, der til daglig baade rev og bed, pludselig skulde forvandles til et Bælam med blaat Baand om Halsen. Men det morede mig at se, hvor du var dygtig til at lyve paa Prent!

Han var altsaa ikke engang ked af det!

— Jeg har været til Karneval i Figaro at du véd det, og Herrerne kyssede mig paa Halsen!

— Saah, har du det? Var det morsomt?

— Og jeg har korresponderet gennem Avisen . . . med en Herre, som elsker mig, at du véd det! Og jeg har sendt ham mit Portræt!

— Har du det? Hvad hed den Herre?

— Det véd jeg ikke, men han er Digter.

— Er der saa mere?

— Maggi og Agnete og Bertha har ligget i din Seng hver Nat og røget Vandpibe, og vi havde det meget bedre, end naar du var hjemme . . .

— Er der saa mere?

— Er det maaske ikke nok!

Hun sprang ind i Sovekamret og hentede i nederste Skuffe under Natkjolerne det nye Album med de syvogfyrre.

— De har tiltalt mig paa Gaden . . . i kun én Maaned!

— Se, se, og saa fotograferede du dem, det var jo morsomt. Dem maa vi have i Glas og Ramme.

Eggert stod ganske rolig og saa paa hende: Det var altsaa Skriftemaalet, saa kommer Turen til Straffen!

— Straffen . . . hun gjorde en Bevægelse med Munden, der var ment som dyb Foragt.

— Du tror ikke, jeg mener, hvad jeg siger?

Han stod og skrævede paa Benene ligesom paa et Dæk. Hans Næse blev saa hvid. Hun var ikke helt sikker paa, om det var Spøg eller Alvor.

— Straffe . . . hvordan skulde du bære dig ad med det!

— Véd du ikke, jeg kommer lige fra Japan?

Hun nikkede.

— Og véd du ikke, Japan er det Land, hvor man har opfundet den frygteligste Tortur?

— Hvad kommer det mig ved? Hun vippede med Foden for at lade overlegen:

— Synes du ikke, du har fortjent at blive pint?

Anna Louise vippede ikke mere med Foden: — Du har aldeles ikke Lov at pine mig!

— Ikke! Det skal jeg snart vise dig!

Han gik et Skridt nærmere, og hun veg et tilbage. Hun vaklede nu mellem yderste Grænse af Angst og af Nysgerrighed:

— Hvad mener du ... gør ... gør det forfærdelig ondt?

Hun var med et kommen til at tænke paa Præsten, der fik gloende Æg under Armhulen.

— Plejer det at gøre godt at blive pint?

Maaske var han bleven gal af Skinsyge paa Digteren ... eller maaske var det Klimatfeber! Og sæt hun nu skulde dø ligesom i „Bajadser“!

I og for sig havde hun ikke noget imod

Maaden, naar det bare ikke gjorde for ondt, det var da ogsaa bedre end at dø af Alderdom som en gammel lam Kælling.

Hun havde alle Dage ønsket at træffe et rigtig glubende, sparantende vanvittigt Menneske, der vendte det hvide ud af Øjnene og ikke selv vidste af, hvad han gjorde. En af dem, der ellers sad og slog Hovedet imod den polstrede Celle paa Sindssygeanstalten og sparkede saadan om sig, at fire Mand ikke kunde holde ham.

Men de hvide Næsebor ... Hvis hun bare kunde naa Døren.

— Jeg ringer paa Gitte!

— Hun sover! Bliv hvor du er!

Anna Louise gispede som en fangen Fugl. Hvis hun skreg, maatte de vel kunne høre det underneden og komme hende til Hjælp!

Hun veg Skridt for Skridt, men Eggert fulgte.

Hun fór med en sidste Anstrengelse hen

til Vinduet. I det samme blev hun løftet op og baaret bort.

Hun lukkede Øjnene og tænkte ikke mere.

Hun hørte kun Eggerts Stemme, hedere end det hedeste Kys, hviske: — Naa, Tommelise, hvem er saa den stærkeste?

At man paa én Gang kunde være *saa* træt og *saa* veltilpas! Det dansede St. Veits Dans i Mundvigene, *saa* stærkt, at hun selv mærkede det. At hun et eneste Øjeblik havde været *saa* dum at tro, at Eggert vilde gøre hende Fortræd . . .

Naa, hun havde jo ogsaa taget det i sig baade med Digteren og Figaro, for naar nu Mandfolk engang var saadan, at de ikke taalte Sandheden. Heldigvis gav Eggert hende da Ret i, at det var alt andet end fair af Admiralen i Selskab at kalde hende Killing og sige det om levende Unger. Det var *ogsaa* en Forsmædelse mod Eggert. Men nu havde Eggert til Gengæld lovet hende saamange levende Unger, at hun selv maatte sige stop, naar hun ikke vilde have flere, og Admiralen blev nødt

til at sætte Fløj i Bordet, hver Gang de kom paa Besøg.

Anna Louise fik pludselig paa Fornemelsen, at det blev Tvillinger. Og saa skulde den ene være *Maler* og den anden *Sanger* — man kunde godt selv hjælpe noget til. Hvis hun f. Ex. fra nu af hver Dag gik paa Kunstmuseet og bagefter øvede Vokaliser. Og, naar de skulde ammes, altid sang for den ene og viste den anden Billeder. Der var noget med, at selv Hestene i Oldtiden fik smukke Børn, naar man hængte smukke Billeder op i Stalden.

Eggert havde jo spurgt, hvorfor hun var bleven saa fnysende, og hun havde saa bekendt, hvordan hun dør havde gaet og sat Næsen op efter noget, som var saa enestaaende, at ikke en Kat havde Mage til det, og saa blev spist af med et sølle Haandspejl af Sølv, der saamænd var pænt nok, men som Alverden kunde købe for Penge.

Saa slog Eggert Knibs med Fingrene og sagde, det var ogsaa skændigt, han havde jo glemt det allervigtigste. Og i Pyjams og Slippers var han gaaet ind til Kufferterne, medens hun med bankende Hjerte og strittende Fingre sad op i Sen-gen og holdt Vejret af lutter Forventning.

— Kan du huske Værg-din-Ære Dol-ken?

Det var sjofelt at minde hende om den. Han brugte den til at skære Bøger op med, saa hun svarede ikke.

— Naa, og dengang lovede jeg dig en meget bedre, fordi du var saa ædelmodig at lade mig værgе din lille Ære, ikke-sandt?

Den Sjuft! En Uge efter Brylluppet havde han højtidelig overrakt hende et Etui med en lille — Neglekniv med Guld-blad, hvorpaa stod ridset som paa den anden: Værg din Ære! Og hun var bleven edderspændt, for han havde vist aldrig set hende med sorte Negle, tværtimod fik hun

altid slet i Orden, fordi hun allerede i Skoletiden manicurede sig i alle de kedelige Timer. Han kunde ligesaa godt beskylde hende for at være snavset paa Halsen. Og hun værdigede ham ikke Svar.

— Se her, Tommelise, her har du en Dolk, men nu bér jeg dig være forsigtig!

Hun snappede efter den, det lød ganske tiltalende. Det var en grim, gammel en: — Er den vældig skarp? spurgte hun prøvende.

— Ogsaa det, ja, men den er især forgiftet!

Han sagde det, som om det var den naturligste Ting af Verden.

— Forgiftet! ... Hun saa paa ham, om det var Alvor. *Forgiftet!* ... nej, nu be-svimer jeg!

— Ih, det var da dejligt! lo han, og hun sprang og dansede og hvinede i Sengen af Henrykkelse. Uh, hvor hun elskede Eggert! Over alle Bredder! En forgiftet Dolk! En forgiftet Dolk! Hvad var et helt

Dusin levende Unger, selvom det var seks Par Tvillinger, mod *én* forgiftet Dolk!

Og hvordan kunde man se, den var forgiftet?

Eggert viste hende nogle fine, blaalige Ribber, der løb ud mod Spidsen, deri var Giften, og naar man bare saameget som prikkede et Menneske venskabeligt i Huden, var han færdig.

Det forekom hende med et, at hun sad inde med Ansvaret for uhyre mange Menneskers Liv, det var en majestætisk og frydelig Følelse.

Hvor hurtigt mon man saa døde? Eggert mente paa et Par smaa Timer. Hun havde holdt mere af kun fem Sekunder, men naturligvis, Giften maatte have sin Tid til at rende rundt i alle Aarerne.

— Bliver man saa blaa i Ansigtet?

— Blaa . . . det husker jeg ikke, nej, man bliver vist gul . . .

Eggert var saa søvnig som en Aborre, han vidste vist knap, hvad han selv sagde.

Mon han ikke i al Hemmelighed havde prøvet den ovre i Japan? Hvem kunde holde Kontrol med, om der var en af de smaa gule Mænd mer eller mindre? Og det var da umuligt at eje saadan en Dolk uden at prøve Giften!

En Kanin kunde man jo købe ... eller maaske snarere en Hund og saa kigge gennem Nøglehullet, hvordan det gik til, naar den døde. Eller først en Kanin og saa en Hund!

Eggert sov, men selv i Søvne laa han og kælede for hendes Arm — sølle Skrog, hvor han vist havde haft det drøjt i den lange, lange Tid! Hendes Arme var det, han allerdaarligst kunde undvære. Han brød sig om hende, fordi hun var saa glat og blank i Skindet, og hun kunde netop lide ham, fordi han var saa grinagtig gaasekødet og havde det Mylr af smaa sorte, krumme Haar paa Armene og alle-vegne. Hun skulde ikke have noget af, at han gik og skrabe sig glat med Salatolie

og Potteskaar som de gamle Grækere, nej Tak . . .

Hun laa og var nærved at eksplodere af Fryd ved Tanken om en silde Aften at vandre *alene* frem og tilbage paa *Svine-ryggen*, det allerværste Sted til at blive overfaldet, og hvergang der saa kom en Bølle, frem med Dolken, et lille Prik, færdig. Og det var Nødværge, saa det var lovligt. Men i Begyndelsen kunde ingen begribe, hvoraf det kom, at Bøllerne laa og døde. Hun kunde igrunden paa mindre end en Maaned rense hele Byen for Bøller, og hvis *det* ikke var flot . . .

Der var ingen Ende paa alle de Glæder, hun lovede sig i Længden af den Dolk. Ikke for det, Sølvbæltet var ogsaa kønt, hun indsaa det først rigtig nu, hun laa med Dolken krystet ind til sig, saa den mærkedes gennem Natkjolen.

Hvor skulde Skærmen staa for at tage sig bedst ud? Der var noget rigtig ægte udenlandsk over den, den var som skabt

til at gemme en Elsker bagved, hvis man havde en, eller med Tiden fik en.

Stellet skulde staa i „Arbejdsværelset“ paa det lave Messingbord under den japanske Lygte — ikke for nogen Pris i Spisestuen, det var saa ordinært.

Og saa *Modtagelsesdag!* At hun ikke havde tænkt paa det før! Der var ikke én anstændig fransk Dame hverken i de artige eller uartige Bøger, som ikke havde *Modtagelsesdag*. Man kunde sende fine litograferede Kort rundt — ikke trykte, Maggi sagde, trykte Kort var parvenuagtigt, og selv om Ole og Marion var et Par sølle Provinsfolk, var man da Gudskelov ikke Parvenu — og paa Kortene skulde staa f. Ex.:

Fru Anna Louise Varde

tager imod hver Torsdag mellem 2—4.

Nej, det lignede Ligtornedamernes Annoncer, men Maggi kunde vel nok sætte Sving paa. Og saa skulde de trakteres med noget, de aldrig havde faaet før, no-

get utrolig lækkert og ejendommeligt. Spise-
lige Svalereder paa Rugkiks! Marmelade
paa Gulerodskiver! Smaa varme Boller
med Pickles i! Man kunde sagtens hitte
paa noget nyt til hver Gang. Og naar de
spurgte, hvorfra hun havde de Opskrifter:
— Det er noget, min Mand har lært mig!

Dolken kunde ligge, tilfældig henslængt,
paa et Par Hæfter paa et eller andet
fremmed Sprog, der kunde dupere, saa
det forslog noget, f. Ex. *assyrisk!* Det
var der vel ikke ret mange, der kunde
herhjemme. Og hvis de spurgte, hvornaar
hun dog havde faaet Tid at studere saa
vanskeligt et Sprog: — Da min Mand var
i Japan, maatte jeg jo have lidt at pille
med! Netop at „pille med“ — det lød,
som om hun var et Sproggeni. Og hun
havde da ogsaa engang for Alvor tænkt
paa at lære alle de levende Sprog, der
var til, og maaske med Tiden...

Naar saa en af Damerne tog Dolken
og legede med den: — For Guds Skyld,

skær Dem ikke, den er forgiftet! Det skulde nok komme ud i Byen. Men Ole og Marion fik da aldrig en rolig Time, hvis de vidste noget om det, man risikerede, de skrev til Eggert og bad ham tage den igen.

Og laane den ud til Maggi eller Agnete, saa de kunde gaa og blære sig med den — aldrig. Sæt de kom til at gøre Ulykker med den, og hvem havde saa *Ansaret!*

Hun var knagende træt, men sove, umuligt. Det var noget andet med Eggert, det Skind. Han havde staaet dør paa Skibet og gloet ned i Vandet og været færdig at forgaa af Længsel, naa, og Mændene blev jo altid mest trætte. Somtid fik hun netop allermest Lyst til at lave Halløj, naar Eggert strakte Armene og sagde: — Jeg er saa vidunderlig træt, skal vi ikke sove? . . . Han havde forresten sagt i Halvsøvne: — Jeg har en Gave endnu, men den faar du først imorgen. Den er ogsaa til at besvime over!

Det var nok kun en eller anden fjollet Elfenbensfigur, eller maaske var det bare noget, han sagde i Søvn.

Hun mærkede saa grangiveligt i Ryggen, inde mellem Ribbenene, at Dolken var forgiftet. Ja, selvom Eggert aldrig havde mælet et Kvidder derom, hun havde mærket det alligevel. Der var jo nok de tykhudede Individier, der ikke kunde føle saadan noget, men man havde da heldigvis sine Nerver i Orden. Der var nu ogsaa noget *magisk* ved den Dolk!

Eggert sagde, han havde købt den af en gammel Kæltring af en Japaner, der knap turde røre ved den selv af Frygt for at skære sig.

Hvor mon den var lavet? . . . nok langt, langt inde i Japan, i Djunglen, af vilde Folk, der dansede Krigsdans og ofrede Menneskeofringer . . . Det var den Slags Ting, man jo ikke sagde til nogen Mors Sjæl, men at være med til at ofre Mennesker, ja, det var nu det eneste, der var

noget *rigtigt* ved. Saadan pine dem ihjel, ganske, ganske langsomt . . .

For tyvende Gang trak hun Dolken ud af den kluntede Læderskede og snuste til den. Den lugtede baade af Blod og Sved og Gødning og Urskov og vist vilde Kvinders Haar. Eggert havde engang sagt, at vilde Kvinders Haar havde en underlig baade ram og bedaarende Lugt, ligesom en Blanding af Ess Bouquet og Hyæne.

Hun lagde Dolken til Kinden. Strøg den over Munden og havde, inden hun vidste af det, rørt ved Staalet med Tungen. Det gøs i hende, som om hun pludselig svælgede en Klump Is, men det var jo sandt, Giften virkede kun, naar den kom i Berøring med Blod, og Huller i Munden havde hun da ikke . . . skønt, undertiden, naar Eggert kyssede voldsomt og ikke var barberet for nylig, var hun bleven ganske hudløs paa Læberne.

Hun slikkede dem, nej, de var ligodt hele.

I Natkjole, med de bareste Ben i et

Par Tøfler med Hermelinskant, og med en Boa om Halsen for Varmens Skyld, pyllede Anna Louise om i sine Stuer ved Nattetid og arrangerede alt til Modtagelsesdagen. For naar man alligevel ikke kunde sove — og saa var *det* gjort!

Men midt paa Gulvet stod endnu alle de Kister, Kasser og Ruller, Eggert havde bragt med. Selvfølgelig var det ikke af Nysgerrighed — hun var ravende ligeglad, *hvad* der var i dem — at hun saa smaat begyndte at rode. Det var kun af *Ordenssans!* Ellers skulde man have dem at gaa og se paa den halve Dag, inden Gitte og Eggert fik hængt tilside, og de var lige sneglede begge to.

Ja, naturligvis var der saa fuldt af Lak og Elfenben, som om der med det første skulde aabnes en Tésalon, men Hvermand sin Lyst, og Herregud, naar nu Eggert havde den Raptus — det var dog værre, hvis han var forfalden til Morfin eller Opiumsrygning!

Forresten havde han engang lovet hende en Opiumspibe, og man burde *prøve* alt, inden man *fordømte*. Men det skulde være, til Eggert igen var over alle Bjerge — og saa en *Opiumsnat* med Maggi og Agnete! Ikke Bertha, hun var snart ikke andet end Tænder og Dyd.

Eggerts Stue kunde laves om til *Opiumshule*, i de rigtige laa man paa Hylder, og gamle modbydelige Kinesere vraltede om paa Vatsko og holdt Ild i Piberne, medens man laa og drømte berusende, vanvittig, himmelsk dejligt. Gitte skulde tvinges til at agere gammel Kineser, bælgmørkt skulde der være, saa man kun såa Gløden fra Piberne og de kridhvide Ansigter — man kom til at ligne Spøgelser af at ryge Opium. Man kunde vel deles ligesaa godt om en Opiumspibe som om en Vandpibe, og *forfalden* blev man vel ikke paa en eneste Nat. Og saa skulde hver især skrive op bagefter, *hvad* hun havde drømt . . .

Det var ogsaa sært, hvor han havde gemt den Pibe. Hun rodede godt og længe.

Nej, Eggert var dog noget af det mest pernittengrynsagtige, sikke hans Tøj laa i Kufferten, næsten som om Ole og Marion havde gaaet og sippet over det — at noget Menneske *gad!* Det kunde forresten klæde de to at ligge hver i sin Seng og ryge Opium . . .

De seks Silketørklæder, saa store som Bleer, mon de ikke netop var til Oles lille blufærdige Toldernæse? Saa passede det især godt, hvis de var smuglet ind i Landet.

Anna Louise fik Fingre i en stor blød Pakke, der knirkede af Silke. Den laa allernederst i Kufferten, indsvøbt i Badehaandklæder. Den var omvundet med saa mange Snore, at hun blev ganske hjertesyg af Utaalmodighed, som naar hun i gamle Dage stjal sig til at aabne Julepakkerne, medens Ole og Marion sov.

Men dengang aabnede og lukkede hun

dem med saa snøg Forsigtighed, at ingen kunde se, de havde været oppe, nu satte hun Tænderne i og sprængte alle Baandene. For det første havde hun vel Ret at vide alt, for det andet havde Eggert det med at sove som et Murmeldyr. Hun havde saagar engang stukket ham i den ene Haand med en spids Synaal, og Mennesket var ikke vaagnet, havde bare virret med Haanden og troet, det var en Myg.

Pakken indeholdt lune og vatforede men højst mærkværdige Klædningsstykker, der ligesaa godt kunde være lavet til Dyr som til Mennesker. Men himmelske Farver var det, og noget Silketøj af den anden Verden. De to smaa Fuglereder, de var nok til et Par Dukkeben . . . ja, naar man kappede alle ti Tæer af, saa maaske . . .

Imellem alt det løjerlige laa en elegant Silketegnebog. Hun aabnede den og holdt i Haanden tre unge Japanerinder, den ene mere killevillet lækker end den anden.

Den ene gik over en Bæk med Para-

sollen som Balancekæp, den anden sad paa Gulvet med en Fugl paa Haanden, den tredje sad i en Gyng. Alle lo og lo de og viste de hvideste Tænder,

Der var ikke andet for, Anna Louise maatte le med, som om hun blev krillet under Fodsaalerne. De såa hende paa den mest nærgaaende Maade ind i Øjnene og lo, som naar man ler ind i et Spejl.

De *vilde* ikke holde op, og hun *kunde* ikke holde op. Selv da Tanken hylede som et Skrig igennem hende, kunde hun ikke holde op . . .

Hun hørte sin egen arme lille Latter som et Ekko fra de tre. Først da Billederne drattede til Jorden, slap Latteren hende.

Og nu huskede hun tydeligt, at Eggert havde sagt: I den Kuffert har jeg kun Klæder, jeg kan faa den ind i Sovekamret imorgen, saa skal jeg nok selv pakke den ud!

Saa havde det været Sandhed alligevel,

alt det, hun havde *sét* den Aften, hun kom fra Barbra. Maaske havde Eggert haft dem med ombord hele Vejen og først sat dem af i Havre eller saadan et Sted . . .

Anna Louise var slet ikke rasende. Ikke engang vred. Kun løjerlig tilpas.

Der var ikke andet for, hun følte det tydeligt, han maatte *dø*. Den Straf var ikke for stor.

Først prikkede hun med Dolken Øjnene ud paa de tre, saa listede hun sig ind til Eggert. Hans to Arme laa over Tæppet, det var næsten lyst . . .

— Av for Pokker! var det eneste, hun hørte. Saa styrtede hun afsted nedad Trapperne, ja, for at komme hurtigere afsted, satte hun sig over Gelænderet og kurede ned, Tøflerne fløj af. Hun stod i Porten. Den var til at aabne indvendig fra.

Et Øjeblik kun betænkte hun sig, saa trippede hun barbenet med slæbende Nat-

kjole og Fjerboa om Halsen henad den nattestille Kronprinsessegade, hvor alt, hvad hun mødte, var en af de ildelugtende Vogne.

Nu var det gjort, nu kunde det aldrig, aldrig gøres om . . .

Det var saa underligt, hun tænkte ikke mere paa de tre „Koner“, hun tænkte kun paa Giften, som nu løb rundt og rundt i to smaa Timer, indtil Eggert blev gul og stiv. Hun ligesom hørte ham gispe efter Luft, hørte ham klage sig, hørte ham stønne. Han havde nok allerede Fraade om Munden . . . *Fraade*, det var noget forfærdeligt, hun havde aldrig set Fraade.

Og saa skulde han i Kiste og graves ned — Men hvorfor havde han ogsaa givet hende den Dolk, naar han vidste, hun var saadan? Hvorfor havde han!

Hun traadte i noget ækelt og begyndte at græde. Var det ikke en Drøm? Kunde det ikke være en Drøm? Hun vendte sig — nej, Vognen holdt derhenne, og Mæn-

dene kom slæbende med Tønder ud fra en Port.

Hvor skulde hun gaa hen? Til Maggi? Til Agnete?

Naar de vidste, hvad hun havde gjort, vilde de jage hende bort, uh, de var saa fejge, de Pjalte. Hvem vilde huse en Morder?

Og skulde hun saa i Fængsel hele Resten af Livet, i Celle, bag Jerngitre? ... Og Ole og Marion, de vilde dø af Sorg ... Nej, i Fængsel kom hun ikke, ingen vilde tro, hun havde gjort det med Vilje, man vilde tro, hun var sindssyg, det var ogsaa bedre, meget bedre.

Skulde hun ikke straks lade, som om hun var sindssyg, ligesom Ofelia, det var saamænd vist ikke saa svært ...

Hun stod stiv og stille, en Politibetjent var drejet om Hjørnet. Og dør laa Eggert og pintes ... hun kunde føle, hvor han pintes, men han skreg ikke, Mænd skreg ikke ...

Anna Louise stormede ind mod Betjenten: Min Mand dør, min Mand dør . . . skaf en Læge, hører De, skaf en Læge . . .

Betjenten greb hende i Armen: — Hvad er der paa Færde!

Hun kunde ikke lyve, nej, for første Gang i sit Liv kunde hun ikke lyve, som Barn havde hun været saa angst baade for Skorstensfejere og Politi, nu kom det igen:

— Det er mig, jeg . . . jeg har stukket ham med en forgiftet Dolk! . . .

I samme Nu, det var sagt, var det fortrudt, og hun tænkte paa, om hun ikke kunde kalde Tilstaaelsen tilbage — det gjorde Forbrydere saa tit.

Betjenten holdt fastere om Armen, nu peb han i en Fløjte, og rundt om peb andre Fløjter til Svar.

Pludselig susede det gennem Anna Louise: Hvis Armen i en Fart blev sat af, var der maaske Redning! Postbud Ingversen havde jaget et rustent Søm op i Fo-

den, og der var gaaet Forgiftning i Benet, men han humpede om paa Træben den Dag i Dag:

— Skaf mig en Læge! raabte hun og prøvede at se bydende paa Betjenten, der ikke sagde et Ord men stod og ventede. Nu kom to andre Betjente løbende fra Gothersgade. — Hvor bor De? spurgte Betjenten. Hun fremstammede Adressen.

— Og det er ikke Løgn? De er ikke fuld?

Hun rystede af Skræk, det var den vrede Stemme, hun nogensinde havde hørt: Lægevagtstationen, sagde Betjenten. Ambulancen! Forgiftningstilfælde!

Han kaldte en af Betjentene til, og i flygende Fart gik det tilbage: — Skete det i Slagsmaal? spurgte han.

Hun betænkte sig, om det var bedst at lyve, svarede saa: — Nej, han sov! Og hun begyndte at skribe af Angst for Eggert, for Betjentene, for alleting. Hun turde ikke gaa med op i Huset, hun turde ikke

... og se Eggert, gul og stiv og kold. Ellers høre ham *ralle*...

— Der er Ambulancen, sagde den ene Betjent til den anden, og en Vogn rullede forbi i skarpt Trav.

Hendes Hjerter stod stille: — Kan ikke Armen sættes af, tror De ikke, Armen kan sættes af?

— Hold Mund, Tøs! var alt det Svar, hun fik.

— Hysteriske Fruentimmer .... hun skulde have Pisk, skulde hun! mumlede den anden Betjent.

Et Øjeblik tænkte hun paa at undløbe, hun prøvede at rive Hænderne til sig, men de sad som i Skruestik...

De var ved Porten. Betjenten halede et Nøgleknippe frem. Anna Louise følte, at nu døde hun, og det var jo ogsaa det bedste. En Baare blev løftet ud af Vognen, to Mænd stod foran Porten. Betjentene prøvede Nøgler.

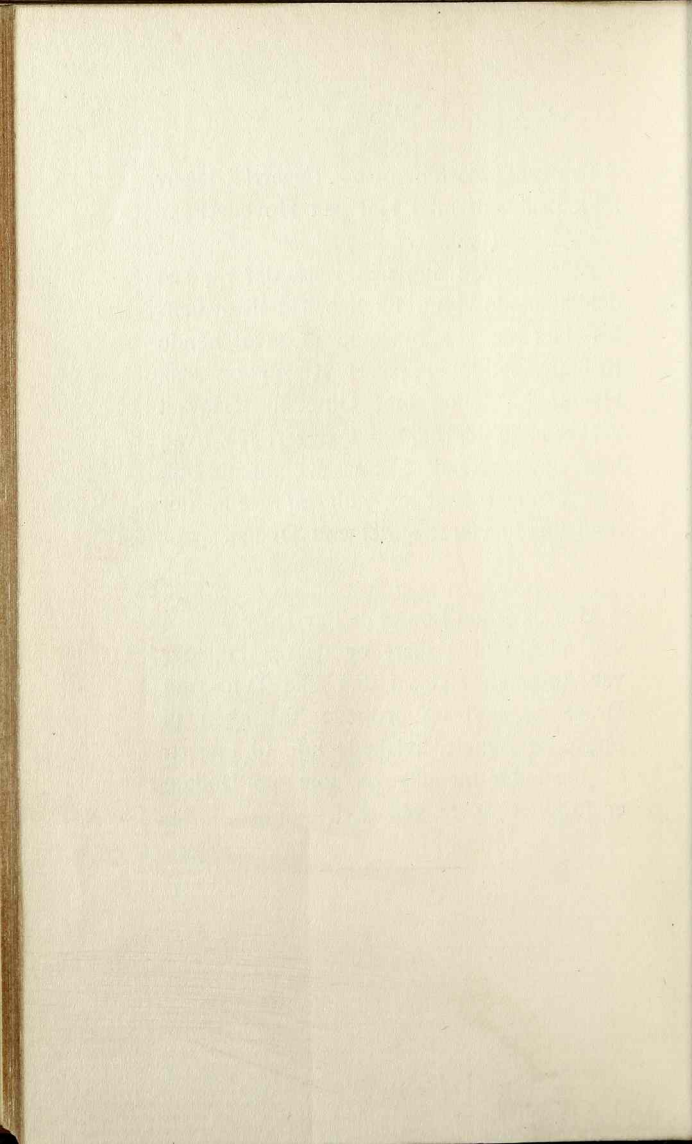
Saa gik Porten op ... Eggert! Eggert fuldt paaklædt med Hat paa Hovedet!

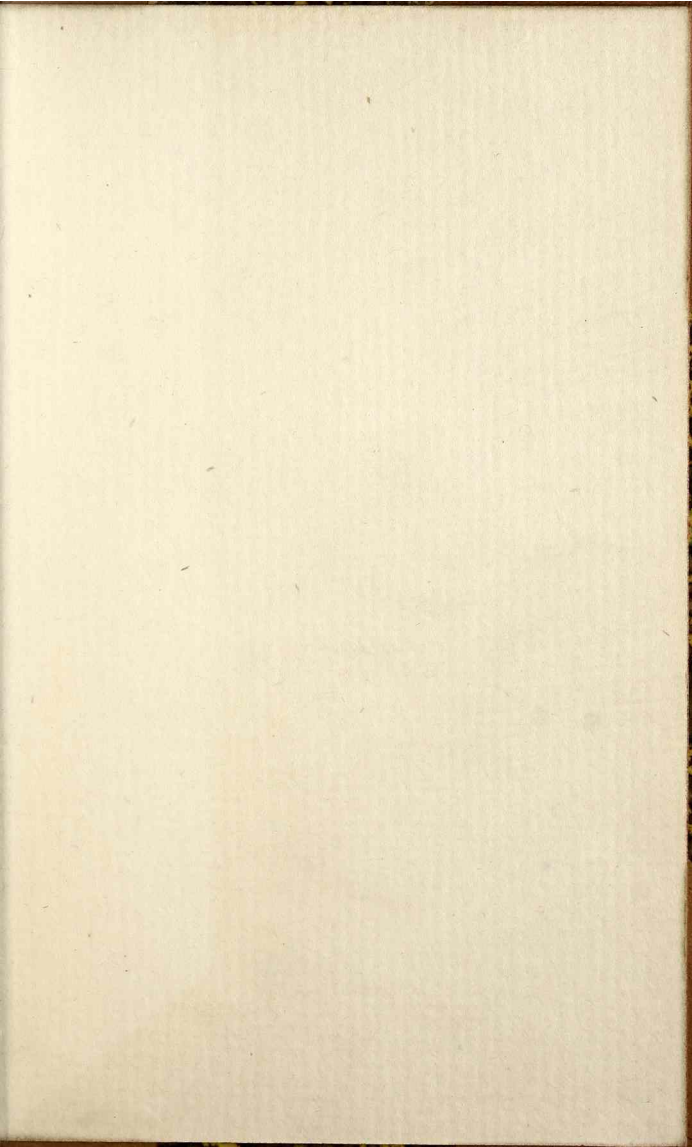
— Eggert! ...

Aldrig havde hun tænkt sig, det var saa delikat at dø. Hun fik lige Tid til at tænke, blot de nu huskede at give hende Kniplingsnatkjolen paa i Kisten og slaa Haaret ud — og blot Gitte fik Snavset vasket af Fødderne, inden Eggert saa, hvad hun havde traadt i. Saa svømmede hun hen i noget rødt og gult og grønt, der ikke kunde været andet end Døden.

Men da Anna Louise et Par Dage senere ved Hjælp af Eggert og de tre Billeder var kommen rigtig i den lille Yum-Yum Dragt og stod og ordnede Tebakken til Maggi og Agnete, hviskede hun til Eggert: — Jeg lader nu alligevel, som om Dolken er forgiftet, at du véd det! —

KARIN MICHAËLIS:

BARNET

Fortælling

2. Oplag. 2 Kr. 50 Øre

LILLEMOR

Fortælling

3. Oplag. 3 Kr.

SØNNEN

Fortælling

4 Kroner

HELLIG ENFOLD

Fortællinger

3 Kr. 50 Øre

GYDA

Fortælling

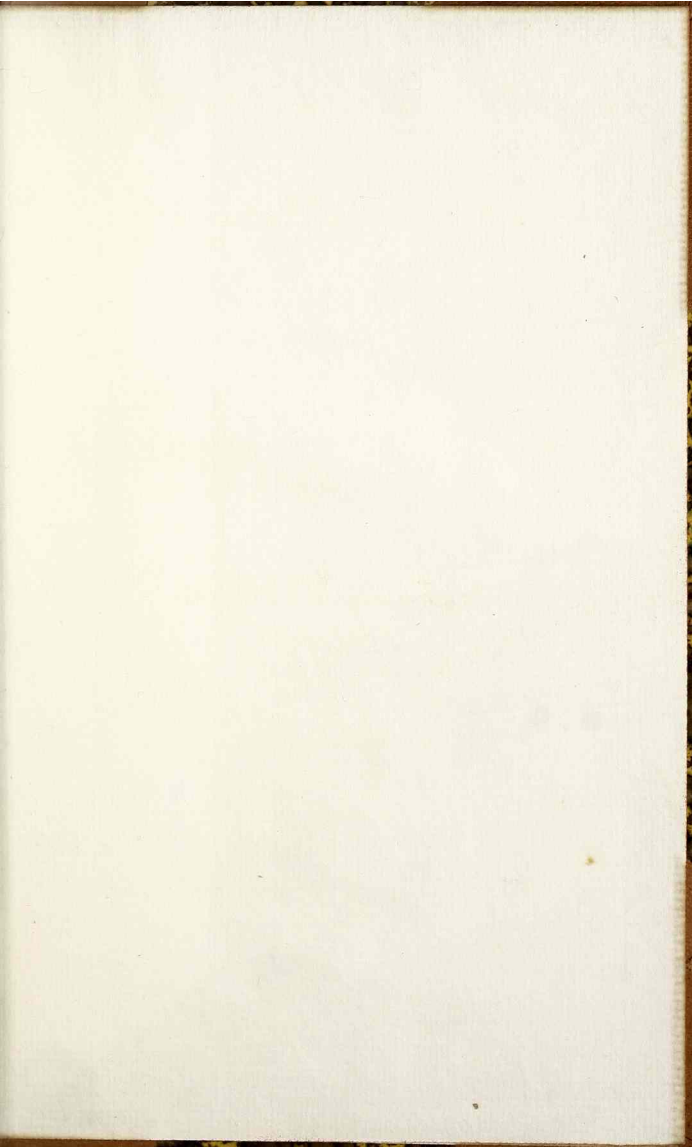
4 Kr. 50 Øre

MUNKEN GAAR I ENGE

Fortælling

3 Kr.

MARIN MICHAELIS

BRIDGE

STREET

NEW YORK

1900

100

100

WILLIAM LIND

STREET

NEW YORK

1900

100

100

100

100

100

100

100

100

100

100

100

